

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

ARREST

van 6 maart 2018 met nummer RvVb/A/1718/0610
in de zaak met rolnummer RvVb/1415/0764/SA/0737

Verzoekende partijen 1. de heer **Stefaan TAILLIEU**
 2. mevrouw **Friede VERGAUWE**
 3. de heer **Stefaan LESAGE**

vertegenwoordigd door advocaat Koen VAN WYNSBERGE met
woonplaatskeuze op het kantoor te 9860 Oosterzele, Kwaadbeek 47a

Verwerende partij de deputatie van de provincieraad van **WEST-VLAANDEREN**

Tussenkommende partijen 1. mevrouw **Veronique LAMPAERT**

vertegenwoordigd door advocaat Jeroen DECONINCK met
woonplaatskeuze op het kantoor te 2018 Antwerpen,
Mechelsesteenweg 120

2. het college van burgemeester en schepenen van de gemeente
ZONNEBEKE

vertegenwoordigd door advocaten Antoon LUST en Jelle
SNAUWAERT met woonplaatskeuze op het kantoor te 8310
Assebroek-Brugge, Baron Ruzettelaan 27

I. BESTREDEN BESLISSING

De verzoekende partijen vorderen met een aangetekende brief van 20 augustus 2015 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de verwerende partij van 2 juli 2015.

De verwerende partij heeft het administratief beroep van onder meer de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zonnebeke van 23 februari 2015 ontvankelijk doch ongegrond verklaard.

De verwerende partij heeft aan de eerste tussenkommende partij een stedenbouwkundige vergunning verleend voor het bouwen van een varkensstal en de aanleg van verharding op de percelen gelegen te 8980 Beselare (Zonnebeke), Hoenstraat 15, met als kadastrale omschrijving afdeling 3, sectie A, nummers 0332B, 0334F, 0335L en 0338F.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

1.

De eerste tussenkomende partij verzoekt met een aangetekende brief van 14 oktober 2015 om in de procedure tot schorsing en vernietiging tussen te komen. De voorzitter van de Raad laat de eerste tussenkomende partij met een beschikking van 27 oktober 2015 toe in de debatten.

De tweede tussenkomende partij verzoekt met een aangetekende brief van 19 oktober 2015 om in de procedure tot schorsing en vernietiging tussen te komen. De voorzitter van de Raad laat de tussenkomende partij met een beschikking van 27 oktober 2015 toe in de debatten.

2.

De Raad verwerpt met een arrest van 5 januari 2016 met nummer RvVb/S/1516/0399 de vordering tot schorsing.

De verzoekende partijen dienen een verzoek tot voortzetting in.

3.

De verwerende partij dient een antwoordnota en het administratief dossier in. De tussenkomende partijen dienen schriftelijke uiteenzettingen in. De verzoekende partijen dienen een wederantwoordnota in. De verwerende partij dient geen laatste nota in. De tussenkomende partijen dienen laatste schriftelijke uiteenzettingen in.

De kamervoorzitter behandelt de vordering tot vernietiging op de openbare zitting van 21 maart 2017.

Advocaat Koen VAN WYNSBERGE voert het woord voor de verzoekende partijen, advocaat Jeroen DE CONINCK voert het woord voor de eerste tussenkomende partij en advocaat Gilles DEWULF *loco* advocaten Antoon LUST en Jelle SNAUWAERT voert het woord voor de tweede tussenkomende partij.

De verwerende partij, hoewel behoorlijk opgeroepen, verschijnt niet op de zitting.

Het decreet van 4 april 2014 betreffende de organisatie en de rechtspleging van sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (DBRC-decreet) en het besluit van de Vlaamse regering van 16 mei 2014 houdende de rechtspleging voor sommige Vlaamse bestuursrechtscolleges (Procedurebesluit) zijn toegepast.

III. FEITEN

1.1.

Voor de betrokken percelen verleent de tweede tussenkomende partij in 2012 een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van een varkensstal, sleufsilos en een biogasinstallatie. De verwerende partij weigert de stedenbouwkundige vergunning op 29 november 2012 in graad van administratief beroep.

Met betrekking tot de corresponderende milieuvergunning van 3 juni 2013 stelt de Raad van State met een arrest van 4 februari 2016 (nr. 233.726) het verval ervan vast aangezien de stedenbouwkundige vergunning als definitief geweigerd moet worden beschouwd.

1.2.

In 2013 weigert de verwerende partij nogmaals een stedenbouwkundige vergunning aan de eerste tussenkomende partij voor het bouwen van een nieuwe varkensstal, sleufsilo's en een biogasinstallatie.

Op 7 april 2014 wordt een stedenbouwkundige vergunning verleend voor de sloop van vier varkensstallen, vijf schuilhokken en een bergruimte.

1.3.

Op 11 december 2014 verleent de verwerende partij een milieuvergunning voor het verder exploiteren, uitbreiden en wijzigen van een varkenshouderij en weigert zij een milieuvergunning voor 40 mestvarkens en grondwaterwinning uit het landaant zand met een debiet van 83m³.

Tegen deze milieuvergunning werd een vernietigingsberoep ingesteld bij de Raad van State, die de milieuvergunning met een arrest van 13 oktober 2016 (nr. 236.078) vernietigt.

Op 9 februari 2017 wordt opnieuw een milieuvergunning verleend.

2.

De eerste tussenkomende partij dient op 21 november 2014 bij de tweede tussenkomende partij een aanvraag in voor een stedenbouwkundige vergunning voor "bouwen van een varkensstal en aanleg van verharding" op de percelen gelegen te 8980 Beselare, Hoenstraat 15.

De percelen liggen volgens de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan 'leper-Poperinge', vastgesteld met koninklijk besluit van 14 augustus 1979, in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. De percelen zijn gelegen in de relictzone en traditionele landschappen Rug van Westrozebeke.

Tijdens het openbaar onderzoek, georganiseerd van 6 december 2014 tot en met 5 januari 2015, dienen de verzoekende partijen een bezwaarschrift in.

De provinciale dienst Waterlopen adviseert op 16 december 2014 gunstig.

Het departement Landbouw en Visserij, afdeling Duurzame Landbouwonwikkeling adviseert op 19 december 2014 gunstig.

De tweede tussenkomende partij verleent op 23 februari 2015 een stedenbouwkundige vergunning aan de eerste tussenkomende partij. Ze beslist:

"...

Beoordeling van de goede ruimtelijke ordening

...

Het hoevecomplex werd in 2011 overgenomen door de bouwheer met de bestaande milieuvergunningen. Het afbreken van 4 varkensstallen, 5 schuilhokken en een bergruimte op de site werd reeds vergund op 07/04/2014. De voorliggende aanvraag voorziet het bouwen van een varkensstal, aanleg van bijkomende betonverharding, omvormen van een bestaande bergruimte ten zuid-westen van de bestaande woning als quarantaineststal voor jonge zeugen en plaatsen van een ondergrondse regenwaterput met een infiltratiebekken van 60 m³ voor het verder exploiteren en uitbreiden van een bestaande varkenshouderij. De nieuwe stal wordt op een ruimtelijk verantwoorde manier geïntegreerd op de site t.o.v. de omgevende bebouwing, de aanliggende Hoenstraat en het achterliggende open landschap. De klassieke bouwstijl

(rechthoekig gebouw van 1 bouwlaag met een zadeldak) van de nieuwe stal is architectonisch en stedenbouwkundig verenigbaar met de agrarische omgeving en de omgevende bebouwing. Om de visuele hinder in het landschap te minimaliseren worden de bouwwerken het best in zo donkerkleurig mogelijke materialen uitgevoerd en dient de beplanting, voorzien in het landschapsbedrijfsplan van 10/11/2014 van Inagro, uitgevoerd te worden ten laatste het eerste plantseizoen na de voltooiing van de bouwwerken. De bijkomende verharding is noodzakelijk voor de goede interne werking van het bedrijf. De watertoets werd uitgevoerd door de Provinciale Dienst der Waterlopen waaruit blijkt dat het nodige buffervolume met een vertraagde afvoer voorzien is op de voorliggende aanvraag zodat de plaatselijke waterhuishouding van de omgeving niet zal verstoord worden. Voor de plaats van de voorliggende aanvraag werd op 11/12/2014 in beroep door de deputatie een milieuvergunning afgeleverd voor het verder exploiteren, uitbreiden en wijzigen van de varkenshouderij.

De voorgestelde bouwwerken zullen de ruimtelijke draagkracht met de omgeving niet verstoren.

...

De tweede tussenkomenende partij legt in haar beslissing de volgende voorwaarden op:

“ ...

Voorwaarden

- *Aangezien het project gelegen is in een gebied met een moeilijk infiltreerbare bodem, wordt op basis van art. 13 van het besluit van de Vlaamse regering van 5 juli 2013 (B.S. 08.10.2013) houdende vaststelling van een gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake hemelwaterputten, infiltratievoorzieningen, buffervoorzieningen en gescheiden lozing van afvalwater en hemelwater een buffervolume opgelegd met vertraagde afvoer.
Er moet een buffervolume van minstens 330 m³/ha verharde oppervlakte worden voorzien en een vertraagde afvoer van 10 l/sec/ha naar de waterloop.
Voor dit project wil dit zeggen een totale nuttige berging van minstens 88 m³ (alle dakoppervlakken en verhardingen – hergebruik van 1 dag) en een vertraagde afvoer in buizen van 150 mm naar de waterloop.
Door de bouw van een buffer met vertraagde afvoer van 148 m³ wordt voldaan aan deze voorwaarde.*
- *De bouwwerken dienen uitgevoerd te worden in zo donkerkleurig mogelijke materialen om de visuele hinder in het landschap tot het minimale te herleiden.*
- *Ten laatste het eerste plantseizoen na de voltooiing van de bouwwerken dient de beplanting voorzien in het landschapsbedrijfsplan dd. 10/11/2014 van Inagro, aangeplant te worden.*
- *In uitvoering van het decreet van 28.06.1985 en latere wijzigingen moet zo nodig voor de beoogde bedrijvigheid, naargelang de klasse van hinderlijke inrichting, een milieuvergunning verkregen worden of moet de inrichting onderworpen worden aan de meldingsplicht, zoniet kan van de afgegeven stedenbouwkundige vergunning geen gebruik gemaakt worden.*

...”

Tegen deze beslissing tekenen onder meer de verzoekende partijen op 31 maart 2015 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 11 juni 2015 om dit beroep niet in te willigen en de stedenbouwkundige vergunning te verlenen.

Na de hoorzitting van 16 juni 2015 verklaart de verwerende partij het beroep op 2 juli 2015 ongegrond en verleent een stedenbouwkundige vergunning. De verwerende partij beslist:

“ ...

5B TOETSING AAN WETTELIJKE EN REGLEMENTAIRE BEPALINGEN

*De aanvraag is volgens het **gewestplan Ieper-Poperinge** (KB 14.08.1979) gelegen in een **landschappelijk waardevol agrarisch gebied**.*

Een varkenshouderij is verenigbaar met de agrarische bestemming.

Gezien de ligging in landschappelijk waardevol agrarisch gebied mogen de werken ook de schoonheidswaarde van het landschap niet in gevaar brengen. Hiertoe werd onder meer een landschapsintegratieplan opgemaakt (zie 4C).

*Het advies van **Duurzame Landbouwontwikkeling** was gunstig omdat het gevraagde past in het kader van de heropstart en uitbreiding van het landbouwbedrijf.*

In de beroepschriften wordt gesteld dat de milieuvergunning vervallen is en de aanvraag dan ook als een nieuwe vestiging moet worden bekeken. In de verleende milieuvergunning wordt dit weerlegd en gesteld dat de aanvraag wel moet beschouwd worden als hernieuwing of verandering van een bestaand bedrijf.

*Ook wordt het argument dat de **afstandsregels** niet gerespecteerd worden herhaald in de beroepschriften.*

In het milieudossier werd duidelijk gemaakt dat de aanvraag wel degelijk aan deze afstandsregel voldoet. In deze aanvraag werd de minimale afstand tot hindergevoelige gebieden berekend. Deze bedraagt hier 250 m. Het dichtstbijzijnde woongebied is op meer dan 250 m gelegen. Volgens de beslissing van de gemeente bedraagt de afstand tot het woongebied aan de Dadizelestraat 310 m.

Ook aan de voorwaarde dat 300 m afstand moet gehouden worden van een woongebied overeenkomstig art. 11.4.1 van KB van 28.12.1972 houdende inrichting en toepassing van de (ontwerp-) gewestplannen is hierbij voldaan.

In het beroepsschrift wordt gesteld dat het woongebied aan de noordzijde van de Dadizelestraat ook overduidelijk een woongebied is. De gewestplanbestemming is echter woongebied met landelijk karakter en hierop wordt een uitzondering gemaakt voor de berekening van de afstandsregels (zowel voor wat betreft de afstandsregels in toepassing van Vlarem II als de afstandsregels in toepassing van het KB van 28.12.1972).

*Uit het vorige beroep tegen de verleende stedenbouwkundige vergunning (2013/345) is gebleken dat over het perceel van de aanvraag een **buurtweg** loopt, met name sentier nr. 82. In een aantal beroepschriften wordt opgeworpen dat er geen vergunning kan verleend worden omwille van deze buurtweg. Samen met de PSA moet worden vastgesteld dat er een bestaande, te behouden stal inderdaad op de buurtweg gebouwd is. Dit vormt echter geen legaliteitsbelemmering om de gevraagde vergunning te kunnen verlenen aangezien de nieuwe varkensstal niet op de zate van de buurtweg zal gelegen zijn.*

Ook het feit dat de buurtweg niet op het plan staat vermeld, vormt op zich geen legaliteitsbelemmering. De niet-vermelding heeft immers geenszins tot gevolg dat de deputatie de aanvraag niet met kennis van zaken kan beoordelen. Zoals eerder aangegeven wordt de nieuwe constructie op geen enkele wijze getroffen door de zate van de buurtweg.

Met betrekking tot één van de bestaande stallen geven beroepers aan dat deze moet afgebroken worden omdat deze anders uitgevoerd werd dan vergund. Deze conclusie is echter

voorbarig. Gezien het om een zone-eigen constructie gaat zou deze te groot uitgevoerde stal/berging misschien in aanmerking kunnen komen voor regularisatie.

Het advies van de **brandweer** werd gevraagd op 28 november 2014. Er werd echter geen advies ontvangen. Er kan op gewezen worden dat het enkel een stal betreft en dat deze aan de andere zijde van de bedrijfswoning geplaatst wordt en bijgevolg weg van de dichtst bijgelegen gebouwen van de linkerbuur. Op het plan staat aangegeven welke maatregelen moeten genomen worden inzake brandveiligheid.

De aanvraag moet voldoen aan de **gewestelijke verordening inzake hemelwaterputten, infiltratie en buffering** (dd. 05.07.2013) gezien de aanvraag ingediend werd na 1 januari 2014. De verordening is van toepassing voor dakoppervlakken en verhardingen vanaf 40 m². De plannen voorzien in een hemelwateropvang van 95 m³ en een hemelwaterbuffer van 88 m³ onder de varkensstal. In de weide wordt een buffervoorziening geplaatst met een buffercapaciteit van 60 m³. Er kan een buffervoorziening toegepast worden omwille van de moeilijk infiltreerbare bodem. De aanvraag is conform de hemelwaterverordening.

De **watertoets** is opgenomen in het decreet integraal waterbeheer, art. 8 en is van kracht sinds 24.11.03. Het bijhorende uitvoeringsbesluit met nadere regels voor de toepassing van de toets is in werking sinds 01.11.06.

De plaats van de aanvraag is slechts voor een zeer beperkt deel gelegen in mogelijks overstromingsgevoelig gebied. De rest van het perceel is niet overstromingsgevoelig. Er kan hierbij opgemerkt worden dat de naastliggende (aan oostelijke zijde) en achterliggende percelen wel in mogelijks overstromingsgevoelig gebied liggen. Volgens een beroepschrift is de beslissing van de gemeente in tegenstrijd met vroeger genomen beslissingen. Gezien de bebouwing wordt voorzien op een perceel dat maar voor een klein deel in overstromingsgevoelig gebied gelegen is, is de situatie bijgevolg wel degelijk verschillend ten opzichte van de eerdere aanvraag met biogasinstallatie en is het niet zo dat de gemeente de situatie bewust positiever voorstelt dan ze is.

Door de **Provinciale Dienst Waterlopen** werd advies verleend. Het advies is voorwaardelijk gunstig. Er wordt aangegeven dat de aanvraag niet in overstromingsgevoelig gebied ligt maar wel afwatert naar een watergevoelig oppervlaktewatersysteem. De plaats van de aanvraag heeft een moeilijk infiltreerbare bodem zodat een buffervolume met vertraagde afvoer moet voorzien worden.

Er wordt in het advies gesteld dat een buffervolume van minstens 330 m³/ha verharde oppervlakte moet worden voorzien en een vertraagde afvoer van 10 l/sec/ha naar de waterloop. De dienst geeft aan dat voor dit project een totale nuttige berging van minstens 88 m³ moet voorzien worden met een vertraagde afvoer in buizen van 150 mm naar de waterloop. Door het voorzien van een buffer met een capaciteit van 148 m³ wordt voldaan aan deze voorwaarde. Redelijkerwijs moet worden besloten dat er geen schadelijke effecten zullen ontstaan op de waterhuishouding.

In één van de beroepschriften wordt aangehaald dat de gevraagde buffercapaciteit niet voorzien is op de plannen in het aanvraagdossier. De voorzieningen staan echter wel degelijk aangeduid op het inplantingsplan en er is ook een doorsnede FF die aangeeft op welke hoogte de vertraagde afvoer zal geplaatst worden. Deze maatregelen zijn voldoende zoals bevestigd werd in het advies van de dienst Waterlopen.

In een beroepschrift wordt aangehaald dat de effecten op de **biologisch waardevolle elementen** in de buurt niet onderzocht zijn en wordt verwezen naar het decreet Natuurbehoud.

Een aantal van de omliggende gronden zijn gekenmerkt als biologisch waardevolle of een combinatie van biologisch waardevolle en minder waardevolle elementen. Met de bouw van de stal wordt geen van deze biologisch waardevolle elementen directe schade toegebracht. Bovendien zal het stalsysteem performanter zijn dan de bestaande, oude stal. Zoals hoger reeds aangehaald bevindt de locatie zich op meer dan 1,5 km van een natura2000 gebied wat ook verklaart waarom er geen advies gevraagd werd aan agentschap Natuur en Bos zoals ook aangehaald in dit beroepschrift.

Het beroepschrift stelt verder dat de industriële verwerkingsinstallatie gesitueerd is tussen percelen met een hoge biologisch waarde. Er moet echter op gewezen worden dat de aanvraag zich beperkt tot het bouwen van een nieuwe stal. De biogasinstallatie maakt geen deel uit van deze aanvraag.

5C BEOORDELING VAN DE GOEDE RUIMTELIJKE ORDENING

Uit de beroepschriften blijkt dat de beroepers nog steeds vrezen dat er in de toekomst toch een biogasinstallatie zou ingeplant worden op deze site. Uit dit dossier valt niet op te maken of de aanvragers zich op deze site enkel gaan toespitsen op de varkensteelt of dat deze varkensteelt een eerste stap is om later toch over te gaan tot het realiseren van de biogasinstallatie. De beroepers vrezen dat het hier gaat om saucissoneren.

De aanvrager moet er zich van bewust zijn dat als er een vergunning verkregen wordt voor de varkenshouderij, dit nog niet betekent dat om het even welke andere uitbreiding van het bedrijf automatisch ook in aanmerking zou komen voor vergunning. Deze aanvraag betreft het verderzetten van de varkenshouderij wat op zich past in deze agrarische omgeving.

Doordat aanvrager geen duidelijkheid verschaft over de toekomstplannen blijft dit voor argwaan zorgen bij de omwonenden.

De nieuwe stal staat in de buurt van de bestaande woning en komt er ter vervanging van de bestaande verouderde stallen. De nieuwe stal sluit compact aan bij de bestaande bebouwing en er wordt niet dieper ingesneden in het landschap. Op het naastliggende perceel (ten westen), Hoenstraat 11, bevinden zich ook diverse omvangrijke gebouwen met grote hoogte (loodsen). Ook de bebouwing op Hoenstraat 9 komt tot op een gelijkaardige bouwdiepte. Nogmaals ten westen op nr. 7A bevindt zich nog een woning met achterliggende loods. Schuin aan de overzijde van de straat (ten zuidwesten van de aanvraag), Hoenstraat 12 bevindt zich ook een woning met loods.

Gezien er al heel wat bebouwing aanwezig is in de onmiddellijke omgeving van het perceel en verderop ook een woonlint gelegen is (noordzijde Dadizelestraat), is er voor de plaats van de aanvraag en de onmiddellijke omgeving geen sprake van een open en onaangetast landschap. Het landschappelijk waardevol agrarisch gebied is hier aangetast met verschillende types bebouwing.

De aanvraag voorziet in het vervangen van reeds bestaande bebouwing. In de onmiddellijke omgeving zijn bovendien omvangrijke gebouwen aanwezig. Het is een goede locatie om het bedrijf op deze plaats verder te zetten. Vooreerst is er op deze plaats al een bedrijf aanwezig op vandaag en daarnaast is er ook op het aanpalende perceel al een omvangrijk bedrijf gelegen. De voorliggende aanvraag voorziet bovendien niet in een uitbreiding qua bouwdiepte ten opzichte van de reeds aanwezige gebouwen op de site. Hieruit kan geconcludeerd worden dat de inplanting en de omvang van de nieuwe varkensstal te verantwoorden is.

In beroepschrift 2 wordt opgeworpen dat de stallen ingeplant worden in een glooiend landschap en dat deze vanaf de straat veel hoger zullen lijken. Uit terreinprofiel DD en het inplantingsplan blijkt dat dit enkel ter hoogte van de rechterzijde van de stal, aan de noordoostgevel het geval

is. Dit vloeit voort uit het feit dat net op deze plaats het terrein sterk afhelt zoals zichtbaar is op terreinprofiel DD. In het beroepschrift wordt ook gesteld dat er een andere locatie kon gekozen worden voor de stal (aan de andere zijde van de bedrijfswoning). Hierbij moet echter opgemerkt worden dat deze locatie ook aanleiding zal geven tot een hogere inplanting van de stal net wat in hetzelfde beroepschrift ook aangeklaagd wordt.

Gezien de ligging in landschappelijk waardevol agrarisch gebied is de landschappelijke integratie van het nieuwe gebouw van belang. De nieuwe aanvraag moet zich inpassen in de omgeving. Dit kan enerzijds door de vormgeving van het gebouw zelf en anderzijds door optimalisatie van de omringende groenelementen zodat het gebouw zich inpast in de omgeving. De kroonlijsthoogte van de nieuwe stal is beperkt tot 2,8 m en de nokhoogte bedraagt 7,1 m. Dit zijn gebruikelijke afmetingen voor stallingen. Op het plan van de aanvraag is vermeld dat antracietkleurige golfplaten zullen toegepast worden. Deze kleurkeuze zorgt voor een optisch verkleinend effect. In het beroepschrift wordt gesteld dat de gemeente een voorwaarde moet opleggen betreffende aanpassing van de kleurkeuze. Dit is echter niet helemaal correct. Op het plan is voorgesteld om bruine silexpanelen en antracietkleurige dakplaten te voorzien. Antraciet is op zich een donkere kleur. De kleurkeuze moet bijgevolg niet echt aangepast worden. Er is een landschapsintegratieplan opgemaakt en bijgevoegd bij het dossier. Ten opzichte van de milieuvergunningaanvraag werd het integratieplan gewijzigd onder meer aan de oostzijde. Daar wordt voorzien in een combinatie van hoogstambomen met heesters die in 3 rijen aangeplant worden. Ook aan de achterzijde van het bedrijf wordt een combinatie voorzien van hoogstambomen en een heg. Op die manier worden de gevels van de bedrijfsgebouwen zowel van veraf als van dichtbij gebroken en gaat de stal op in het landschap.

In beroepschrift 1 wordt gesteld dat de schoonheidswaarde van het landschap aangetast wordt gelet op de omvang van de gebouwen en constructies. Beroepschrift 1 gaat uit van het naastgelegen bedrijf dat zelf bestaat uit grote gebouwen (met een hoge kroonlijst) die bovendien weinig ingekleed zijn. Op de terreinprofielen is aangegeven hoe de hoogtes tussen de gebouwen van het naastliggende bedrijf en de nieuwe stal zich verhouden. Uit deze terreinprofielen en het plan met de hoogtematen blijkt ook dat de gebouwen van het naastliggende bedrijf hoger ingeplant zijn dan de nieuwe stal en bovendien is de kroonlijsthoogte van de naastliggende gebouwen veel hoger. Op terreinprofielen CC en AA staat aangegeven dat de nokhoogte van de nieuwe stal lager is dan de kroonlijsthoogte van de bestaande bedrijfsgebouwen van het naastliggende bedrijf omdat de stal lager ingeplant wordt dan de bestaande naastliggende bedrijfsgebouwen.

Beroepers zijn van oordeel dat de opmaak van een landschappelijk integratieplan op zich al impliceert dat de aanvraag het landschappelijk waardevol karakter zou schenden en bijgevolg niet aanvaardbaar zou zijn. Indien deze redenering zou gevolgd worden, komen alle projecten in landschappelijk waardevol gebied op de helling te staan.

In de beroepschriften wordt gesteld dat door de kleurkeuze als voorwaarde op te leggen en het uitvoeren van het landschapsintegratieplan als voorwaarde op te leggen eigenlijk erkend wordt door de vergunningverlener dat de aanvraag een onaanvaardbare aantasting van het landschap zou teweeg brengen. Het is echter zo dat het groenintegratieplan onlosmakelijk deel uitmaakt van de aanvraag en niet bijkomend toegevoegd werd. De gemeente legt dit nog eens expliciet in een voorwaarde op om zekerheid te hebben over de uitvoering ervan zodat de gebouwen zich op een kwaliteitsvolle manier integreren in de omgeving.

De landschappelijke integratie is bovendien niet bedoeld om het gevraagde project te 'verstoppen' maar om het geheel te integreren in de omgeving. Door de uitvoering van dergelijk plan wordt tot een harmonieus geheel gekomen tussen de functionele uitvoering van een agrarische activiteit in een gebied met landschappelijk waardevolle kenmerken.

Eén van de beroepers werpt op dat er geen onaanvaardbare hinder mag veroorzaakt worden naar de omgeving toe. Concreet wordt gevreesd voor geurhinder doordat één van de minst performante ammoniakemmissie-arme stalsystemen wordt toegepast. Er wordt aangehaald dat een luchtwasser performanter is.

Bij de aanvraag werd een geurstudie gevoegd. Ten opzichte van wat oorspronkelijk in de milieuvergunning gevraagd werd zijn bijkomende maatregelen getroffen om de geurhinder in te perken. Deze werden opgelegd als bijzondere voorwaarde. Het betreft onder meer het voorzien van een windsingel, het beperken van het aantal varkens, het verhogen van de schouwen van de vleesvarkensstal en het beperken van de mestverblijftijd. Enkel door het voorzien van bijkomende maatregelen waardoor de geurhinder niet vergroot ten opzichte van wat voorheen milieuvergund was, gaf afdeling LNE een tweede, gunstig advies. Gezien de inschatting van geurhinder een technische aangelegenheid is, is het aspect geurhinder te beschouwen als een typische milieutechnische aangelegenheid. Uit de verleende milieuvergunning blijkt dat het voorgestelde stalsysteem en de milderende maatregelen voldoende zijn om de geurimpact niet te vergroten en bijgevolg geen overmatige geurhinder te genereren.

In beroepschrift 1 wordt aangehaald dat de toepassing van een windsingel niet kan als er woningen/gehinderden op minder dan 100 m gelegen zijn (van de windsingel). Ook wordt in het beroepschrift gesteld dat de beroepers op minder dan 50 m van de percelen van de aanvraag wonen. Toch blijkt bij nameting op de kadasterplannen dat de woning van de ene beroepers op meer dan 60 m gelegen is van de percelen van de aanvraag en op meer dan 140 m van de nieuwe stal en de woning van de andere beroepers al op meer dan 100 m afstand gelegen is van de percelen van de aanvraag. Bijgevolg zijn de woningen zeker op meer dan 100 m gelegen ten opzichte van de windsingel die zich aan de oostelijke zijde van de stal bevindt (verder weg ten opzichte van beroepers in beroepschrift 1), meer bepaald tussen de stal en de woning van beroeper 2. Beroeper 2 woont op net meer dan 100 m van de windsingel. De voorgestelde maatregelen lijken dan ook niet in te gaan tegen de omzendbrief LNE 2012/1.

De aanvraag is bestemmingsconform zowel wat betreft de agrarische activiteit als wat betreft het aspect landschappelijk waardevol. De gebouwen sluiten compact aan bij de bestaande gebouwen van het bedrijf en vormen een cluster met de naastliggende bedrijfsgebouwen in westelijke richting. De geurhinder werd beperkt door het opleggen van maatregelen in de milieuvergunning. Er kan dan ook besloten worden dat de aanvraag verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening.

5D CONCLUSIE

Overwegende dat de aanvraag strekt tot het hernieuwen en veranderen van een varkenshouderij gelegen langs de Hoenstraat in Zonnebeke; dat de aanvraag in overeenstemming is met de bestemmingsvoorschriften van het gewestplan; dat de aanvraag voldoet aan de afstandsregels van de Vlarem en eveneens aan de voorwaarde dat 300 m afstand moet gehouden worden van een woongebied overeenkomstig art. 11.4.1 van KB van 28.12.1972 houdende inrichting en toepassing van de (ontwerp-) gewestplannen; dat het voorwerp van de aanvraag niet getroffen is door een buurtweg; dat de aanvraag verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening.

...

Dit is de bestreden beslissing.

Ook de heer Guido DEHOUCK vordert met een aangetekende brief van 24 augustus 2015 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de bestreden beslissing. Dit beroep heeft als rolnummer RvVb/1415/0711/SA/0739. De heer DEHOUCK heeft na de verwerping van zijn vordering tot schorsing geen verzoek tot voorzetting ingediend, zodat de Raad met het arrest van 12 juli 2016 (nr. RvVb/A/1516/1342) de afstand van geding heeft vastgesteld.

IV. ONTVANKELIJKHEID VAN DE TUSSENKOMST

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van de verzoeken tot tussenkomst

Uit het dossier blijkt dat de verzoeken tot tussenkomst beide tijdig en regelmatig zijn ingesteld. Er worden hierover geen excepties opgeworpen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de tussenkomende partijen

Standpunt van de partijen

1.

In haar verzoek tot tussenkomst stelt de tweede tussenkomende partij omtrent haar belang dat zij het orgaan is dat in eerste administratieve aanleg over de stedenbouwkundige vergunning heeft beslist, zodat zij overeenkomstig artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 2° VCRO van rechtswege over het rechtens vereiste belang beschikt.

2.

In hun wederantwoordnota betwisten de verzoekende partijen het belang van de tweede tussenkomende partij:

“ ...

Het dient opgemerkt dat de rechtspraak van uw Raad vereist dat een gemeente als procespartij tevens dient te doen blijken van een belang. Uw Raad neemt aan dat de gemeente kan opkomen ter verdediging van haar planologisch of stedenbouwkundig beleid. Zij moet dan wel op concrete wijze aantonen hoe de bestreden beslissing haar gemeentelijk belang of haar specifieke stedenbouwkundig of planologisch beleid in het gedrang brengt.

19. In het verzoek tot tussenkomst stelt de tweede verwerende partij enkel dat zij van rechtswege belang zou hebben. In de schriftelijke uiteenzetting stelt de gemeente niets omtrent haar belang. Dit is ook zeer logisch. In casu ontbeert het de gemeente ook aan belang om tussen te komen in onderhavige procedure. De tussenkomst sterkt er louter toe de verdediging waar te nemen van een particulier project, dat geen enkel gemeentelijk belang vertoont. Evenmin kan voorbehouden worden dat dit project van belang zij zijn voor haar planologisch of stedenbouwkundig beleid. Uit de uiteenzetting van het eerste middel blijkt overigens dat de gemeente een volstrekt in consequent beleid voert, en dat de thans bestreden stedenbouwkundige vergunning zelfs ingaat tegen de richtinggevende bepalingen van het gemeentelijke ruimtelijk structuurplan.

...”

3.

In haar laatste schriftelijke uiteenzetting antwoordt de tweede tussenkomende partij:

“ ...

Verzoekers gaan bij het ontwikkelen van de gestelde exceptie uit van een volstrekt foutief uitgangspunt. Anders dan er wordt aangenomen, is het niet de gemeente Zonnebeke die aan uw Raad heeft verzocht om tussen te komen in de procedure. Het is daarentegen enkel het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente Zonnebeke die het betreffende verzoek heeft ingediend.

Het College van de gemeente heeft luidens artikel 4.8.11, §1, lid 1, 2° van de Vlaamse codex ruimtelijke ordening van rechtswege een belang om in de hangende procedure tussen te komen. het belang van de tussenkomende partij kan eenvoudigweg niet in vraag worden gesteld.

....”

4.

Het belang van de eerste tussenkomende partij wordt door geen van de partijen betwist.

Beoordeling door de Raad

1.

Met de tweede tussenkomende partij moet worden vastgesteld dat de verzoekende partijen hun exceptie lijken te steunen op een foutief uitgangspunt. Het verzoek tot tussenkomst wordt niet ingediend door de gemeente Zonnebeke op basis van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO, maar door het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zonnebeke op basis van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 2° VCRO.

Op basis van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 2° VCRO, samen gelezen met artikel 4.8.21 VCRO, beschikt het bij het bestuur betrokken vergunningverlenend bestuursorgaan over het rechtens vereiste belang om in een procedure bij de Raad tussen te komen.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Zonnebeke heeft de *in casu* gevraagde stedenbouwkundige vergunning in eerste aanleg verleend en moet dus worden beschouwd als het bij het dossier betrokken vergunningverlenende bestuursorgaan. Er worden in artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 2° VCRO geen bijkomende voorwaarden opgelegd. De tweede tussenkomende partij dient dan ook niet aan te tonen dat het project kadert in het gemeentelijk stedenbouwkundig beleid of een project is met een gemeentelijk belang.

2.

De eerste tussenkomende partij beschikt als aanvrager van de stedenbouwkundige vergunning over het rechtens vereiste belang op basis van artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 1° VCRO.

De verzoeken tot tussenkomst zijn ontvankelijk.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT Vernietiging

A. Ontvankelijkheid wat betreft de tijdigheid van het beroep

Uit het dossier blijkt dat de vordering tijdig is ingesteld. Er worden geen excepties opgeworpen.

B. Ontvankelijkheid wat betreft het belang van de verzoekende partijen

Standpunt van de partijen

1.

De verzoekende partijen steunen hun belang op artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO. Zij stellen dat zij allen in de onmiddellijke omgeving van de bouwplaats wonen en door de bestreden beslissing zullen worden onmiskenbaar zullen worden geconfronteerd met geurhinder, visuele hinder en geluidshinder.

2.

De eerste tussenkomende partij betwist het belang van de verzoekende partijen:

“ ...

Het louter nabuurschap veronderstelt niet dat een partij belang heeft bij het instellen van een verzoekschrift tot schorsing en vernietiging.

Er dient in concreto te worden weergegeven waarom de betreffende partij belang zou hebben bij het opstarten van een procedure tot vernietiging. Dit belang wordt niet in concreto uiteengezet.

In casu blijkt uit het verleden dat verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging destijds zelf een aanvraag hebben ingediend in de zogenaamd te beschermen vallei én ook verkregen hebben, doch nooit uitgevoerd hebben: [afbeelding]

Ook blijkt dat verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging destijds (1982 dus na invoeging van het gewestplan) een vergunning hebben gekregen voor navolgende: [afbeelding]

Ook blijkt dat zij nu allerlei eisen stellen, daar waar zijzelf een aan te leggen groenscherm nooit hebben aangelegd: [afbeelding]

Uit het beroep ingesteld door de heer Gerard Lesage blijkt dat de bouwwerken die nu in eigendom zijn van verzoekende partijen tot vernietiging destijds een vergunning hebben verkregen na beroep van hen bij de deputatie. Nu wensen de eigenaars een ander te ontzeggen wat zijzelf hebben gekregen. Stellen zij nu zelf dat hun bouwwerken niet voldoen aan de goede ruimtelijke ordening?

Ook blijkt nu zoals in de feiten aangegeven dat er door het biologisch waardevol gebied een wegenis wordt aangelegd, waar verzoekende partijen tot vernietiging geen enkel bezwaar hebben ingediend: [afbeelding]

Omwillen hiervan is het beroep an sich reeds onontvankelijk, nu verzoekende partijen niet doen blijken van het rechtens vereiste belang. Zij vechten immers aan wat zijzelf hebben verkregen. Daar waar de exploitatie van verzoekende partij een impact zou hebben op biologisch

waardevol gebied, gaan zij niet in tegen de aanleg van een wegenis in dit zogenaamd biologisch gebied.

Verzoekende partijen beschikken dan ook niet over het rechtens vereiste belang om het beroep in deze in te stellen.

De verzoekende partij tot schorsing en vernietiging vergenoegd zich verder met een zeer vage omschrijving inzake het belang dat zij in deze heeft inzake de stallen die zullen ingeplant worden.

Ook bleek uit de vorige milieuvergunningsprocedure dat er enkel werd geprotesteerd tegen de biogasinstallatie. Alsdan heeft verzoekende partij tot tussenkomst in het kader van de milieuvergunning ook géén schorsingsverzoek ingesteld. Nu deze biogasinstallatie wegvalt, blijkt verzoekende partij tot schorsing het dan maar opnieuw te hebben over de varkensstal. Het afgewezen schorsingsarrest wordt in bijlage aan dit verzoekschrift gevoegd. (zie arrest Raad van State nr. 229.236 van 20 november 2014)

Belang enkel betrekking op biogasinstallatie

Haar belang betreft echter ENKEL EN ALLEEN BETREKKING TE HEBBEN op het voorzien van een biogasinstallatie. Welnu hier stelt er zich geen enkel probleem, want huidige aanvraag betreft géén aanvraag voor een biogasinstallatie.

Geurhinder

De geurhinder die hier aangehaald wordt, kan enkel tot stand komen door de activiteiten die hierin zullen plaatsvinden. Dit zal dienen beoordeeld te worden in het kader van de milieuvergunningsaanvraag. Huidige aanvraag betreft enkel en alleen de aanvraag voor de gebouwen, dewelke – behoudens vergissing – an sich geen geur zullen verspreiden. Bovendien is er een geurstudie voorhanden, waaruit blijkt dat er zich geen enkel probleem stelt. Verzoekende partijen tot schorsing kunnen niet volstaan met algemeenheden om een belang zomaar te melden, nu duidelijk blijkt dat er zich geen probleem stelt.

Visuele hinder – er wordt geen rekening gehouden met bestaande constructies

Ook worden er géén foto's gevoegd waaruit evt. visuele hinder zou blijken. Er kan dus geenszins nagegaan worden in welke mate er dan ook visuele hinder zou voordoen. Verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging volstaat met het stellen dat 'Het is de dichtst bij het bedrijf van mevrouw Lampaert gelegen bewoning. Verzoeker kijkt dus uit op de gebouwen en het landschap.'

Het moge duidelijk zijn dat zonder foto's, zonder schetsen van reële impact, zonder enige ernstige aanwijzing van de problematiek dit ook niet ernstig genomen kan worden.

Op heden staan er immers al stallen en is er derhalve op die locatie reeds een beperking van het zicht.

Verzoekende partij tot schorsing toont geenszins aan dat de visuele hinder zou meer worden dan wel dat er iets daadwerkelijks zou veranderen.

Bovendien is het nog steeds wraakroepend hoe diegene met de grootste stallen in de omgeving voor zogenaamde para-agrarische activiteiten uit te oefenen die géén groenscherm heeft voorzien zoals nochtans opgelegd, nu ineens visuele hinder zou kunnen hebben van het project van verzoekende partij tot tussenkomst.

Hinder transport, geluid, stof

De verschillende aspecten inzake transport, geluid en stof betreffen allen problemen die gepaard gaan met de eigenlijke exploitatie zelf en de voorwaarden die aldaar zullen moeten voorzien worden in het kader van de milieuvergunning. Dit gaat opnieuw niet over het stedenbouwkundige.

Bovendien is één en ander ook hier wraakroepend, nu verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging, zelf een aardappelhandel runnen en de enige transporten die er op heden significant zijn, de transporten zijn uitgaande van de aardappelhandelaar. Waarover klaagt men dan? Over zijn eigen transporten en het eigen stof en geluid dat hierdoor wordt geproduceerd?

Slotsom

Slotsom is dan ook dat alle klachten gericht zijn tegen de vergistingsinstallatie en daarnaast betrekking hebben op milieutechnische aspecten, waarover er in het kader van de milieuvergunning zal dienen geoordeeld te worden. Stedenbouwkundig kunnen er geen argumenten ontwaard worden.

Het visuele aspect is al geheel niet ernstig, nu de verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging vanuit hun woning allen uitzien op de eigen aardappelloodsen! Het feit dat er hier geen enkele foto toegevoegd wordt, zegt afdoende.

Het louter nabuurschap is niet afdoende om te stellen dat er van een belang sprake is.
..."

3.

In hun wederantwoordnota antwoorden de verzoekende partijen op de opgeworpen exceptie:

"...

Ter weerlegging van hetgeen de eerste tussenkomende partij heeft aangehaald in haar verzoekschrift tot tussenkomst, dient opgemerkt dat de bedoelde betwisting van het belang van de verzoekers niet overtuigt. De uitbating van de varkensstal zal onmiskenbaar geurhinder teweegbrengen naar de woningen in haar omgeving (en dus o.a. naar de woningen van de verzoekende partijen). Verzoeker sub 3 woont op minder dan 100 meter van gewraakte inrichting. Verzoekers hebben een en ander gestaafd aan de hand van het kadasterplan in het gedinginleidend verzoekschrift. Verzoekers zijn gelet op het voorgaande hetzij onmiddellijk aanpalende buur, hetzij onmiddellijke overbuur. Omwille van de onmiddellijke nabijheid van hun woonst t.o.v. de het voorwerp van de aanvraag, zullen verzoekers onmiskenbaar zware geurhinder ondervinden maar ook visuele hinder, hinder op het vlak van geluid (afkomstig van transporten, ventilatoren, stofhinder etc... ondervinden. Deze hinder en nadelen zijn voldoende concreet om aan te tonen dat de verzoekers

10. Verzoekers doen allen dus wel degelijk blijken van een belang bij voorliggende vordering. Uw Raad aanvaardt immers dat de verzoekers doen blijken van een belang **indien uit de uiteenzetting van het verzoekschrift en de middelen blijkt welke hinder zij vrezen te zullen ondervinden ten gevolge van de bestreden beslissing:**

"Om als derde belanghebbende bij de Raad een beroep te kunnen instellen vereist artikel 4.8.16, §1, eerste lid 3° VCRO dat de verzoekende partij, als natuurlijke persoon of als rechtspersoon, rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing.

Het wordt niet betwist dat de woningen van de verzoekende partijen gelegen zijn tegenover het aan te leggen overstromingsgebied. Dit wordt overigens ook bevestigd in de bestreden beslissing waar gesteld wordt dat de “bezwaarindieners” hun woning hebben aan de overzijde van de, tegenover het overstromingsgebied.

Uit de uiteenzettingen in het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen onder meer vrezen voor het risico van overstroming van hun woning bij noodweer, omdat hun woning gelegen is aan het overstromingsgebied. De verzoekende partijen ontwikkelen ter zake overigens ook een middel. Ze tonen derhalve aan een belang te hebben om het beroep bij de Raad in te stellen omwille van de hinder en nadelen die ze vrezen te zullen ondervinden ten gevolge van de bestreden beslissing.”

11. In casu blijkt uit het verzoekschrift zeer duidelijk dat de verzoekers wonen in de zeer dichte omgeving van het voorwerp van de aanvraag. Geen van de verwerende of tussenkomende partijen betwist dit gegeven. Anderzijds blijkt uit het gedinginleidend verzoekschrift zeer duidelijk welke hinder de verzoekers vrezen te zullen lijden (cfr. Supra). Het betreft meer bepaald geurhinder, visuele hinder, stofhinder, geluidshinder (verkeer en ventilatoren). Verzoekers doen allen dus wel degelijk blijken van een belang bij voorliggende vordering.

12. In tegenstelling tot hetgeen de eerste tussenkomende partij voorhoudt, vereist uw Raad niet dat de verzoekers een onweerlegbaar bewijs zouden leveren dat de door hen gevreesde hinder zich effectief zal voordoen. De vraag of de vrees van de verzoekers al dan niet terecht is, betreft immers een beoordeling van de middelen en dus van de grond van de zaak:

“Of de vrees van de verzoekende partijen al dan niet terecht is en of het middel dat de verzoekende partijen ter zake ontwikkelen al dan niet ontvankelijk en/of gegrond wordt bevonden, betreft een beoordeling van de middelen, die geen afbreuk kan doen aan de vaststelling dat de verzoekende partijen in hun verzoekschrift hinder en nadelen omschrijven die ze ten gronde ter beoordeling willen voorleggen door middel van hun beroep.”

13. Gelet op het feit dat de verzoekende partijen administratief beroep hebben ingesteld dat heeft geleid tot het nemen van de thans bestreden beslissing door de verwerende partij, kunnen verzoekers worden geacht niet te hebben verzaakt aan hun recht om zich tot uw Raad te wenden. Het gegeven dat er andere vergunningen zijn verleend in de omgeving, doet aan dit alles geen afbreuk. De vergunning waar de eerste tussenkomende partij daarenboven op doelt, betreft een vergunning voor een inrit naar een paardenfokkerij. Dergelijke vergunning, die niet van aard is om ook maar een van de door verzoekers ingeroepen hinderaspecten te veroorzaken, kan uiteraard niet op deze hoogte van hinderlijk geplaatst worden als de door de eerste tussenkomende partij bekomen vergunning. De vergelijking die de eerste tussenkomende partij dienaangaande maakt, loopt volledig mank. De afwezigheid van belang bij de vordering kan niet worden afgeleid uit de beweerde afwezigheid van enig bezwaar of beroep in hoofde van de verzoekers tegen andere stedenbouwkundige vergunningsaanvragen.

14. De beweerde afwezigheid van belang in hoofde van alle verzoekers wegens de aanwezigheid van loodsen zonder groenvoorziening opgericht door Gerard Lesage (op de eigendom van de verzoekende partij sub 2) is niet van aard om aan de verzoekers hun belang te ontnemen. In een recent arrest van nr. RvVb/A/1516/1009 van 26 april 2016 in de zaak 1314/0389/A/4/0372 is door uw Raad geoordeeld dat het beweerdelijk illegaal karakter van de woning van de verzoeker geen pertinent element uitmaakt om aan de verzoeker het belang te ontnemen om de vergunning op een naburig perceel te betwisten.

15. Anderzijds dient hoe dan ook te worden opgeworpen dat de verzoekers sub 1 geen eigenaar is van welke loods dan ook in het LWAG ter plaatse, zodat er aan hen hoe dan ook geen gebrek aan belang worden verweten wegens een gebeurlijke al dan niet niet conforme oprichting van loodsen op naburige percelen. De loodsen achter de woning van de verzoekers sub 1 behoren toe aan de BVBA Taillieu-Vergauwe. De kleine loods aan de overzijde van de straat behoort toe aan verzoeker sub 2. Verzoekers sub 1 ontberen dus geenszins het rechtens vereiste belang bij het instellen van een vordering.

...

4.

In haar laatste schriftelijke uiteenzetting stelt de eerste tussenkomende partij nog:

“ ...

Hiernavolgend wordt er nog kort navolgende weergegeven:

- verzoekende partijen tot vernietiging reageren niet op het feit dat zijzelf destijds aanvragen hebben ingediend voor soortgelijke constructies én verkregen hebben. Welk belang deze partijen op heden hebben om iets dat zijzelf in het verleden hebben aangevraagd en verkregen is dan ook volledig onduidelijk. Hierop wordt er niet gereageerd;
- Ook het feit dat hier het belang volledig gestoeld is op het aanvechten van de biogasinstallatie, krijgt geen antwoord. Nochtans blijkt uit recente rechtspraak van de raad van state dat dergelijke assumpties niet thuishoren in het administratief vergunningencontentieux, doch wel in het handhavingsdebat. (zie RvS 30 januari 2014, nr. 226.269 en RvS 17 september 2015, nr. 232.222)
- De geurhinder betreft een problematiek in het kader van het contentieux voor de Raad van State. In een procedure aangespannen door een andere nabuur, heeft de Raad beslist om de verleende milieuvergunning om procedurele redenen te vernietigen. Dit arrest wordt gevoegd aan huidige schriftelijke uiteenzetting. Bijgevolg – doch zonder uitspraak te doen omtrent het belang van verzoekende partijen tot vernietiging, werd deze procedure zonder voorwerp verklaard, gelet op het feit dat de vergunning reeds vernietigd werd in de andere procedure. Ook dit arrest wordt gevoegd bij huidige aanvraag. Op heden is er nog geen nieuwe beslissing genomen door de deputatie. De oorspronkelijke aanvraag is derhalve nog steeds hangende.
- Inzake de visuele hinder, ontbreekt het verzoekende partijen aan enig belang, nu zij nergens aantonen vanop hun percelen visuele hinder te ondergaan. Zij hebben dus ook op dit vlak geen enkel belang bij het instellen van deze procedure. Ook tonen zij dit niet in de loop van de procedure aan. Uw Raad heeft nochtans in andere arresten aanvaard, dat nieuwe foto's in de loop van het geding toegevoegd verduidelijking kunnen brengen en kunnen mede in ogenschouw genomen worden. Dit gebeurt hier – met reden – uiteraard niet. In casu had er een groenscherm dienen voorzien te worden op één van de percelen van de verzoekende partijen tot vernietiging, dan wel een verbonden onderneming. In het kader van het belang, dienen de verzoekende partijen tot vernietiging aan te tonen, dat ondanks dit gebrek, zij nog belang hebben. Dit tonen zij niet aan. Uiteraard is de rechtspraak in het kader van de schorsingsprocedure ook dienstig in de procedure tot vernietiging.
- Tot slot is het van belang dat inzake hinder transport, geluid en stof er niet veel meer gezegd wordt door verzoekende partijen tot vernietiging. Het zijn immers zijzelf die hieraan ten oorzaak liggen, gelet op het aardappelenbedrijf dat zij exploiteren.

Het louter nabuurschap is niet afdoende om te stellen dat er van een belang sprake is.

...”

Beoordeling door de Raad

1.

Om als derde belanghebbende bij de Raad een beroep te kunnen instellen, vereist artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO uitsluitend dat de verzoekende partij, als natuurlijke persoon of als rechtspersoon, rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen kan ondervinden ingevolge de bestreden vergunningsbeslissing. Deze belangvereiste mag niet overdreven formalistisch of restrictief toegepast worden.

Het bestaan van hinder of nadelen en het oorzakelijk verband met de bestreden beslissing hoeven niet met onomstotelijke zekerheid te worden aangetoond. De verzoekende partij hoeft niet te bewijzen dat zij de aangevoerde hinder of nadelen effectief ondervindt, evenmin dat het om bovenmatige of onaanvaardbare hinder gaat. Het volstaat redelijkerwijze aannemelijk te maken dat er een risico op het ondergaan van de aangevoerde hinder of nadelen, rechtstreeks of onrechtstreeks, bestaat.

2.

Met de bestreden beslissing wordt een stedenbouwkundige vergunning verleend voor de bouw van een varkensstal en de aanleg van verhardingen. De verzoekende partijen vrezen, als eigenaars en bewoners van woningen in de nabije omgeving, onder meer te zullen worden geconfronteerd met geurhinder door de gevraagde varkensstal zelf. Anders dan wat de eerste tussenkomende partij beweert, steunen zij hun hinder en nadelen dus niet louter op de biosgasinstallatie die overigens niet in de huidige aanvraag is opgenomen.

De Raad is van oordeel dat de verzoekende partijen hiermee voldoende aannemelijk maken dat zij, minstens onrechtstreeks, hinder of nadelen zouden kunnen ondervinden van de gevraagde varkensstal. Het gegeven dat de verzoekende partijen in het verleden zelf stedenbouwkundige vergunningen zouden hebben verkregen voor werken in het biologisch waardevol gebied en geen bezwaar hebben ingediend tegen de aanleg van een weg door dit gebied, doet aan voorgaande vaststelling geen afbreuk. Ook de eventuele stedenbouwkundige overtredingen op de percelen van de verzoekende partijen ontkrachten op zich de door de verzoekende partijen ingeroepen potentiële geurhinder niet en ontnemen hen niet het belang bij de voorliggende procedure.

Er valt bovendien in redelijkheid niet te betwisten dat er een causaal verband kan bestaan tussen de door de verzoekende partij gevreesde hinder en nadelen en de realisatie van de werken die door de bestreden beslissing worden vergund. Gegeven het voorgaande zijn de door de verzoekende partijen opgesomde mogelijke hinder en nadelen voldoende persoonlijk en actueel. De verzoekende partijen beschikken dan ook over het rechtens vereiste belang in de zin van artikel 4.8.11 §1, eerste lid, 3° VCRO.

De exceptie wordt verworpen.

VI. ONDERZOEK VAN DE MIDDELEN

A. Eerste middel

Standpunt van de partijen

1.

In een eerste middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 15.4.6.1 van het Koninklijk besluit van 28 december 1972 houdende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen (verder: Inrichtingsbesluit), van de artikelen 4.3.1., §2, 1° en 2; 1.1.4 en 2.1.1. VCRO, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Ze lichten dit toe:

“ ...

Het voorwerp van de aanvraag is volgens het gewestplan nr. 5 Ieper-Poperinge (KB 14/08/1979), gelegen binnen landschappelijk waardevol agrarisch gebied.

Art. 15.4.6.1. van het K.B. van 28 december 1972 houdende inrichting en toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen stelt dat de landschappelijke waardevolle gebieden die gebieden zijn waarvoor bepaalde beperkingen gelden met het doel het landschap te beschermen of aan landschapsontwikkeling te doen. In deze gebieden dienen de aanvragen zowel te worden getoetst aan planologisch (agrarisch gebied) als aan een esthetisch criterium (landschappelijke waarde):..

In de omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen wordt gesteld dat de in de landschappelijk waardevolle agrarische gebieden in principe dezelfde bestemmingen en handelingen toegelaten als bepaald voor de grondkleur.

Overeenkomstig art. 4.3.1., §2, 1° en 2°, VCRO wordt de overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening beoordeeld met inachtneming van volgende beginselen:...

De bedoeling van de overdruk ‘landschappelijk waardevol’ is in de eerste plaats het bestaande landschapskarakter zoveel mogelijk te bewaren en bijzondere aandacht te besteden aan de esthetische aspecten van nieuwe inplantingen of verbouwingen. Deze komen tot uiting in de architectuur, aard van de gebruikte materialen, beplantingen enz...

In casu kan gelet op de omvang van de thans aangevraagde gebouwen en constructies niet anders geoordeeld worden dan dat de aanvraag met zekerheid een aantasting van de schoonheidswaarde van het landschap tot gevolg zal hebben.

Uit de plannen blijkt dat de aanvraag betrekking heeft op een aanzienlijk gebouw en bijkomende verhardingen. Zo blijkt uit de plannen dat de stal een lengte heeft van 52,48 meter en een breedte van 26,63 meter en een hoogte van 7 meter. Hierdoor bedraagt de oppervlakte van de aangevraagde stal 1.397,54 m². De stal krijgt een totaal volume van 6.945,79 m³. Dergelijk omvangrijk gebouw berokkent op zich reeds een onaanvaardbare aantasting op de open ruimte, die op deze plaats geenszins te verantwoorden is. Daarenboven voorziet de aanvraag nog in een bijkomende aanslag op de open ruimte door een verharding te voorzien ten belope van 650,88 m², het bouwen van een

regenwaterput met een inhoud van 183,51 m³ en de bouw van een infiltratievoorziening met afmetingen van 20 m op 10 m en een diepte van 30 cm.

De stal heeft een dermate grote afmetingen en een industrieel uitzicht zodat deze met zekerheid een onherstelbare aantasting van de open ruimte tot gevolg zullen hebben. De aanvrager beseft dit evenzeer en heeft op die reden in de aanvraag een beperkte aanzet van een groenscherm opgenomen rond de stal. Het door de aanvrager voorgestelde groenscherm is echter niets meer dan een lapmiddel, die ertoe strekt een bijkomende grootschalige vernietiging van de open ruimte aan het zicht te onttrekken.

De Raad van State stelt in zijn rechtspraak zeer duidelijk dat een stallencomplex met omvang van 60 bij 100 meter kennelijk van aard is om de schoonheidswaarde van het landschap te schenden. In een ander arrest oordeelde de Raad dat in redelijkheid diende te worden geoordeeld dat een geplande stal met een oppervlakte van 1.170 m² de schoonheidswaarde van het landschap aantast. In het arrest nr. 204.325 van 26 mei 2010 oordeelde de Raad tot slot dat een stal met een lengte van 83 m, een breedte van 19,20 m, een kroonlijsthoogte van 4,80 m en een nokhoogte van 7,70 m, uitgevoerd in metselwerk tussen spanten op een betonnen sokkel tot op een hoogte van 3 m, met daarboven "spaceboarding in tropisch hardhout", en een dak in zwarte golfplaten, eveneens de schoonheidswaarde van het landschap schendt.

Bij zorgvuldige toepassing van de overdruk landschappelijk waardevol gebied, kan de stedenbouwkundige vergunning niet anders dan geweigerd worden.

In de bestreden beslissing wordt erkend dat de thans voorliggende aanvraag een onaanvaardbare aantasting van de schoonheidswaarde van het landschap tot gevolg zal hebben. Zo wordt er als voorwaarde opgelegd dat de kleur van de gevelmaterialen moeten worden aangepast (meer bepaald door het gebruiken van een donkere gevelkleur) om de impact op de open ruimte te temperen. De verwerende partij treedt op dit punt de visie van de gemeente bij. Anderzijds wordt er als voorwaarde opgelegd dat er een landschapsbedrijfsplan moet gerealiseerd worden, dat de aanvraag inpasbaar zou moeten maken in de omgeving.

Dit volstaat echter geenszins.

Terzake wordt enkel gepoogd door het opleggen van voorwaarden om de nefaste impact van de aanvraag op de schoonheidswaarde van het landschap te verdoezelen door het opleggen van voorwaarden, en meer bepaald door het opleggen van de verplichting tot het aanleggen van een groenscherm. De verwerende partij erkent door het opleggen van deze voorwaarden dat er bij het tenuitvoerleggen van de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag sprake is van een aantasting van de open ruimte en dus van de schoonheidswaarde van het landschap (en van de omgeving waar beroepers woonachtig zijn), maar poogt deze aantasting enkel te verdoezelen.

Het feit dat de aanvragerster een groenscherm voorziet is niet van aard om de bewezen aantasting van de schoonheidswaarde van het landschap te remediëren. Het voormelde geeft in tegendeel aan dat zowel de aanvragerster, de gemeente Zonnebeke als de verwerende partij zelf toegeven dat de aanvraag an sich van aard is om de schoonheidswaarde van het landschap op blijvende en manifeste wijze aan te tasten.

Het voorgaande heeft tot gevolg dat de vergunningsaanvraag enkel kan geweigerd worden wegens haar strijdigheid met art. 15.4.6.1. van het koninklijk besluit van 28 december 1972 houdende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen.

De Raad voor Vergunningsbetwistingen stelt in zijn rechtspraak dat het opleggen van een groenscherm niet als lapmiddel mag worden aangewend om een door de vergunningverlener vastgestelde aantasting van het landschap pogen te remediëren. Het opleggen van dergelijke voorwaarde duidt er namelijk net op dat de constructies de schoonheidswaarde van het landschap miskennen of dreigen te miskennen:...

De thans bestreden stedenbouwkundige vergunning gaat duidelijk in tegen voormelde rechtspraak.

Om die reden wordt er in de bestreden beslissing uiteindelijk ten onrechte gesteld dat de aanvraag de schoonheidswaarde van het landschap niet zou aantasten. Door een wijziging van de gevelkleur en de aanpanting van een groenscherm als uitdrukkelijke voorwaarde op te leggen, geeft de gemeente Zonnebeke immers uitdrukkelijk toe dat de aanvraag de schoonheidswaarde van het landschap schendt. Art. 15.6.4.1. voorziet in dergelijk geval enkel in de mogelijkheid om de vergunning te weigeren, en laat niet toe dat een aantasting zou worden vergund mits het opleggen van voorwaarden.

In die context **stelt de Raad van State dat het opleggen van een groenscherm niet als lapmiddel mag worden aangewend om een door de vergunningverlener vastgestelde aantasting van het landschap pogen te remediëren.** Het opleggen van dergelijke voorwaarde duidt er namelijk net op dat de constructies de schoonheidswaarde van het landschap miskennen of dreigen te miskennen:...

Bij correcte toepassing van de overdruk landschappelijk waardevol gebied, kon de verwerende partij niet anders dan de milieuvergunning weigeren.

Het is niettemin onbegrijpelijk dat de bestreden beslissing aan deze problematiek niet het gevolg geeft dat daaraan dient te worden gegeven, met name de weigering van de milieuvergunning op grond van een schending van het esthetisch criterium van art. 15.4.6.1. van het K.B. van 28 december 1972 houdende de inrichting en de toepassing van de gewestplannen en de ontwerp-gewestplannen. Door aldus te oordelen heeft de verwerende partij het esthetisch criterium geschonden.

Er moet overigens op gewezen worden dat het beleid van de vergunningverlenende overheid voor het gebied in kwestie veel strenger is voor andere aanvragers. Uit de feiten blijkt dat de gemeente Zonnebeke recent een vergunning weigerde voor de aanleg van een weg in het gebied in kwestie, om reden dat de uitvoering van deze werken de schoonheidswaarde van het gebied zou aantasten. Deze weigering wordt gevoegd onder stuk 12.

Overigens laat het GRS van de gemeente Zonnebeke niet toe dat er in het valleigebied waar de aanvraag gesitueerd is, er nog bijkomende bedrijven zouden gevestigd worden. Het gemeentelijk Ruimtelijk structuurplan voorziet in het richtinggevend gedeelte dat binnen het valleigebied van de Heulebeek, waar het voorwerp van de thans betwiste vergunning gesitueerd is, bedrijven zoveel als mogelijk afgebouwd dienen te worden. Ook in het Leiebekken deelbekkenbeheerplan Heulebeek engageert de Gemeente Zonnebeke zich via het Gemeentelijk ruimtelijk structuurplan om bedrijven in de bovenloop van de Heulebeek te

beperken en indien mogelijk afgebouwd te worden. Een en ander blijkt uit onderstaand uittreksel uit het deelbekkenbeheerplan Heulebeek (goedgekeurd dd. 17 november 2009):...

Ook op dit punt is de aanvraag strijdig met de principes van het Gemeentelijk Ruimtelijk Structuurplan en gaat het verlenen van de vergunning dus duidelijk in tegen de gewenste beleidsmatige ontwikkelingen ter plaatse. Door thans alsnog de vergunning te verlenen, handelt de verwerende partij in strijd met de bepalingen van art. 4.3.1., §2, 1° en 2°, VCRO en met de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Minstens is de bestreden beslissing niet voldoende gemotiveerd.

De thans bestreden beslissing stelt in essentie dat de aanvraag aanvaardbaar zou zijn vanuit het oogpunt van de inpasbaarheid in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied, en dit vooral om reden dat er op het naastliggende perceel reeds aardappelloodsen aanwezig zijn, die qua afmeting hoger zouden zijn. Evident vormt dit een ontoereikende motivering wat betreft de impact op de schoonheidswaarde van het landschap. Er wordt in de bestreden beslissing voornamelijk gesteld dat er reeds andere grootschalige gebouwen aanwezig zouden zijn. Tevens wordt de omvang van de stal geminimaliseerd.

*Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat het feit dat zou worden gebouwd in de omgeving van reeds bestaande bebouwing geenszins kan worden aangewend als dienstig argument om de open ruimte in de omgeving nog verder aan te tasten. Zo stelt uw Raad in zijn rechtspraak dat de aanwezigheid van reeds bestaande bebouwing in het landschap niet betekent dat de schoonheidswaarde van het landschap niet verder moet beschermd worden. **Het al reeds aangetast karakter van de omgeving – al dan niet structureel – is geen afdoende verantwoording om het landschappelijk waardevolle karakter van het betrokken agrarisch gebied nog verder aan te tasten.***

Verder oordeelt de Raad van State dat de aanwezigheid van bestaande gebouwen en dus de reeds bestaande aantasting van de open ruimte vormen geenszins een vrijgeleide om de landschappelijk waardevolle agrarische gebieden nog verder aan te tasten en de landschappelijke waarde nog verder te schenden (R.v.St., arrest nr. 193.746 van 2 juni 2009 inzake Fouvry):...

In die context kan ten overvloede nog verwezen worden naar het arrest nr. 93.648 van 1 maart 2001 inzake Lauwereys. In het betreffende arrest oordeelde de Raad van State dat het feit dat de schoonheidswaarde van het landschap reeds is aangetast op een aantal plaatsen binnen het agrarisch gebied, geen argument vormt om een vergunning te verlenen die een bijkomende aantasting van de schoonheidswaarde van het landschap tot gevolg zou hebben.

Ook uw Raad schaaft zich achter gelijklopende rechtspraak. Zo stelt uw Raad eveneens dat de aanwezigheid van reeds bestaande bebouwing in het landschap niet betekent dat de schoonheidswaarde van het landschap niet verder moet beschermd worden. Het al reeds aangetast karakter van de omgeving – al dan niet structureel – is geen afdoende verantwoording om het landschappelijk waardevolle karakter van het betrokken agrarisch gebied nog verder aan te tasten.

Overigens verwijst de verwerende partij tevergeefs naar de aanwezigheid van loodsen op de percelen van verzoekers. Al deze loodsen dateren van ruim vóór de totstandkoming van het GRS en de beleidsmatige ontwikkelingen die dienaangaande zijn ingeschreven m.b.t. de

bedrijfsontwikkeling in de vallei van de Heulebeek. De loods op de eigendom van verzoeker sub 3 dateert overigens van begin de jaren tachtig. Uiteraard kan de verwerende partij haar actueel beleid voor de landschappelijke waardevolle agrarische gebieden niet louter gaan afstemmen op de louter bestaande feitelijke toestand die overigens meer dan 30 jaar geleden heeft vorm gekregen.

Door het ruimtelijk beleid met betrekking tot de landschappelijk waardevolle agrarische gebieden louter af te stemmen op de actueel bestaande feitelijke toestand streeft de bestreden beslissing niet naar een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Dit getuigt evenmin van een zorgvuldige afweging van de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten zoals voorzien in art.1.1.4. VCRO. De bestreden beslissing schendt om die reden ook voormeld artikel 1.1.4 VCRO en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel.

De bestreden beslissing is gebaseerd op een partiële en minimaliserende beoordeling van de aanvraag, en is minstens onvoldoende gemotiveerd wat betreft de verenigbaarheid van de aanvraag met het esthetisch criterium. De aanwezigheid van andere beweerdelijk storende bebouwing in de omgeving en/of de aanwezigheid bebouwing verder in het landschap, is overigens niet van aard om een voldoende motivering aan te reiken dat de aanvraag de schoonheidswaarde van het landschap niet zou aantasten, wel in tegendeel.

Het middel is om voormelde redenen gegrond.

...

2.

De verwerende partij antwoordt:

“..."

Vooreerst moet worden gewezen dat in landschappelijk waardevolle gebieden niet er toe mag leiden dat de in de grondkleur aangegeven bestemming onmogelijk wordt gemaakt. Zoals blijkt uit de bestreden beslissing is omtrent het esthetisch criterium ruimschoots aandacht besteed en kon redelijkerwijs door het opleggen van een bijkomende voorwaarde worden besloten dat de schoonheidswaarde van het gebied ingevolge het voorgestelde project niet in gevaar kon worden gebracht.

Voor zoveel als nodig kan worden verwezen naar de bestreden beslissing daaromtrent:...

Op die manier heeft de bestreden beslissing op afdoende wijze geantwoord op de beroepsargumenten. Thans stelt verwerende partij vast dat verzoeker opnieuw dezelfde argumenten herhaalt zonder hierbij de kennelijke onredelijkheid of onjuistheid in de motivering van de bestreden beslissing erbij te betrekken.

Maar er is meer, verzoekende partij wijst dat de vergunning diende te worden geweigerd omwille van beleidsmatige gewenste ontwikkelingen. (art. 4.3.1, §2, 2° VCRO) Dit wordt gestaafd aan de hand van voorschriften uit het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan. Evenwel vormen voorschriften uit een structuurplan geen beoordelingsgrond voor stedenbouwkundige aanvragen. (art. 2.1.2 §7 VCRO) Het argument dat de gemeente Zonnebeke recent een vergunning zou geweigerd hebben voor de aanleg van een weg, toont geenszins aan dat dit ook een beleidsmatige gewenste ontwikkeling is van de deputatie.

...”

3.

De eerste tussenkomende partij stelt:

“ ...

Onontvankelijkheid middel betreffende het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 4.3.1 VCRO juncto 2.1.1 VCRO

In het ganse betoog van verzoekende partijen tot vernietiging wordt niet geduid waarom het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zouden zijn. Voor wat betreft deze twee punten is het middel dan ook onontvankelijk.

Ook blijkt uit niets waarom artikel 4.3.1 VCRO, juncto 2.1.1 VCRO geschonden zou zijn. Dit wordt nergens aangegeven, waardoor het middel hier ook elke grondslag mist.

Onontvankelijkheid middel bij gebreke aan belang bij de stedenbouwkundige problematiek

*In het betreffend middel worden er voornamelijk **visuele elementen** aangehaald. Verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging **laten het na om aan te tonen dat zijzelf een rechtstreeks, persoonlijk en actueel belang hebben bij het inroepen van de schending van de stedenbouwkundige bepalingen.***

Eerste en tweede verzoekende partij tot schorsing en vernietiging zijn voor wat betreft hun woning volledig ingekapseld tussen de hangars die dienen voor de aardappelhandel.

Derde verzoekende partij is ook ingekapseld door de verschillende hangars van eerste en tweede verzoekende partij tot schorsing en vernietiging. Ook derde verzoekende partij heeft op zijn perceel een hangar ingeplant staan.

Géén der verzoekende partijen voorzien zelf in een groenscherm omheen hun perceel, dan wel is er slechts voorzien in een zeer beperkt groenscherm. Ook worden er geen foto's of andere voorgebracht waaruit andersluidend zou kunnen worden geconcludeerd.

*In het kader van een stedenbouwkundige toetsing volstaat het louter nabuurschap niet om het nodige belang te hebben bij het aanvechten van de stedenbouwkundige toetsing. De hinder dient **in concreto** aangetoond te worden.*

Nu geen der verzoekende partijen tot vernietiging enig belang hebben bij het inroepen van de schending van de betreffende bepalingen, is het middel dan ook onontvankelijk.

Het is duidelijk dat er weldegelijk in het ruim en in het breed werd gemotiveerd. De formele motiveringsplicht is dan ook niet geschonden.

Hiernavolgend zal desondanks de stedenbouwkundige toetsing gedaan worden en weerlegd worden, dit louter ten overvloede, nu betreffend middel manifest onontvankelijk is.

Ten Grotte

*De bestreden beslissing bevat een zéér uitgebreide stedenbouwkundige toetsing die eveneens betrekking heeft op de schoonheidswaarde van het gebied. Het is opvallend hoe verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging **NERGENS** terugkoppelen naar deze motivering. Het is niet aan verzoekende partij tot tussenkomst om hiernaar terug te koppelen.*

De motivatie die aan het middel gegeven wordt, mist dan ook feitelijke grondslag, nu er niet geageerd wordt, minstens niet volledig geageerd wordt op de motivering. Verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging gaan in sloganese taal op meerdere pagina's in op een probleem zonder de milderende maatregelen te bespreken. Ook worden een heleboel elementen niet meegegeven in het beroepsschrift.

Het middel faalt dan ook in feite.

Het staat derhalve vast dat er een planologische toetsing en een esthetische toetsing heeft plaatsgevonden, die rekening heeft gehouden met de landschapswaarde. Er wordt in het ruim en in het breed verwezen naar de onmiddellijke en ruimere omgeving. In tegenstelling tot wat verzoekende partijen beweren dient deze in concreto toetsing weldegelijk te gebeuren:

zie RvvB 5 augustus 2014 nr. A/2014/0522, Van der Linden...

*In casu worden er een heleboel argumenten opgeworpen. Het gaat hier echter om loutere **opportuïteïtskritiek**. Er wordt niet aangetoond waarom de aangehaalde elementen niet afdoende zouden zijn.*

Er wordt door verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging vooreerst in het algemeen verwezen naar andere arresten van de Raad van State inzake landschappelijk waardevolle gebieden. Echter, elke toetsing die aldaar geschiedde was een in concreto toetsing die niet zomaar – los van de voorhanden zijnde argumentatie – kan worden ingeroepen in huidige casus. Bij het inroepen van een schending volstaat het niet 'algemeenheden' aan te halen. Er dient een in concreto toetsing te gebeuren.

*Uit de rechtspraak van de **Raad voor vergunningsbetwistingen** blijkt in ieder geval reeds dat navolgende beoordeling door een overheid bestempeld wordt als zorgvuldig, deugdelijk gemotiveerd en op rechtens aanvaardbare motieven is gesteund:...*

In casu blijkt dat verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging de zaken in feite verkeerdelijk voorstellen en abstractie maken van de werkelijke omgeving. Nu verzoekende partijen uitgaan van verkeerde feiten, kan er niet gesteld worden dat de motivering niet afdoende zou zijn.

De zéér uitgebreide motivering in deze van het ruimtelijk orderingsaspect toont aan dat de deputatie in deze de toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend.

*In de zaak Van der Linden (**zie RvvB 5 augustus 2014 nr. A/2014/0522, Van der Linden**) blijkt echter duidelijk dat er – zoals in huidige zaak – wél rekening kan gehouden worden met het feit dat:*

- *het hier om een structureel aangetast gedeelte gaat van het landschappelijk waardevol agrarisch gebied;*
- *het voorhanden zijn van grootschalige infrastructuur (in casu de aardappelloodsen);*
- *...*

Hiernavolgend wordt de beoordeling door de Raad voor Vergunningsbetwistingen van de goede ruimtelijke ordening weergegeven in deze zaak Van der Linden: ...

*Naast de algemeenheden waarnaar er verwezen wordt, doch die niet ingaan op de directe omgeving, waarnaar de deputatie verwijst, is er – in tegenstelling tot wat verzoekende partijen tot vernietiging aanhalen, weldegelijk een schoonheidstoets gebeurd. Deze **schoonheidstoets** wordt reeds gedaan op gemeentelijk niveau, waarnaar er verwezen wordt naar het landschapsintegratieplan dat verzoekende partij tot tussenkomst toevoegt en dewelke nadien ook nog verder werd aangevuld met bijkomende elementen om de integratie en de*

schoonheidswaarde te kunnen garanderen. Verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging geven hier algemene kritiek op, maar stellen geenszins waarom het onredelijk zou zijn dat de deputatie met de landschapsintegratiestudie die verstrengt werd tijdens de procedure niet afdoende zou tegemoet komen aan de opportuniteitskritiek van verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging. De hiaten waarnaar verzoekende partijen tot vernietiging verwijzen in het advies van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar zijn weggewerkt door een bijgewerkte landschapsintegratiestudie voor te leggen. Deze kritiek mist dan ook opnieuw een feitelijke grondslag.

Inzake dit landschapsintegratieplan wordt er nog gesteld dat dit vrijblijvend zou zijn. Uiteraard is dit niet vrijblijvend en zal verzoekende partij dit landschapsintegratieplan ook integraal uitvoeren. Dit maakt immers deel uit van het aanvraagdossier. Indien de plannen aanduiden dat er met 'stenen' gebouwd zal worden, dan dient dit ook niet nog eens met een bijzondere voorwaarde worden verplicht opgelegd. Alleszins stelt zich hier zeer duidelijk naar het belang van verzoekende partijen tot vernietiging, nu één partij volledig ingekapseld is door de aardappelloodsen van de twee andere verzoekende partijen tot vernietiging, dewelke totaal in géén groenscherm hebben voorzien.

Verzoekende partijen tot vernietiging stellen verder dat een bestaande ruimtelijke aantasting geen vrijgeleide is om de ruimte verder aan te tasten. Zoals ook in de zaak Van der Linden duidelijk blijkt, dient de Raad eerst na te gaan of de integratie in het landschap afdoende is gemotiveerd. Indien deze vraag afdoende beantwoord is, zoals in casu het geval is, dan is er geen sprake meer van een 'verdere aantasting van het reeds structureel aangetast gebied'. In casu gaat het bovendien voornamelijk om een plaatsvervangende stal, die in de plaats komt van drie bestaande stallen en waarbij de contouren van de bestaande hoeve grotendeels worden aangehouden. Ook hier trachten verzoekende partijen tot vernietiging de feiten dus te verdraaien en eenzijdig voor te stellen.

Inzoverre dat verzoekende partijen tot vernietiging zouden stellen dat er géén motivering zou gebeurd zijn in het kader van de goede ruimtelijke ordening, is één en ander om evidente redenen niet correct, waaruit weldegelijk een zeer ruime beoordeling van deze goede ruimtelijke ordening in kan weergevonden worden. Ook hier faalt het middel in feite.

...

4.

De tweede tussenkomende partij stelt:

“...

Het past vooreerst in te gaan op de, esthetische toets die de vergunningverlenende overheid dient door te voeren wanneer het gaat om een landschappelijk waardevol gebied.

Vooreerst is het daarbij van belang te beseffen dat die esthetische toets volledig binnen de discretionaire bevoegdheid van de vergunningverlenende overheid valt. De overheid heeft ter zake een ruim appreciatierecht¹. Het komt uw Raad, net zoals de Raad van State, dan ook enkel toe na te gaan of de overheid uitgaat van de feitelijk en juridisch juiste gegevens en of de beoordeling van de vergunningverlenende overheid niet kennelijk onredelijk is. Daarbij is het zeker niet zo dat de aanleg van een groenscherm steeds zal betekenen dat er sprake is van de aantasting van de schoonheidswaarde van het landschap. Zeer terecht heeft de verwerende partij er in de bestreden beslissing op gewezen dat een dergelijke redenering ertoe zou leiden dat geen enkele gebouw nog vergunbaar zou zijn in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Een dergelijk standpunt zou daarenboven tot de absurde situatie leiden dat men,

teneinde nog een vergunning te bekomen in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied, geen enkel groenscherm in de aanvraag zou mogen opnemen, terwijl men dan in niet landschappelijk waardevolle agrarische gebieden wel een landschapsintegratieplan zou mogen toevoegen aan de aanvraag. Dat standpunt is niet houdbaar en ook juridisch niet correct.

De rechtspraak van de Raad van State impliceert immers enkel dat een groenscherm geen lapmiddel mag zijn om, bij een vastgestelde aantasting van de schoonheidswaarde, snel mits een voorwaarde die aantasting te camoufleren. Iets anders is echter de situatie waar een groenscherm, in samenspel met de aangevraagde werken en zijn omgeving, ervoor zorgt dat het aangevraagde zich in het landschap integreert en op deze wijze de schoonheidswaarde van dat landschap respecteert. De rechtsleer verwoordt het als volgt:...

De aanleg van een groenscherm kan, zeker in combinatie met andere elementen, dus zeker bijdragen tot een vrijwaring van de schoonheidswaarde van het gebied:...

Ook uw Raad neemt naar omstandigheden aan dat een groenscherm weldegelijk kan bijdragen aan de vrijwaring van de schoonheidswaarde van het landschap:...

De hierboven geciteerde arresten nrs. 88.476 en 155.123 van de Raad van State ontkrachten meteen ook een tweede misvatting van de verzoekende partij, en tonen aan dat de reeds aanwezige bebouwing in het landschappelijk waardevol gebied wel degelijk ook een rol kan spelen in de beoordeling van de overheid in verband met de impact van de aanvraag op de schoonheidswaarde van het landschap. Met name belet niets dat de overheid rekening houdt met het gegeven dat de nieuwe stal, zoals ook in casu, aansluit bij de bestaande gebouwen en het gegeven dat het gebouw pal aan de weg wordt opgericht.

Er moet immers een belangrijk onderscheid worden gemaakt tussen het rekening houden met de compactheid van de inplanting, en dus de relatie van het aangevraagde met de bebouwing in de onmiddellijke omgeving, hetgeen geen enkel probleem is, en het louter verwijzen naar elementen in de omgeving maar binnen het landschappelijk waardevol gebied die de schoonheidswaarde van het landschap zouden moeten nuanceren. Het is slechts in het laatste geval dat er een juridisch probleem is. Inderdaad is de verwerende partij niet bevoegd om te oordelen of de schoonheidswaarde van een betrokken gebied al dan niet nog voldoende beschermingswaardig is: de gewestplannen hebben immers verordenende kracht tot zij worden opgeheven.

Niets belet echter dat, zoals ook in casu duidelijk gebeurt, er rekening wordt gehouden met de bestaande bebouwing, waarbij de vergunningverlenende overheid zich de vraag stelt of er door een compacte inplanting niet voor kan worden gezorgd dat er eigenlijk geen aantasting is van het open karakter van het gebied en er op die wijze zelfs versnippering wordt tegengegaan. Het is immers goed mogelijk dat de bestaande landschapselementen en bebouwing ervoor zorgen dat de toevoeging van het aangevraagde geen negatieve impact zal hebben op de schoonheidswaarde van het landschap. Dit niet omdat die bestaande elementen de schoonheidswaarde van het landschap zouden nuanceren, maar louter omdat die bestaande elementen ervoor zullen zorgen dat de aangevraagde bijkomende werken visueel nauwelijks waarneembaar zullen zijn, noch zullen zorgen voor een verdere versnippering van het landschap.

Een duidelijke toepassing van deze principes vormt het arrest nr. N2013/0384 van 9 juli 2013 van uw Raad:...

In casu heeft de verwerende partij zeer uitvoerig aandacht besteed aan de esthetische toetsing van de aanvraag.

Vooreerst is er het duidelijke standpunt van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar, waarbij de verwerende partij zich uitdrukkelijk heeft aangesloten:...

Daar voegde de verwerende partij nog volgende, zeer gedetailleerde en omvangrijke motivering aan toe:...

De verwerende partij heeft dus een zeer duidelijk standpunt ingenomen. Daarbij werden de landschappelijk waardevolle kenmerken van het gebied geenszins ontkend (wel integendeel, zie het citaat hierboven, laatste zin). Wel werd gewezen op de aard van dit landschap, dat op die specifieke locatie geen open landschap is. Verder wordt er op gewezen dat de compacte inplanting van de stallen, met name op de plaats van die voorheen bestaande stallen, ervoor zorgt dat er geen enkele bijkomende versnippering is van het landschap. Terecht wordt ook gewezen op het bestaande aanpalende bedrijf van de beroepers sub 1, dat veel groter en hoger is. Hierdoor kan de lagere vergunde stal alvast visueel geen grote impact hebben, nu de dominantere aanpalende bedrijfsgebouwen van de verzoekende partijen sub 1 het aangevraagde zullen afschermen, resp. overstijgen (afhankelijk van de kijkrichting). Vervolgens wordt er uitgebreid aandacht besteed aan de materialen, alsook het onlosmakelijk van de aanvraag deel uitmakende landschapsintegratieplan. Er is dus helemaal geen sprake van een groenscherm als lapmiddel. Daarbij spreekt de verwerende partij duidelijk haar goedkeuren uit van de landschappelijke integratie die in de aanvraag zit vervat. Zoals de verwerende partij in de bestreden beslissing overigens zelf zeer duidelijk stelt, heeft het uitdrukkelijk opleggen van de uitvoering van dat landschappelijk integratieplan als voorwaarde slechts als bedoeling te verzekeren dat dat landschappelijk integratieplan ook volledig wordt uitgevoerd. Dit is bijzonder zorgvuldig van de verwerende partij. In de huidige stand van de VCRO is het, gelet op vervalregeling voor stedenbouwkundige vergunningen (en meer bepaald art. 4.6.2, §3, VCRO) zonder zo'n voorwaarde immers mogelijk om het landschappelijk integratieplan gewoon niet uit te voeren. De verwerende partij heeft er dus gewoon voor gezorgd dat de aanvraag, zoals dit haar goedkeuring wegdraagt, ook volledig zal gerealiseerd worden.

4De verzoekende partijen tonen de kennelijke onredelijkheid van die beoordeling geenszins aan. Meer nog, hun betoog staat volledig los van de feitelijke situatie. Zij menen immers dat uit de omvang van de stal alleen al zou voortvloeien dat de stal niet kan worden vergund. Met de compacte ligging van de stal, die zich naadloos integreert tussen de bestaande gebouwen, houden de verzoekende partijen geen rekening. Evenmin is het ernstig om voor te houden dat de aanvraag een bijkomende aanslag op de open ruimte zou voorzien door "een verharding te voorzien ten belope van 650,88m², het bouwen van een regenwaterput met een inhoud van 183,51m³ en de bouw van een infiltratievoorziening met afmetingen van 20m op 10m en een diepte van 30cm". Het gaat immers om werken die ofwel enkel op de grond, dan wel onder de grond zijn voorzien, zodat zij evident geen enkele impact hebben op het landschap.

Daarnaast wijzen de verzoekende partijen er herhaaldelijk op dat een aanpassing van de kleuren van de materialen zou zijn opgelegd. Nochtans blijkt uit de bestreden beslissing zeer duidelijk dat er van een wijziging van de kleur eigenlijk geen sprake is, enkel werd middels een voorwaarde — net zoals bij het integratieplan — verzekerd dat de vergunning ook daadwerkelijk zo uitgevoerd zal worden.

*De verzoekende partijen slagen er dan ook werkelijk niet in om de **kennelijke** onredelijkheid van de beoordeling van de verwerende partij aan te tonen*

Daarnaast wordt in hetzelfde middel ook nog verwezen naar het vergunningenbeleid van de gemeente Zonnebeke, dat veel strenger zou zijn voor andere aanvragers. De verwijzing naar die andere vergunningsprocedure (stuk 12 verzoekende partijen) is vooreerst absurd. Uit de motivering van die weigeringsbeslissing blijkt immers dat de vergunning wordt geweigerd omwille van een bijkomende, diepgaande insnijding in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Die casus, die uiteraard ook nog op heel wat andere punten volstrekt niet vergelijkbaar is met de onderhavige, staat aldus diametraal tegenover de huidige vergunde stal, die net geen enkele bijkomende versnippering of insnijding in het landschap veroorzaakt.

Deze (onterechte) verwijzing naar het beleid van de gemeente, is overigens juridisch volstrekt zinloos nu de verwerende partij ingevolge de devolutieve werking de aanvraag in haar volledigheid dient te onderzoeken (art. 4.7.21, §1 VCRO). Die devolutieve werking heeft voor gevolg dat men nooit een schending van een vaste gedragslijn van het CBS kan aanvoeren tegen een beslissing van de Deputatie.

Wat daarnaast de uitvoerige uiteenzetting van de verzoekende partijen over het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan betreft, kan de verzoeker tot tussenkomst zich ertoe beperken de verzoekende partijen eraan te herinneren dat ruimtelijke structuurplannen geen beoordelingsgrond vormen voor vergunningsaanvragen (art. 2.1.2, §7 VCRO). De verzoekende partijen kunnen dit gegeven niet omzeilen door te verwijzen naar de mogelijkheid voor de vergunningverlenende overheid om rekening te houden met beleidsmatig gewenste ontwikkelingen. Dit is immers slechts een mogelijkheid en geen verplichting. De vergunningverlenende overheid moet dan ook niet motiveren waarom zij in een concreet geval geen rekening houden met beleidsmatig gewenste ontwikkelingen.

...

5.

De verzoekende partijen stellen nog in hun wederantwoordnota:

“... ”

Uit de rechtspraak van uw Raad blijkt dat, “opdat de verzoekende partij op ontvankelijke wijze de schending zou kunnen inroepen van een specifieke norm, die niet de openbare orde aanbelangt, zij moet kunnen aantonen dat haar belangen worden geschaad door de schending van deze norm.” De verzoekende partij dient aan te tonen in welke mate zij persoonlijke belangenschade lijdt door de potentiële schending van de ingeroepen norm. In casu zijn elk van de verzoekers omwonenden van de bouwplaats waarop de bestreden beslissing betrekking heeft. De verzoekers hebben als buurtbewoners belang bij de vraag welke bijkomende bebouwing er in de onmiddellijke woning van hun leefomgeving wordt opgericht. Hieruit putte zij tevens belang om zich te verzetten tegen de afgifte van een vergunning in strijd met het esthetisch criterium van art. 15.4.6.1. van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen en dit teneinde te vermijden dat zij visuele hinder zouden leiden door deze bijkomende bebouwing in het agrarisch gebied. Dit gegeven volstaat voor de verzoekers om van een belang te doen blijken bij een middel dat gericht is tegen de schending van onder meer art. 15.4.6.1. van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen.

26. In tegenstelling tot hetgeen wordt gesteld door de eerste tussenkomende partij wordt er door de verzoekers wel degelijk met fotomateriaal aangetoond (pagina 4 gedinginleidend verzoekschrift bevat foto's van de omgeving) dat de omgeving van de bouwplaats waarin de verzoekers wonen nog een overwegend ongerept karakter vertoont. Verzoekers hebben als

omwonenden zodoende belang bij het feit om dit overwegend gerept karakter te vrijwaren, en dit zeker gelet op de geldende overdruk 'landschappelijk waardevol agrarisch gebied'. Het gegeven dat er in de omgeving reeds bestaande al dan niet grootschalige bebouwing voorkomt is niet van aard om het belang van de verzoekers bij dit middel te ontnemen.

27. Voor het overige kunnen de verzoekende partijen verwijzen naar hetgeen zij hoger hebben uiteengezet m.b.t. de toelichting omtrent het belang van de verzoekers bij het instellen van de vordering. Aldaar hebben de verzoekers onder meer aangetoond dat het beweerde illegaal karakter van gebouwen op hun eigendom geen relevant gegeven vormt bij de beoordeling van het belang van de verzoekers. Voor zoveel als nodig wensen de verzoekers deze argumentatie alhier te hernemen.

28. De eerste tussenkomende partij past in casu ook verkeerdelijk de rechtspraak m.b.t. het moeilijk te herstellen ernstig nadeel en de hoogdringendheid in het kader van een schorsingsverzoek toe op de vraag omtrent het belang van de verzoekers bij het middel. Het belang bij een middel dient evenwel te worden onderscheiden van het MTHEN en/of van het aspect hoogdringendheid in het kader van een vordering tot schorsing. De vergelijking die de eerste tussenkomende partij op dat punt maakt, is niet dienstig.

5.1.3.2. Ten gronde

29. Geen enkele partij betwist dat het voorwerp van de aanvraag volgens het gewestplan nr. 5 leper-Poperinge (KB 14/08/1979), gelegen is binnen landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Geen enkele van de partijen betwist dat in deze gebieden de aanvragen zowel dienen te worden getoetst aan planologisch (agrarisch gebied) als aan een esthetisch criterium (landschappelijke waarde).

30. Uit de plannen blijkt dat de aanvraag betrekking heeft op een aanzienlijk gebouw en bijkomende verhardingen. Zo blijkt uit de plannen dat de stal een lengte heeft van 52,48 meter en een breedte van 26,63 meter en een hoogte van 7 meter. Hierdoor bedraagt de oppervlakte van de aangevraagde stal 1.397,54 m². De stal krijgt een totaal volume van 6.945,79 m³. Dergelijk omvangrijk gebouw berokkent op zich reeds een onaanvaardbare aantasting op de open ruimte, die op deze plaats geenszins te verantwoorden is. Daarenboven voorziet de aanvraag nog in een bijkomende aanslag op de open ruimte door een verharding te voorzien ten belope van 650,88 m², het bouwen van een regenwaterput met een inhoud van 183,51 m³ en de bouw van een infiltratievoorziening met afmetingen van 20 m op 10 m en een diepte van 30 cm. De stal heeft een dermate grote afmetingen en een industrieel uitzicht zodat deze met zekerheid een onherstelbare aantasting van de open ruimte tot gevolg zullen hebben. In casu kan gelet op de omvang van de thans aangevraagde gebouwen en constructies niet anders geoordeeld worden dan dat de aanvraag met zekerheid een aantasting van de schoonheidswaarde van het landschap tot gevolg zal hebben.

31. De aanvrager beseft dit evenzeer en heeft op die reden in de aanvraag een beperkte aanzet van een groenscherm opgenomen rond de stal. Het door de aanvrager voorgestelde groenscherm is echter niets meer dan een lapmiddel, die ertoe strekt een bijkomende grootschalige vernietiging van de open ruimte aan het zicht te onttrekken.

32. De Raad van State stelt in zijn rechtspraak zeer duidelijk dat een stallencomplex met omvang van 60 bij 100 meter kennelijk van aard is om de schoonheidswaarde van het landschap te schenden. In een ander arrest oordeelde de Raad dat in redelijkheid diende te worden geoordeeld dat een geplande stal met een oppervlakte van 1.170 m² de schoonheidswaarde

van het landschap aantast. In het arrest nr. 204.325 van 26 mei 2010 oordeelde de Raad tot slot dat een stal met een lengte van 83 m, een breedte van 19,20 m, een kroonlijsthoogte van 4,80 m en een nokhoogte van 7,70 m, uitgevoerd in metselwerk tussen spanten op een betonnen sokkel tot op een hoogte van 3 m, met daarboven “spaceboarding in tropisch hardhout”, en een dak in zwarte golfplaten, eveneens de schoonheidswaarde van het landschap schendt.

33. Bij zorgvuldige toepassing van de overdruk landschappelijk waardevol gebied, kan de stedenbouwkundige vergunning niet anders dan geweigerd worden. In de bestreden beslissing wordt erkend dat de thans voorliggende aanvraag een onaanvaardbare aantasting van de schoonheidswaarde van het landschap tot gevolg zal hebben. Zo wordt er als voorwaarde opgelegd dat de kleur van de gevelmaterialen moeten worden aangepast (meer bepaald door het gebruiken van een donkere gevelkleur) om de impact op de open ruimte te temperen. De verwerende partij treedt op dit punt de visie van de gemeente bij. Anderzijds wordt er als voorwaarde opgelegd dat er een landschapsbedrijfsplan moet gerealiseerd worden, dat de aanvraag inpasbaar zou moeten maken in de omgeving.

34. De verwerende partijen en de tussenkomende partijen zelf geven om die reden ten onrechte aan dat de ganse discussie m.b.t. de invulling en toepassing van het esthetisch criterium slechts een opportuniteitsbeslissing zou betreffen, waarmee uw Raad en verzoekers zich niet zouden mogen inlaten. Dit klopt geenszins. Uit de beslissing zelf en uit het gegeven dat zowel de aanvrager, als de verwerende partij als de tussenkomende partij de uitvoering van een groenscherm noodzakelijk achtten, blijkt dat deze partijen allen van mening waren dat de door eerste tussenkomende partij aangevraagde varkensstal met omliggende constructies en verhardingen van aard is om de schoonheidswaarde van het landschap te schaden.

35. De verwerende partij en de tweede tussenkomende partijen pogen om de nefaste impact van de aanvraag op de schoonheidswaarde van het landschap te verdoezelen door het opleggen van voorwaarden, en meer bepaald door het opleggen van de verplichting tot het aanleggen van een groenscherm. De verwerende partij erkent door het opleggen van deze voorwaarden dat er bij het tenuitvoerleggen van de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag sprake is van een aantasting van de open ruimte en dus van de schoonheidswaarde van het landschap (en van de omgeving waar beroepers woonachtig zijn), maar poogt deze aantasting enkel te verdoezelen. Het feit dat de aanvrager een groenscherm voorziet is niet van aard om de bewezen aantasting van de schoonheidswaarde van het landschap te remediëren. Het voormelde geeft in tegendeel aan dat zowel de aanvrager, de gemeente Zonnebeke als de verwerende partij zelf toegeven dat de aanvraag van aard is om de schoonheidswaarde van het landschap op blijvende en manifeste wijze aan te tasten.

36. De Raad voor Vergunningsbetwistingen stelt in zijn rechtspraak dat het opleggen van een groenscherm niet als lapmiddel mag worden aangewend om een door de vergunningverlener vastgestelde aantasting van het landschap pogen te remediëren. Het opleggen van dergelijke voorwaarde duidt er namelijk net op dat de constructies de schoonheidswaarde van het landschap miskennen of dreigen te miskennen. Ook de Raad van State oordeelt dat het opleggen van een groenscherm niet als lapmiddel mag worden aangewend om een door de vergunningverlener vastgestelde aantasting van het landschap pogen te remediëren. Het opleggen van dergelijke voorwaarde duidt er namelijk net op dat de constructies de schoonheidswaarde van het landschap miskennen of dreigen te miskennen.

37. De thans bestreden stedenbouwkundige vergunning gaat duidelijk in tegen voormelde rechtspraak.

38. Er moet overigens op gewezen worden dat het beleid van de vergunningverlenende overheid voor het gebied in kwestie veel strenger is voor andere aanvragers. Uit de feiten blijkt dat de gemeente Zonnebeke recent een vergunning weigerde voor de aanleg van een weg in het gebied in kwestie, om reden dat de uitvoering van deze werken de schoonheidswaarde van het gebied zou aantasten. Deze weigering wordt gevoegd onder stuk 12. De tweede tussenkommende partij stelt in haar toelichtende nota tevergeefs dat de betreffende weigering een veel grotere impact zou kennen op het landschap. Het ging in de betreffende vergunningsaanvraag enkel om een beperkte verharding/inrit, en niet om het oprichten van gebouwen en constructies met volumeuitbreidingen van meer dan 6.000 m³ zoals dit het geval is bij de aanvraag van eerste tussenkommende partij.

39. Er kan in casu enkel vastgesteld worden dat de gemeente bijzonder arbitrair tewerk gaat bij toepassing van het esthetisch criterium van art. 15.4.6.1. van het KB van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen. Zoals aangehaald gaat de gemeente hiermee ook in tegen de bepalingen van haar eigen GRS. Geen van de partijen betwist deze strijdigheid met het GRS Zonnebeke, maar elk van de partijen verschuilt zich achter het louter formele argument dat de bepalingen van een structuurplan geen basis zouden kunnen vormen voor de beoordeling van een vergunningsaanvraag. De partijen vergeten evenwel dat zij bij de beoordeling van vergunningsaanvragen niettemin rekening dienen te houden met de gewenste beleidsmatige ontwikkelingen, zoals onder andere tot uiting gebracht door de gemeente in recente weigeringsbeslissingen en in het GRS. Door thans alsnog de vergunning te verlenen, handelt de verwerende partij in strijd met de bepalingen van art. 4.3.1., §2, 1° en 2°, VCRO en met de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel.

40. Ten onrechte voeren de tussenkommende partijen aan dat de verzoekers de motivering van de bestreden beslissing op het vlak van het esthetisch criterium niet zouden ontmoeten. Zoals verzoekers hebben aangehaald in het geding inleidend verzoekschrift, stelt de thans bestreden beslissing in essentie dat de aanvraag aanvaardbaar zou zijn vanuit het oogpunt van de inpasbaarheid in het landschappelijk waardevol agrarisch gebied, en dit vooral om reden dat er op het naastliggende perceel reeds aardappelloodsen aanwezig zijn, die qua afmeting hoger zouden zijn. Evident vormt dit een ontoereikende motivering wat betreft de impact op de schoonheidswaarde van het landschap. Er wordt in de bestreden beslissing voornamelijk gesteld dat er reeds andere grootschalige gebouwen aanwezig zouden zijn. Tevens wordt de omvang van de stal geminimaliseerd.

41. Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat het feit dat zou worden gebouwd in de omgeving van reeds bestaande bebouwing geenszins kan worden aangewend als dienstig argument om de open ruimte in de omgeving nog verder aan te tasten. Zo stelt uw Raad in zijn rechtspraak dat de aanwezigheid van reeds bestaande bebouwing in het landschap niet betekent dat de schoonheidswaarde van het landschap niet verder moet beschermd worden. Het al reeds aangetast karakter van de omgeving – al dan niet structureel – is geen afdoende verantwoording om het landschappelijk waardevolle karakter van het betrokken agrarisch gebied nog verder aan te tasten. Verder oordeelt de Raad van State dat de aanwezigheid van bestaande gebouwen en dus de reeds bestaande aantasting van de open ruimte vormen geenszins een vrijgeleide om de landschappelijk waardevolle agrarische gebieden nog verder aan te tasten en de landschappelijke waarde nog verder te schenden. In die context kan ten overvloede nog verwezen worden naar het arrest nr. 93.648 van 1 maart 2001 inzake Lauwereys. In het betreffende arrest oordeelde de Raad van State **dat het feit dat de schoonheidswaarde van het landschap reeds is aangetast op een aantal plaatsen binnen**

het agrarisch gebied, geen argument vormt om een vergunning te verlenen die een bijkomende aantasting van de schoonheidswaarde van het landschap tot gevolg zou hebben.

42. Ook uw Raad schaaft zich achter gelijklopende rechtspraak. Zo stelt uw Raad eveneens dat de aanwezigheid van reeds bestaande bebouwing in het landschap niet betekent dat de schoonheidswaarde van het landschap niet verder moet beschermd worden. Het al reeds aangetast karakter van de omgeving – al dan niet structureel – is geen afdoende verantwoording om het landschappelijk waardevolle karakter van het betrokken agrarisch gebied nog verder aan te tasten.

43. Overigens verwijst de verwerende partij tevergeefs naar de aanwezigheid van loodsen op de percelen van verzoekers. Al deze loodsen dateren van ruim vóór de totstandkoming van het GRS en de beleidsmatige ontwikkelingen die dienaangaande zijn ingeschreven m.b.t. de bedrijfsontwikkeling in de vallei van de Heulebeek. De loods op de eigendom van verzoeker sub 3 dateert overigens van begin de jaren tachtig. Uiteraard kan de verwerende partij haar actueel beleid voor de landschappelijke waardevolle agrarische gebieden niet louter gaan afstemmen op de louter bestaande feitelijke toestand die overigens meer dan 30 jaar geleden heeft vorm gekregen.

44. Door het ruimtelijk beleid met betrekking tot de landschappelijk waardevolle agrarische gebieden louter af te stemmen op de actueel bestaande feitelijke toestand streeft de bestreden beslissing niet naar een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Dit getuigt evenmin van een zorgvuldige afweging van de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten zoals voorzien in art. 1.1.4. VCRO. De bestreden beslissing schendt om die reden ook voormeld artikel 1.1.4 VCRO en de beginselen van behoorlijk bestuur, met name het zorgvuldigheidsbeginsel.

45. De bestreden beslissing is gebaseerd op een partiële en minimaliserende beoordeling van de aanvraag, en is minstens onvoldoende gemotiveerd wat betreft de verenigbaarheid van de aanvraag met het esthetisch criterium. De aanwezigheid van andere beweerdelijk storende bebouwing in de omgeving en/of de aanwezigheid bebouwing verder in het landschap, is overigens niet van aard om een voldoende motivering aan te reiken dat de aanvraag de schoonheidswaarde van het landschap niet zou aantasten, wel in tegendeel.

46. Het middel is om voormelde redenen gegrond.
...

6.

De eerste tussenkomende partij stelt nog in haar laatste schriftelijke uiteenzetting:

“ ...

Onontvankelijkheid middel betreffende het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 4.3.1 VCRO juncto 2.1.1 VCRO

In het ganse betoog van verzoekende partijen tot vernietiging wordt niet geduid waarom het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden zouden zijn. Voor wat betreft deze twee punten is het middel dan ook onontvankelijk.

Ook blijkt uit niets waarom artikel 4.3.1 VCRO, juncto 2.1.1 VCRO geschonden zou zijn. Dit wordt nergens aangegeven, waardoor het middel hier ook elke grondslag mist.

Dit wordt niet weerlegd door verzoekende partijen tot vernietiging.

Onontvankelijkheid middel bij gebreke aan belang bij de stedenbouwkundige problematiek

Hier wenst tussenkomende partij nog te stellen dat verzoekende partijen tot vernietiging in hun ganse betoog de bestaande toestand niet meenemen én ook geen melding maken van hun vroegere aanvragen om eenzelfde uitbreidingen in hetzelfde landschap te voorzien, waarbij zij de vergunningen verkregen, maar alsdan blijkbaar niet hebben uitgevoerd.

In het kader van de schorsingsprocedure wordt er reeds duidelijk aangegeven dat er geen visuele hinder is. Om stedenbouwkundig een belang te hebben, moet er wel hinder aangetoond worden, dan wel dient de hinder aannemelijk gemaakt te worden. Dit doen verzoekende partijen tot vernietiging niet.

Ten Grosse

Vooreerst wordt er geen repliek gegeven op het feit dat de aangehaalde feitelijke argument niet correspondeert met de werkelijkheid. Verzoekende partijen tot vernietiging geven dus blijkbaar toe, dat hun feitenrelaas niet accuraat is. Nu dit feitenrelaas niet accuraat is, dient er dan ook uiterst omzichtig omgegaan te worden met de conclusies die uit dit foutief feitenrelaas getrokken zouden worden.

Tussenkomende partij heeft verwezen naar het arrest van de RvB van 5 augustus 2014 nr. A/2014/0522 inzake Van der Linden. Er wordt hier door verzoekende partijen tot vernietiging niet ingegaan. Verzoekende partijen in vernietiging accepteren dus blijkbaar de stelling dat er – in tegenstelling tot hun redenering – wel degelijk rekening dient gehouden te worden met de bestaande toestand.

Inzake de privatieve weg die op een naastliggend perceel wordt aangevraagd, geven verzoekende partijen tot vernietiging kritiek op de beslissing van de gemeente. In casu ligt niet de beslissing van de gemeente ter discussie, maar wel de beslissing van de deputatie. De redenering hieromtrent ontspinnen door de verzoekende partijen gaat dan ook enkel en alleen om deze reden niet op.

Inzake de beleidsmatige gewenste ontwikkelingen gaan verzoekende partijen tot vernietiging eraan voorbij dat er hier een grote opportuniteitsmarge voor de deputatie voorligt. Verzoekende partijen tonen de onredelijkheid of onzorgvuldigheid hiervan niet aan, nu – zoals hierboven reeds gesteld – nergens hier ook maar op ingegaan wordt.

Tot slot dient er vastgesteld te worden dat de ganse redenering inzake landschapsintegratieplan etc...zoals weerhouden door de deputatie zelfs niet besproken werd door verzoekende partijen in vernietiging.

Het eerste middel is dan ook manifest onontvankelijk, minstens ongegrond, nu het in feite en in rechte faalt.

...

7.

In haar laatste schriftelijke uiteenzetting voegt de tweede tussenkomende partij niets wezenlijks toe aan haar schriftelijke uiteenzetting.

Beoordeling door de Raad

1.

De eerste tussenkomende partij voert aan dat de verzoekende partijen geen belang zouden hebben bij het eerste middel, aangezien hun zicht op vandaag wordt belemmerd door de eigen loodsen en zij geen visuele hinder kunnen ondervinden van de gevraagde stal. De verzoekende partijen hebben naar het oordeel van de Raad echter wel degelijk een belang bij het aanvoeren van een middel dat betrekking heeft op de toets aan de schoonheidswaarde van het landschap op basis van de verordenende voorschriften van het gewestplan.

Nog los van de omstandigheid dat zij desgevallend geen rechtstreeks zicht hebben op de aangevraagde stal, hebben zij wel degelijk een belang bij het vrijwaren van het landschappelijk waardevolle gebied nabij hun percelen. In zoverre de eerste tussenkomende partij het belang van de verzoekende partijen bij het eerste middel betwisten, wordt deze exceptie verworpen.

2.

Artikel 4.3.1, §1 VCRO bepaalt dat een stedenbouwkundige vergunning moet worden geweigerd indien het aangevraagde onverenigbaar is met enerzijds de stedenbouwkundige voorschriften zover daarvan niet op geldige wijze is afgeweken en, anderzijds, met de goede ruimtelijke ordening.

De partijen betwisten niet dat het perceel van de aanvraag gelegen is in landschappelijk waardevol agrarisch gebied. In landschappelijk waardevol agrarisch gebied gelden in principe de voorschriften die zijn neergelegd in de artikelen 11.4.1 en 15.4.6.1 Inrichtingenbesluit. Uit de samenlezing van de artikelen 11.4.1 en 15.4.6.1 Inrichtingenbesluit volgt dat de toelaatbaarheid van bouwwerken in landschappelijk waardevolle agrarische gebieden op grond van een tweevoudig criterium moet worden getoetst: 1) een planologisch, hetwelk veronderstelt dat het vergunningverlenend bestuursorgaan nagaat of de te vergunnen werken in overeenstemming zijn met de bestemming agrarisch gebied, en 2) een esthetisch, hetwelk inhoudt dat de bedoelde werken in overeenstemming moeten kunnen worden gebracht met de eisen ter vrijwaring van het landschap.

Met betrekking tot het esthetisch criterium dient de bestreden beslissing de motieven aan te duiden op grond waarvan geoordeeld wordt waarom de aanvraag al dan niet de schoonheidswaarde van het landschap in het gedrang brengt en een formele motivering betreffende de verenigbaarheid van de constructies met de schoonheidswaarde van het landschappelijk waardevol agrarisch gebied. Deze motieven moeten in feite juist en in rechte pertinent zijn. Ze moeten duidelijk vermeld worden in de bestreden beslissing zelf en moeten op een duidelijke en afdoende wijze weergegeven waarom de bevoegde overheid tot die beslissing is gekomen.

Het vergunningverlenend bestuursorgaan moet daarnaast ook de aanvraag toetsen aan haar overeenstemming met de eisen van een goede ruimtelijke ordening. Zij dient daarbij rekening te houden met de relevante decretale aandachtspunten en criteria uit artikel 4.3.1, §2, eerste lid VCRO, met de in de omgeving bestaande toestand en kan zij, maar is zij geenszins verplicht, rekening te houden met beleidsmatig gewenste ontwikkelingen. Zij moet in haar beoordeling ook rekening houden met de doelstellingen van artikel 1.1.4 VCRO en met ingediende beroepsgrievens, bezwaren en adviezen.

Het komt de Raad niet toe zijn beoordeling van de landschappelijke kwaliteiten dan wel de schoonheidswaarde van een gebied en zijn beoordeling van een goede ruimtelijke ordening in de plaats te stellen van de verwerende partij. Bij de uitoefening van zijn legaliteitstoezicht kan de Raad enkel nagaan of de verwerende partij de haar ter zake toegekende appreciatiebevoegdheid naar

behoren heeft uitgeoefend, met name of zij is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij deze correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen en in die beslissing formeel tot uiting heeft gebracht

3.

Uit de bestreden beslissing, zoals weergegeven in de feiten uiteenzetting, blijkt dat de verwerende partij op uitgebreid gemotiveerde wijze is nagegaan of de gevraagde stal in de bestaande omgeving past en wat de impact ervan is op de schoonheidswaarde van het waardevolle landschap. Ze weerlegt hierbij op concrete wijze de beroepsargumenten van de verzoekende partijen op dit punt.

De verwerende partij verwijst naar de bebouwing in de onmiddellijke omgeving van het perceel, waardoor er geen sprake meer is van een open en onaangetast landschap. Het stal sluit volgens de verwerende partij aan bij de bestaande gebouwen van het bedrijf en vormt een cluster met de naastliggende bedrijfsgebouwen. Ze wijst er verder op dat de gevraagde stal twee bestaande stallen vervangt en er geen uitbreiding qua bouwdiepte ten opzichte van de reeds aanwezige gebouwen op de site wordt gerealiseerd. Door het hanteren van gebruikelijke afmetingen voor stallingen, het opteren voor kleuren die zorgen voor een optisch verkleinend effect en de opmaak van een landschapsintegratieplan met een combinatie van hoogstambomen, heggen en heesters, gaat de stal volgens de verwerende partij op in het landschap. De stal wordt bovendien lager ingeplant dan de bedrijfsgebouwen op het aanpalende perceel. Gelet op de voormelde motieven, kon de verwerende partij naar het oordeel van de Raad in alle redelijkheid oordelen dat *“er tot een harmonieus geheel gekomen [wordt] tussen de functionele uitvoering van een agrarische activiteit in een gebied met landschappelijk waardevolle kenmerken”* en besluiten dat de aanvraag bestemmingsconform is en verenigbaar met een goede ruimtelijke ordening.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk of onzorgvuldig zou zijn en weerleggen op geen enkel punt afdoende de motieven van de verwerende partij over de inpasbaarheid in het landschap. Ze beperken zich tot de loutere stelling dat de omvang van het gebouw reeds de schoonheidswaarde in het gedrang brengt, dat een landschappelijk integratieplan geen lapmiddel kan zijn en op zich reeds een bewijs is dat het gevraagde niet in de omgeving past, en dat bestaande bebouwing geen vrijgeleide mag zijn om de omgeving verder aan te tasten. Zij gaan met hun eerder algemene stellingen echter voorbij aan de specifieke kenmerken van de aanvraag, met name dat de aanvraag de vervanging voorziet van bestaande stallen op exact dezelfde plaats zonder dat deze dieper in het landschap insnijdt, dat de onmiddellijke omgeving geen open landschap betreft, onder meer door de bebouwing van de verzoekende partijen, en dat de gevraagde stalling geen overdreven omvang heeft en in optisch verkleinende kleuren wordt uitgevoerd. De verzoekende partijen tonen evenmin concreet aan dat de voorziene groenaanplant er niet toe zou leiden dat de gevraagde stalling zich in het bestaande landschap zou integreren en een louter lapmiddel zou zijn.

4.

De verzoekende partijen menen verder dat het verlenen van de vergunning voor de stalling in strijd is met de gewenste beleidsmatige ontwikkelingen voor het valleigebied van de Heulebeek. In het gemeentelijk structuurplan wordt voor de vallei van de Heulebeek opgenomen dat bedrijven beperkt dienen te worden en indien mogelijk moeten worden afgebouwd. Door de stal louter af te stemmen op de actuele bestaande toestand, streeft de verwerende partij niet naar een duurzame ruimtelijke ontwikkeling.

Met de verwerende partij en de tussenkomende partijen moet worden vastgesteld dat de bepalingen uit het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan op basis van artikel 2.1.2, §7 VCRO geen beoordelingsgrond vormen voor stedenbouwkundige aanvragen. De verwerende partij is niet

verplicht de richtinggevende bepalingen van dit structuurplan in overweging te nemen bij haar beslissing over het administratief beroep van de verzoekende partijen.

Artikel 4.3.1, §2, eerste lid VCRO voorziet weliswaar in de mogelijkheid om bij de beoordeling van de aanvraag rekening te houden met beleidsmatig gewenste ontwikkelingen die zijn opgenomen in een ruimtelijk structuurplan, maar dit is allerminst een verplichting. De verwerende partij hoefde in haar beoordeling dus niet motiveren waarom ze het gewenste beleid van de gemeente tot het afbouwen van bedrijven in de Heulebeekvallei niet volgt.

De aanvraag betreft overigens het vervangen van twee stallen door een iets omvangrijkere stal op dezelfde plaats bij een bestaand bedrijf en niet de bouw van een nieuwe bedrijvigheid, zodat ook niet valt in te zien hoe de verwerende partij, door het afleveren van de vergunning, de doelstellingen van een duurzame ruimtelijke ontwikkeling uit artikel 1.1.4 VCRO zou hebben miskend. Minstens tonen de verzoekende partijen het tegendeel niet aan op een wijze die de regelmatigheid van de bestreden beslissing in het gedrang brengt.

5.

Voor zover de verzoekende partijen tot slot stellen dat (het college van burgemeester en schepenen van) de gemeente Zonnebeke voor andere aanvragers veel strenger zou zijn, merkt de Raad op dat de bestreden beslissing niet is verleend door (het college van burgemeester en schepenen van) de gemeente Zonnebeke, maar door de verwerende partij.

De mogelijk ongelijke behandeling van verschillende aanvragen door de gemeente doet geen afbreuk aan de wettigheid van de beoordeling van de aanvraag door de verwerende partij. Minstens tonen de verzoekende partijen niet concreet aan dat de verwerende partij vergelijkbare aanvragen op ongelijke wijze behandeld zou hebben.

Het middel wordt verworpen.

B. Tweede middel

Standpunt van de partijen

1.

In een tweede middel roepen de verzoekende partijen de schending in van de artikelen 4.3.1., §2, 1° en 1.1.4 en 2.1.1. VCRO, artikel 19 van het Inrichtingsbesluit, van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel. Zij stellen:

“ ...

Toelichting bij het middel

...

In casu is het voorwerp van de aanvraag niet gelegen binnen een RUP, een BPA of binnen een verkaveling. De toetsingscriteria van art. 4.3.1, §2, 3° VCRO zijn dus niet aan de orde.

Onderstaand zal echter blijken dat de aanvraag vanuit het oogpunt van de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik, de bouwdichtheid, de visueel vormelijke impact, en de hinderaspecten, niet verenigbaar is met de goede ruimtelijke ordening, en dat om die rede de stedenbouwkundige vergunning dient te worden geweigerd.

Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat de Raad van State in zijn rechtspraak heeft geoordeeld dat uit het bepaalde van artikel 21, §2, van Vlarem I, dient te worden afgeleid dat het onderzoek naar de stedenbouwkundige verenigbaarheid door de milieuvergunningverlenende overheid zich niet beperkt tot een toetsing aan de bestemmingsvoorschriften van de plannen van aanleg. Een milieuvergunning kan ook geweigerd worden indien geoordeeld wordt dat zij onverenigbaar is met de goede plaatselijke ordening of met de omgeving.

Daarenboven is het evident dat er in het onderzoek naar de vergunbaarheid van een vergunningsplichtige inrichting een onderzoek gedaan naar de impact van de inrichting vanuit het oogpunt van de hinder naar de onmiddellijke omgeving toe. Art. 30bis, §1, van titel I van het Vlarem I stelt dat een milieuvergunning kan worden verleend wanneer die voorwaarden bevat welke garanderen dat wordt voldaan aan de eisen die door titel I en II van het Vlarem worden gesteld. De vergunning wordt geweigerd indien dit niet het geval is.

Zo dienen de in de bestreden beslissing opgelegde vergunningsvoorwaarden te garanderen dat voldaan wordt aan art. 22 Milieuvergunningendecreet en art. 4.1.3.2. Vlarem II. Art. 22 Milieuvergunningendecreet voorziet dat de exploitant van een inrichting, ongeacht de verleende vergunning steeds de nodige maatregelen moet treffen om de schade, hinder en zware ongevallen te voorkomen en, om bij ongeval, de gevolgen ervan voor de mens en het leefmilieu zo beperkt mogelijk te houden.

Art. 4.1.3.2. van titel II van het Vlarem voegt hieraan toe dat de exploitant als normaal, zorgvuldig persoon, alle nodige maatregelen dient te treffen om de buurt niet te hinderen door geur, rook, stof, geluid, trillingen, niet ioniserende stralingen, licht en dergelijke meer.

Het voorgaande houdt in dat een exploitatie GEEN abnormale hinder mag veroorzaken naar de buurt.

De milieuzorgplicht opgenomen in art. 22 Milieuvergunningendecreet houdt in dat exploitant, ongeacht de verleende vergunning steeds de nodige maatregelen moet treffen om schade, hinder en zware ongevallen te voorkomen en, om bij ongeval, de gevolgen ervan voor de mens en het leefmilieu zo beperkt mogelijk te houden. Deze verplichtingen zijn o.a. nader uitgewerkt in art. 4.1.2.1. §1 Vlarem II.

Art. 4.1.2.1. §1, Vlarem II voorziet dat de exploitant als normaal zorgvuldig persoon alle nodige maatregelen dient te treffen om de buurt niet te hinderen door geur, rook, stof, geluid, trillingen, niet ioniserende stralingen, licht en dergelijke meer.

Kort samengevat is de milieuzorgplicht erop gericht om hinder en schade naar de omgeving toe te beperken.

Het is algemeen aanvaard dat een varkenshouderij een aanzienlijke geurhinder tot gevolg zal hebben op de woningen van verzoekers, die allen gelegen zijn op minder dan 50 meter van de percelen waarop de aanvraag betrekking heeft.

De problematiek van de geurhinder wordt in het aanvraagdossier echter sterk geminimaliseerd en dit gelet op het feit dat er wordt gekozen voor een van de minst performante ammoniakemissiearme stalsystemen. Terzake wordt er gekozen voor een stalsysteem met schuine-putwanden. In casu is het echter verkieslijk een systeem van biologische of chemische luchtwasser (of combiwater) op te leggen aan de aanvrager. Dit alles is overigens constructie-

technisch mogelijk aangezien het geenszins gaat over de aanpassing van bestaande gebouwen maar over complete nieuwbouw. Niettemin kiest de aanvrager in casu voor een goedkoop en weinig performant systeem, en is het klaarblijkelijk de bedoeling om zo min mogelijk inspanningen te doen op het vlak van geurbeperkende maatregelen.

Het aanvraagdossier bevat algemeen genomen ook te weinig informatie omtrent de impact van de geurproblematiek op de omgeving.

Ook de milieuvergunningsaanvraag bevatte initieel geen informatie m.b.t. de geurproblematiek. Zo was er geen berekening van de geurcontouren aanwezig in het dossier. Evenmin werd er toepassing gemaakt van het IFDM-model om een inschatting te maken van de geurhinder op de omgeving. Uiteindelijk is gebleken dat dergelijke geurberekening pas is toegevoegd in graad van administratief beroep.

Nochtans is bijkomende info hieromtrent noodzakelijk. Uit het advies van de afdeling Milieuvergunningen (LNE) zoals uitgebracht in het kader van de milieuvergunningsaanvraag, bleek immers duidelijk dat de geuremissies tot 8,8 % stijgen t.o.v. de vroegere vergunde toestand. Omwille van de verwachte bijkomende geuremissies werd deze vergunningsaanvraag ongunstig geadviseerd:...

Klaarblijkelijk werd er na het ongunstig advies van de afdeling Milieuvergunningen een aanvullende geurstudie opgemaakt namens de aanvrager, die via het provinciebestuur werd overgemaakt aan de afdeling milieuvergunningen en dit met het uitdrukkelijk verzoek om een nieuw advies te verlenen omtrent het dossier van de aanvrager. Deze aanvullende geurstudie, dewelke nooit ter inzage is gelegd van beroepende partijen, en waarvan de beroepers geen inzage hebben kunnen krijgen, heeft klaarblijkelijk een aantal aanpassingen van de aanvraag tot gevolg, bijvoorbeeld wat betreft (1) de aanpassing van de stalverluchting door het plaatsen van hogere schouwen, (2) een daling van de veebezetting, (3) het aanleggen van een windsingel en (4) het beperken van de mestverblijftijd:

“Uit de aanvullende gegevens blijkt dat in het dossier enkele aanpassingen werden gedaan m.b.t. geur:

- De schouwen van vleesvarkensstal (legende nr 7) worden verhoogd tot 1 m boven de nok.*
- De bezetting in vleesvarkensstal (legende nr 9) wordt verminderd met 40 varkens tot een totaal van 390 vleesvarkens.*
- Er wordt een windsingel aangelegd aan de noord-oost zijde van het bedrijf, tussen de stallen en de woning van dhr Dehouck.*
- De windsingel zal aangeplant worden op 6 m van de stallen en zal beantwoorden aan de omschrijving van de omzendbrief LNE 2012/1. De optische porositeit zal kleiner zijn dan 35%. De singel zal bestaan uit 3 rijen bomen en struiken, waarbij de hoogte van de loofbomen hoger zal zijn dan 10 m.*
- De mestverblijftijd wordt in iedere stal beperkt tot 2 maand.”*

Op basis van deze aanvullende geurstudie en de bijhorende aanpassingen aan het dossier, werd er in het kader van de milieuvergunningsaanvraag uiteindelijk geoordeeld dat de aanvraag wel voor vergunning in aanmerking zou komen en adviseerde de Afdeling Milieuvergunningen vreemd genoeg alsnog om de vergunning te verlenen:...

Het dient te worden opgemerkt dat de geurreductiepercentages, die in de ternauwernood opgemaakt geurstudie zijn opgenomen, geenszins een wetenschappelijke basis kennen. Zo kennen deze percentages geenszins steun in vb. de omzendbrief LNE 2012/1, in tegendeel.

De maatregel van de windsingel wordt in de betreffende omzendbrief afgeraden indien er potentieel gehinderden zijn op minder dan 100 meter (zoals in casu het geval is voor beroepende partijen):...

Overigens voorziet deze omzendbrief dat er slechts sprake kan zijn van een reductie van geur indien de door de aanvrager aangehaalde maatregelen gecombineerd worden met de zogenaamde A-maatregelen zoals vermeld in de omzendbrief LNE 2012/1. Dit is in casu geenszins het geval

In casu is geenszins bewezen dat er een daling van de geurhinder zou gerealiseerd worden. Zoals gezegd is de aanname dienaangaande in het kader van de milieuvergunningaanvraag geenszins correct, aangezien de maatregelen niet in lijn liggen van de maatregelen die in omzendbrief LNE 2012/1 worden aangehaald als potentieel geurreducerende maatregelen, maar zelfs lijnrecht ingaan tegen de aldaar opgenomen richtlijnen. Noch uit aanvullend advies van de afdeling milieuvergunningen, noch uit de motivering van de bestreden beslissing zelf blijkt uiteindelijk waarom de voorgestelde maatregelen ondanks hun strijdigheid met de principes van de omzendbrief LNE 2012/1 afdoende garanties zouden bevatten dat de geurhinder naar de omgeving tot een aanvaardbaar niveau zou kunnen beperkt worden.

In casu wordt er in de bestreden beslissing geenszins acht geslagen op de bezwaren m.b.t. de geurhinder, die beroepende partijen als natuurlijke personen en bewoners van woningen in de onmiddellijke omgeving hebben geuit. De geurproblematiek wordt totaal veronachtzaamd.

Er wordt zelfs geen melding gemaakt de voorwaarden die dienaangaande zijn opgelegd in de connexe milieuvergunning. Aldaar was nochtans de verplichting voorzien om een windsingel aan te leggen, bestaande uit 3 rijen bomen en struiken, waarbij de hoogte van de loofbomen hoger zal zijn dan 10 m. de aldaar opgelegde milieuvergunningsvoorwaarde luidt als volgt:...

In tegendeel voorziet de thans bestreden beslissing in een ontoereikende "landschapsintegratieplan" (in casu 1 rij hoogstammen met daartussen lage begroeiing) rond de stal. Deze "landschapsintegratie" beantwoordt op geen enkele wijze aan de geurreducerende maatregelen die zijn opgenomen in de genoemde omzendbrief, maar neemt in tegendeel een loopje met de aldaar opgenomen geurreducerende maatregelen. De stedenbouwkundige vergunning is op dit punt zelfs ,volledig in tegenstrijd met de afgeleverde milieuvergunning.

De bestreden beslissing stelt om voormelde redenen ten onrechte dat de aanvraag, gelet op de voorgestelde maatregelen in het aanvraagdossier van de milieuvergunning, inpasbaar zou zijn in de omgeving. Uit hetgeen naar voor is gebracht in het kader van de milieuvergunningaanvraag blijkt zeer duidelijk dat de hinder niet tot een aanvaardbaar niveau kan beperkt worden, zelfs niet met de theoretische milderende maatregelen die voorgesteld worden.

Alleszins blijkt nergens uit dat de vermelde geurreducties steun wetenschappelijk gesteund en haalbaar zouden zijn.

Andermaal dient hierbij opgemerkt te worden dat de bestreden beslissing zelf aangeeft dat de vergunningsaanvraag onvolledig is, en dit gelet op het feit dat zij zelf geen enkele effectenbeoordeling (geen project-MER-screening) bevat en evenmin maatregelen bevat die een geur- en/of hinderbeperkend effect zouden hebben.

De verzoekende partijen hebben voorliggende kritiek ook voorgelegd aan de verwerende partij in het kader van het door hen ingediende administratieve beroepschrift, maar de verwerende partij besteedt amper aandacht aan deze problematiek in de bestreden beslissing. De verwerende partij stelt in essentie dat zij deze aangelegenheid zou hebben onderzocht in het kader van de milieuvergunningsaanvraag omdat de geurproblematiek toch een typisch technische aangelegenheid zou zijn. Deze motivering gaat uiteraard lijnrecht in tegen de finaliteit van art. 4.3.1, §2, dat voorziet dat ook aspecten van hinder dienen te worden betrokken bij een toetsing van een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag aan de goede ruimtelijke ordening.

De verwerende partij herneemt voor het overige enkel dat argumentatie van de milieuvergunning die ontoereikend is gelet op het feit dat de aldaar voorgestelde maatregelen ingaan tegen de bepalingen van de omzendbrief LNE 2012/1. Deze argumentatie overtuigt, zoals hiervoor toegelicht niet, gelet op het feit dat het opleggen van een windsingel geenszins een toereikende geurbeperkende maatregel uitmaakt. De verwerende partij stelt ook ten onrechte dat de verzoekers zouden wonen op meer dan 100 m van het voorwerp van de aanvraag. Van verzoekers sub 1 moet de verwerende partij overigens toegeven dat hun woning volgens haar meting op minder dan 60 meter van de inrichting gelegen is. Overigens ziet de verwerende partij hierbij volstrekt over het hoofd dat de verzoekende partijen als aanpalende eigenaars, niet alleen dienen gespaard te worden van abnormale geurhinder in hun woning, maar ook in hun tuin, die eveneens deel uitmaakt van hun leefwereld, en waarvan het woon- en leefklimaat ook nefast zal beïnvloed worden door de thans bestreden beslissing. Zoals hoger is aangegeven in het kader van de toelichting van het belang blijkt zeer duidelijk dat alle verzoekers wonen op minder dan 100 meter van het voorwerp van de aanvraag. Hun eigendom grenst aan de inrichting. De door verweerder aangehaalde redenering raakt kant noch wal.

Om die reden stelt de bestreden beslissing te vrijblijvend dat de aanvraag in overeenstemming zou zijn met de goede ruimtelijke ordening. De bestreden beslissing schendt zeer duidelijk de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de art. 2 en 3 van de formele motiveringswet.

Het tweede middel is gegrond.

...

2.

De verwerende partij antwoordt:

“...

In het bijzonder wijst verzoekende partij naar de geurhinder en naar het ongunstig advies van LNE daaromtrent. Evenwel werd dit advies omgevormd naar een gunstig advies en dit na een aanvullende geurstudie. In dat verband wijst de bestreden beslissing op het volgende:...

Verzoekende partij toont geenszins aan dat deze motivatie kennelijk onredelijk of gestoeld is op onjuiste feitelijke gegevens. Het argument dat de geurproblematiek een typisch technische aangelegenheid is betekent niet noodzakelijk dat hiermee artikel 4.3.1 §2 VCRO zou zijn geschonden. De geurproblematiek werd duidelijk meegenomen bij de beoordeling van de aanvraag.

...”

3.

De eerste tussenkomenende partij stelt:

“ ...

Onontvankelijkheid middel

Verzoekende partijen tot vernietiging stellen dat een stedenbouwkundige vergunning rekening dient te houden met de hinderaspecten.

Deze zijn volgens verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging navolgende:

- *functionele inpasbaarheid;*
- *schaal;*
- *ruimtegebruik;*
- *bouwdichtheid*
- *visueel vormelijke impact*
- *hinderaspecten;*

Vervolgens blijkt duidelijk uit het verzoekschrift dat er nog steeds uitgegaan wordt van de milieuvergunningssituatie: zie hiertoe pagina 25: Volledigheidshalve wordt erop gewezen dat de Raad van State in zijn rechtspraak heeft geoordeeld (...) dat uit het bepaalde van artikel 21 §2 van Vlare I dient te worden afgeleid dat het onderzoek naar de stedenbouwkundige verenigbaarheid door de milieuvergunningverlenende overheid zich niet beperkt tot een toetsing van ...

Blijkbaar zijn de grieven dus gericht tegen de milieuvergunning en niet tegen de stedenbouwkundige vergunning.

Het middel is dan ook onontvankelijk, omdat de grieven duidelijk gericht zijn tegen de milieuvergunning. De Raad voor Vergunningsbetwistingen is (op heden) nog steeds niet bevoegd om hieromtrent zelf te oordelen. De beoordeling die verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging betrachten te bekomen van de Raad voor Vergunningsbetwistingen, kan in deze dan ook niet, nu de Raad in deze niet bevoegd is.

Vervolgens dient er opgemerkt te worden dat deze hinderaspecten allen besproken zijn geweest in het kader van de stedenbouwkundige vergunning. Er werd hiertoe immers een project-MER screeningsnota opgesteld. Deze project-MER screeningsnota heeft er niet toe geleid dat er ook een daadwerkelijke project-MER diende opgesteld te worden. Dit is immers de bedoeling van de project-MER screeningsnota. Nagaan of er een project-MER nota dient opgesteld te worden. Er wordt geen kritiek geleverd op het feit dat de project-MER nota onvolledig zou zijn geweest, dan wel dat de project-MER nota niet alle hinder aspecten in ogenschouw zou genomen hebben.

Er is op de motivatie die aldaar werd voorzien geen enkele terugkoppeling voorzien. Nu er verkeerdelijk uitgegaan wordt van het feit dat er géén rekening gehouden zou zijn geweest met de hinderaspecten, faalt het middel in feite.

De hinderaspecten werden derhalve allen wel bekeken. Blijkt dat het op heden enkel en alleen nog over opportuiniteitskritiek gaat. Men vergeet niet dat eigenaars van zonevreemde woningen in deze commentaar hebben op zone-eigen bedrijven....Eigenaars van zonevreemde woningen dienen in agrarisch gebied rekening te houden met grotere toleranties, zoniet had men ervoor moeten opteren om in woongebied te gaan wonen.

De opgelegde milieuvergunningsvoorwaarden dienen derhalve erin te voorzien dat schade, hinder en zware ongevallen moeten voorkomen worden. Ook dient erin voorzien te worden dat de installatie geen hinder veroorzaakt.

Navolgende elementen zien verzoekende partijen als problematisch:

- Het eerste advies van LNE dat ongunstig was inzake de geurproblematiek, de aanvullende geurstudie, waarna de deputatie om een aanvullend advies aan LNE heeft verzocht, waarna er een gunstig advies voorlag van LNE;*
- Geen wetenschappelijke basis voor weerhouden geurreductiepercentages;*
- Maatregel van een windsingel wordt afgeraden bij omwonenden op minder dan 100 meter;*
- Maatregelen zouden ingaan tegen omzendbrief LNE 2012/1;*
- Provinciaal Stedenbouwkundig Ambtenaar zou eerst gesteld hebben dat de landschapsintegratie ontoereikend is, maar nadien werden er aanpassingen doorgevoerd, die niet meer voorgelegd werden aan betreffende ambtenaar;*

Verweer – onontvankelijkheid voor wat betreft de schending van artikel 22 Milieuvergunningsdecreet en artikel 4.1.3.2. VLAREM II

*Artikel 22 van het Milieuvergunningsdecreet en artikel 4.1.3.2. VLAREM II zijn bepalingen die gericht zijn op de **uitbating door de exploitant**. In casu ligt er een beoordeling voor van de milieuvergunning verleend door de vergunningverlenende overheid.*

Artikel 22 en artikel 4.1.3.2. VLAREM II kunnen dan ook niet op een nuttige wijze worden ingeroepen tegen een beslissing van de vergunningverlenende overheid. Het derde middel is voor wat betreft de aangehaalde schending van artikel 22 Milieuvergunningsdecreet en artikel 4.1.3.2. VLAREM II dan ook onontvankelijk, minstens ongegrond.

Verweer – ten gronde

Nu er door verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging volledig teruggekoppeld wordt naar de milieuvergunning, zal er in deze ook verder gemotiveerd worden, vanuit dit standpunt.

Een milieuvergunning moet er niet op gericht zijn om alle hinder uit te sluiten, maar dient er voor te zorgen dat de hinder binnen aanvaardbare perken blijft. De beoordeling van de aanvaardbaarheid van de hinder hangt in hoge mate af van de concrete omstandigheden en behoort – voor zover is voldaan aan de algemene en sectorale voorwaarden van VLAREM II – tot de beleidsbevoegdheid van het bestuur. (zie o.a. RvS 29 oktober 2009 inzake VanderWaerden nr. 197.448)

Hierna zal er ingegaan worden op de verschillende door verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging aangehaalde elementen, waaruit zou blijken dat er met de hinderaspecten niet voldoende rekening zou gehouden worden, quod uitdrukkelijk non.

De argumentatie kan teruggebracht worden op kritiek inzake geuremissies.

Vooreerst dient vastgesteld te worden dat een omzendbrief LNE 2012/1 geen reglementair karakter heeft. Eventueel kan dit als leidraad dienen, doch indien het doel bereikt is (met name géén geurhinder) kan er uiteraard van deze leidraad afgeweken worden.

Ten tweede dient vastgesteld te worden dat deze omzendbrief voornamelijk gericht is naar bedrijven waar er klachten rond gekomen zijn. In casu liggen er geen klachten voor, ondanks dat het bedrijf de laatste twee jaren is blijven exploiteren. **Het zijn net de stallen waarvoor men zo vreest die op heden reeds in gebruik zijn genomen. De nieuwe stallen zien de burenen niet als problematisch.** De klachten gaan dus over de bestaande stallen. Deze maken uiteraard geen deel van huidige aanvraag uit.

Ten gronde dient er vastgesteld te worden dat er een geurstudie voorgelegd werd, opgesteld door ABO-group (geurexpert) dewelke de maatregel (windsingel) heeft gesuggereerd. Deze werd ook gevoegd aan het aanvraagdossier. Het is voornamelijk deze maatregel die verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging dwars zit. Voor het overige worden er immers geen objectieve elementen aangehaald die zouden stellen dat er zich problemen zullen stellen. Nu het **geuraspect** beperkt is tot de discussie inzake **de windsingel** dient er vastgesteld te worden dat verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging in deze geen enkel belang hebben. De windsingel is immers voorzien ter hoogte van de woning van de heer Dehouck. Zoals de deputatie ook heeft gesteld in de antwoordnota is de windsingel enkel relevant voor de woning van de heer Dehouck en heeft de maatregel geen impact op verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging. Verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging beschikken voor wat betreft dit gedeelte van het middel dan ook niet over het rechtens vereiste belang.

De maatregelen inzake geur zijn ook opgelegd als voorwaarde in de bijzondere voorwaarden van de milieuvergunning, alhoewel strikt gezien niet noodzakelijk. Verzoekende partij zal deze maatregel ter harte nemen en zal deze ook uitvoeren.

Inzake geur nog volgende feitelijke onjuistheden:

- Op pagina 15 van het verzoekschrift tot schorsing en vernietiging wordt gesteld dat er een aanzienlijke stijging is van geureenheden ter hoogte van de woning van verzoekers. Uit de geurstudie blijkt dat dit totaal niet klopt. Uit de berekening blijkt dat er in de nieuwe situatie zelfs een vermindering van geuremissie is t.o.v. van de vroegere situatie. De laatste uitbreiding van het varkensbedrijf dateert van 1984. (bouwvergunning vleesvarkensstal) D.w.z. dat er nu een minder geuremissie zal zijn dan op het moment dat Mr. en Mevr. Taillieu in de Hoenstraat zijn komen wonen. Deze geurstudie werd toegevoegd bij de aanvraag van het bouwdoossier.
- Op pagina 27: woning zou gelegen zijn op minder dan 50 meter van de percelen waarop de aanvraag betrekking heeft. Dit klopt uiteraard niet. De eigen aardappelloods die tussen hun woning en de weide van verzoekende partij tot tussenkomst staat is al 78 meter lang. Voor de nieuwe constructie werd er bovendien gekozen voor een stalsysteem met schuine putwanden. Dit is een wettelijk goedgekeurd emissie-arm systeem dat opgenomen werd in de V-lijst. Er is geen enkele reden waarom een chemische of biologische luchtwasser beter zou zijn.
- Op pagina 30 wordt vermeld dat de woning van verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging gelegen is op minder dan 60 meter van de nieuwe constructie....Hun eigen loods die tussen de woning en de weide van verzoekende partij tot tussenkomst ligt, is reeds 78 meter lang. Dit klopt dus totaal niet.
- Betreffende de discussie inzake afstand: Het gaat hier om een technische discussie. Verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging halen hier één en ander door elkaar. Dit is zo warrig opgesteld, zonder enige toelichtende nota van een deskundige, dat er aan de beweringen van verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging geen enkele waarde kan gehecht worden. Er wordt niet ingegaan op de geurstudie.

Er wordt niet bewezen dat er abnormale geurhinder zal zijn bij verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging, noch in hun tuin omgeven door de aardappelloodsen, noch in hun huizen omgeven door aardappelloodsen. Het blijft dan ook bij loze beweringen die niet hard gemaakt kunnen worden. Er wordt niet aangetoond dat de geurhinderstudie die voorhanden is, niet afdoende zou zijn.

De milieuvergunning werd verleend.

In het kader van de stedenbouwkundige vergunning doen verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging zelfs niet de moeite om naar de vergunning zelf te verwijzen. Deze vergunning vermeldt nochtans duidelijk:...

Het is dus duidelijk dat er in het kader van de stedenbouwkundige vergunning, weldegelijk rekening werd gehouden met de geurproblematiek. Een motivering kan verwijzen naar andere documenten. In casu zijn deze documenten verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging duidelijk goed gekend. Er kan dus niet voorgehouden worden dat er met het geuraspect geen rekening gehouden zou zijn.

*Het aangehaalde middel is dan ook onontvankelijk, minstens manifest ongegrond.
..."*

4.

De tweede tussenkomenende partij stelt:

"...

Zoals bekend beschikt de vergunningverlenende overheid over een ruime discretionaire bevoegdheid wat de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening betreft. De verzoekende partijen zullen dus niet kunnen volstaan met het aangeven waarom zij van mening zijn dat de vergunning niet kon worden verleend, maar zullen daarentegen moeten aantonen dat de beoordeling door de verwerende partij kennelijk onredelijk is, met andere woorden, dat geen enkele redelijke overheid een dergelijke beslissing zou hebben genomen.

Hierin slagen zij hoegenaamd niet. Meer zelfs, in het middel wordt eigenlijk verder uitsluitend ingegaan op de vermeende geurhinder. Het valt daarbij op dat de verzoekende partijen kennelijk gewoon grieven uit de procedure tegen de milieuvergunning letterlijk hebben overgenomen in hun verzoekschrift voor uw Raad. Op de blz. 25 en 26 verwijst men daarbij naar allerhande bepalingen die uitsluitend thuishoren in de milieuvergunningsprocedure.

Uit het verdere relaas van de verzoekende partij blijkt daarenboven dat zij ervan op de hoogte zijn dat de geurproblematiek uitvoerig werd onderzocht tijdens de milieuvergunningsprocedure. Daarbij werd niet alleen een geurstudie opgemaakt, maar werden ook milderende maatregelen vooropgesteld, die uiteindelijk na een bijkomend advies positief werden beoordeeld door de Afdeling Milieuvergunningen. De verzoekende partijen zijn het blijkbaar kennelijk met dit onderzoek niet eens, zij het dat zij geen duidelijke kritiek daarop uiten. In wezen stellen zij slechts dat die geurreducties onvoldoende wetenschappelijk gesteund en haalbaar zouden zijn. Die kritiek, die overigens nog steeds is gericht tegen de milieuvergunning, wordt echter niet geconcretiseerd.

De verzoekende partijen verwachten dus blijkbaar van de overheid dat zij ook de motieven van haar motieven kenbaar maakt.

De verzoekende partijen pogen die kritiek op de milieuvergunning dan te transponeren op de hier bestreden stedenbouwkundige vergunning, bewerende dat de bestreden beslissing volledig in tegenstrijd zou zijn met de afgeleverde milieuvergunning, omdat het bij de vergunning opgelegde landschapsintegratieplan niet eveneens de in de milieuvergunning opgelegde windsingel voorziet (verzoekschrift p. 29).

De verzoekende partijen verliezen daarbij echter uit het oog dat het aanplanten van bomen en struiken — waaruit de singel zal bestaan — niet stedenbouwkundig vergunningsplichtig is, zodat het geenszins noodzakelijk is dat daarvoor een stedenbouwkundige vergunning wordt aangevraagd of dat de stedenbouwkundige aanvraag daartoe wordt aangepast. Het enige wat zij overigens tegen de opgelegde geurreducerende maatregelen concreet inbrengen, is dat de windsingel niet nuttig zou zijn omdat er volgens de omzendbrief geen nuttig gebruik van kan worden gemaakt "indien er potentiële gehinderden zijn op minder dan 100m (zoals in casu het geval is voor beroepende partijen)"

Nochtans wordt er in de bestreden beslissing duidelijk een standpunt ingenomen over de geurhinder en wordt ook de volstrekt onjuiste bewering van de verzoekende partijen ("beroepers 1" in de administratieve beroepsprocedure) duidelijk ontkracht :...

Opnieuw blijven de verzoekende partijen in hun verzoekschrift beweren dat hun woningen binnen de 100m van die stal zouden liggen.

Echter brengen de verzoekende partijen daarvan geen enkel bewijsstuk bij. Een eenvoudige nameting via geopunt.be (hetgeen uiteraard slechts indicatief is, maar toch een goed idee geeft) leert immers dat de woningen van de verzoekende partijen op een afstand van zo'n 140m (verzoekende partijen sub 1), respectievelijk 195m (verzoeker sub 2) zijn gelegen (stukken 3 en 4).

Ook de bewering van de verzoekende partijen dat niet alleen in rekening moet worden gehouden met hun woning, maar ook met hun tuin, verandert daar niets aan. Zoals uit de op p. 6 van het verzoekschrift tot tussenkomst reeds weergegeven luchtfoto blijkt, hebben de verzoekende partijen helemaal geen tuinen die dicht bij de inrichting zouden zijn gelegen dan hun woning, maar hebben zij daarentegen zélf bedrijfsgebouwen ten oosten van hun woningen. 10. Dat dit middel een loutere copy-paste is van het verzoek tot vernietiging van de corresponderende milieuvergunning, blijkt overigens ook uit de opmerkingen van de verzoekende partijen omtrent de project-MER-screening:...

Zoals uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt, bevatte het aanvraagdossier wel degelijk een project-MER-screening:...

Tot slot voeren de verzoekende partijen ook nog de schending van de formele motiveringswet aan. Echter is die wet blijkens haar art. 6 niet van toepassing op procedures die een eigen regeling kennen die minstens even streng is. In casu geldt art. 4.7.23, §1 VCR0¹¹ De schending van die bepaling wordt door de verzoekende partijen echter niet aangevoerd.

Overigens is het duidelijk dat de beslissing wel degelijk formeel gemotiveerd is. Het middel is ongegrond.

...

5.

De verzoekende partijen stellen in hun wederantwoordnota:

“ ...

Het is algemeen aanvaard dat een varkenshouderij een aanzienlijke geurhinder tot gevolg zal hebben op de woningen van verzoekers, die allen gelegen zijn op minder dan 50 meter van de percelen waarop de aanvraag betrekking heeft.

52. De problematiek van de geurhinder wordt in het aanvraagdossier echter sterk geminimaliseerd en dit gelet op het feit dat er wordt gekozen voor een van de minst performante ammoniakemissiearme stalsystemen. Terzake wordt er gekozen voor een stalsysteem met schuine-putwanden. In casu is het echter verkieslijk een systeem van biologische of chemische luchtwasser (of combiwasser) op te leggen aan de aanvrager. Dit alles is overigens constructie-technisch mogelijk aangezien het geenszins gaat over de aanpassing van bestaande gebouwen maar over complete nieuwbouw. Niettemin kiest de aanvrager in casu voor een goedkoop en weinig performant systeem, en is het klaarblijkelijk de bedoeling om zo min mogelijk inspanningen te doen op het vlak van geurbeperkende maatregelen.

53. Het aanvraagdossier bevat algemeen genomen ook te weinig informatie omtrent de impact van de geurproblematiek op de omgeving. Ook de milieuvergunningsaanvraag bevatte initieel geen informatie m.b.t. de geurproblematiek. Zo was er geen berekening van de geurcontouren aanwezig in het dossier. Evenmin werd er toepassing gemaakt van het IFDM-model om een inschatting te maken van de geurhinder op de omgeving. Uiteindelijk is gebleken dat dergelijke geurberekening pas is toegevoegd in graad van administratief beroep.

54. Nochtans is bijkomende info hieromtrent noodzakelijk. Uit het advies van de afdeling Milieuvergunningen (LNE) zoals uitgebracht in het kader van de milieuvergunningsaanvraag, bleek immers duidelijk dat de geuremissies tot 8,8 % stijgen t.o.v. de vroegere vergunde toestand. Omwille van de verwachte bijkomende geuremissies werd deze vergunningsaanvraag ongunstig geadviseerd:

55. Klaarblijkelijk werd er na het ongunstig advies van de afdeling Milieuvergunningen **een aanvullende geurstudie opgemaakt** namens de aanvrager, die via het provinciebestuur werd overgemaakt aan de afdeling milieuvergunningen en dit met het uitdrukkelijk verzoek om een nieuw advies te verlenen omtrent het dossier van de aanvrager. Deze aanvullende geurstudie, dewelke nooit ter inzage is gelegd van verzoekende partijen, en waarvan de verzoekers geen inzage hebben kunnen krijgen, heeft klaarblijkelijk een aantal aanpassingen van de aanvraag tot gevolg, bijvoorbeeld wat betreft (1) de aanpassing van de stalverluchting door het plaatsen van hogere schouwen, (2) een daling van de veebezetting, (3) het aanleggen van een windsingel en (4) het beperken van de mestverblijftijd.

56. Het dient te worden opgemerkt dat de geurreductiepercentages, die in de ternauwernood opgemaakt geurstudie zijn opgenomen, geenszins een wetenschappelijke basis kennen. Zo kennen deze percentages geenszins steun in vb. de omzendbrief LNE 2012/1, in tegendeel. **De maatregel van de windsingel wordt in de betreffende omzendbrief afgeraden indien er potentieel gehinderden zijn op minder dan 100 meter (zoals in casu het geval is voor beroepende partijen).** Overigens voorziet deze omzendbrief dat er slechts sprake kan zijn van een reductie van geur indien de door de aanvrager aangehaalde maatregelen gecombineerd worden met de zogenaamde A-maatregelen zoals vermeld in de omzendbrief LNE 2012/1. Dit is in casu geenszins het geval.

57. In casu is geenszins bewezen dat er een daling van de geurhinder zou gerealiseerd worden. In casu wordt er in de bestreden beslissing geenszins acht geslagen op de bezwaren m.b.t. de geurhinder, die beroepende partijen als natuurlijke personen en bewoners van woningen in de onmiddellijke omgeving hebben geuit. De geurproblematiek wordt totaal veronachtzaamd.

58. Er wordt zelfs geen melding gemaakt van de voorwaarden die dienaangaande zijn opgelegd in de connexe milieuvergunning. Aldaar was nochtans de verplichting voorzien om een windsingel aan te leggen, bestaande uit 3 rijen bomen en struiken, waarbij de hoogte van de loofbomen hoger zal zijn dan 10 m. de aldaar opgelegde milieuvergunningsvoorwaarde luidt als volgt:...

59. In tegendeel voorziet de thans bestreden beslissing in een ontoereikende "landschapsintegratieplan" (in casu 1 rij hoogstammen met daartussen lage begroeiing) rond de stal. Deze "landschapsintegratie" beantwoordt op geen enkele wijze aan de geurreducerende maatregelen die zijn opgenomen in de genoemde omzendbrief, maar neemt in tegendeel een loopje met de aldaar opgenomen geurreducerende maatregelen. De stedenbouwkundige vergunning is op dit punt zelfs ,volledig in tegenstrijd met de afgeleverde milieuvergunning.

60. De bestreden beslissing stelt om voormelde redenen ten onrechte dat de aanvraag, gelet op de voorgestelde maatregelen in het aanvraagdossier van de milieuvergunning, inpasbaar zou zijn in de omgeving. Uit hetgeen naar voor is gebracht in het kader van de milieuvergunningsaanvraag blijkt zeer duidelijk dat de hinder niet tot een aanvaardbaar niveau kan beperkt worden, zelfs niet met de theoretische milderende maatregelen die voorgesteld worden. Alleszins blijkt nergens uit dat de vermelde geurreducties steun wetenschappelijk gesteund en haalbaar zouden zijn. **Zowel de verwerende partij als de tussenkomenende partijen gaan deze discussie volledig uit de weg.**

61. De verzoekende partijen hebben voorliggende kritiek ook voorgelegd aan de verwerende partij in het kader van het door hen ingediende administratieve beroepschrift, maar de verwerende partij besteedt amper aandacht aan deze problematiek in de bestreden beslissing. De verwerende partij stelt in essentie dat zij deze aangelegenheid zou hebben onderzocht in het kader van de milieuvergunningsaanvraag omdat de geurproblematiek toch een typisch technische aangelegenheid zou zijn. Deze motivering gaat uiteraard lijnrecht in tegen de finaliteit van art. 4.3.1, §2, dat voorziet dat ook aspecten van hinder dienen te worden betrokken bij een toetsing van een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag aan de goede ruimtelijke ordening.

62. De verwerende partij herneemt voor het overige enkel dat argumentatie van de milieuvergunning. Het weze echter opgemerkt dat dergelijke verwijzing ontoereikend is, gelet op het feit dat deze milieuvergunning onwettig is, hetgeen ook wordt bevestigd door de auditeur bij de Raad van State in het kader van de vordering tot vernietiging tegen de connexe milieuvergunning. Verzoekende partijen voegen in die context het verslag van de auditeur in het dossier nr. G/A 215.244/VII-39349. In dit verslag wordt de vernietiging geadviseerd van de connexe milieuvergunning. Evident tast de illegaliteit van deze milieuvergunning tevens de wettigheid van de thans bestreden beslissing aan, al is het maar omdat de verwerende partij zich in de motivering van de thans bestreden beslissing uitdrukkelijk baseert op de motieven die aan het verlenen van de illegale milieuvergunning ten grondslag lagen.

63. Om die reden stelt de bestreden beslissing te vrijblijvend dat de aanvraag in overeenstemming zou zijn met de goede ruimtelijke ordening. De bestreden beslissing schendt zeer duidelijk de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de art. 2 en 3 van de formele motiveringswet.

...

6.

De eerste tussenkomende partij stelt in haar laatste schriftelijke uiteenzetting:

“...

In casu gaat het middel duidelijk in tegen de milieuvergunning die verleend werd, doch intussen vernietigd. Het feit dat de milieuvergunning vernietigd wordt, betekent nog niet dat de stedenbouwkundige vergunning ook kan vernietigd worden. Beide vergunningen hebben immers een andere finaliteit. In casu halen verzoekende partijen tot vernietiging deze finaliteit bewust dooreen.

Tussenkomende partij wacht intussen nog steeds op een tussen te komen nieuwe beslissing van de deputatie, gelet op de vernietigde milieuvergunning. De aanvraag is dus nog steeds hangende.

Alleszins blijkt wel dat de milieuvergunning vernietigd is, op basis van een problematiek van het niet voorhanden zijn van een geurstudie. Deze geurstudie impacteerde echter geenszins huidige verzoekers tot vernietiging en zij hadden hier dus ook geen belang bij. Het is enkel doordat de andere vergunning werd vernietigd, door toedoen van andere derden, dat deze intussen niet meer voorhanden is.

De redenering inzake de onontvankelijkheid van het middel is dan ook nog steeds actueel.

Verweer – onontvankelijkheid voor wat betreft de schending van artikel 22 Milieuvergunningsdecreet en artikel 4.1.3.2. VLAREM II

Inzake de aangehaalde artikelen en de aangehaalde onontvankelijkheidsproblematiek doen verzoekende partijen tot vernietiging niets anders meer gelden. Ook dit punt is dan nog steeds actueel.

De bijkomende studie toont niet aan dat verzoekende partijen tot vernietiging bijkomend zouden worden geïmpacteerd. Verzoekende partijen tot vernietiging, laten na aan te tonen wat hun probleem dan wel zouden zijn, gelet op het feit dat in agrarisch gebied er sowieso een grotere verdraagzaamheid voorhanden dient te zijn ten aanzien van landbouwactiviteiten. De bewijslast in hoofde van verzoekende partijen ligt dan ook hoger. Zij slagen in niets te stellen dat de geurimpact de normale grenzen zou overschrijden.

Verweer – ten gronde

In deze dient ten gronde bovendien vastgesteld te worden dat zij weldegelijk voor de hoorzitting bij de deputatie in het kader van de milieuvergunning in kennis gesteld werden van betreffende studie. Het punt dat zij dus nooit hiervan in kennis gesteld zijn geweest is dan ook foutief. Ook werd deze studie – samen met verzoekende partijen tot vernietiging – besproken op de hoorzitting die plaatsvond bij de deputatie, waarbij verzoekende partijen tot vernietiging al hun argumenten hebben kunnen doen gelden.

Het aangehaalde middel is dan ook onontvankelijk, minstens manifest ongegrond.

...”

7.

De tweede tussenkomende partij voegt in haar laatste schriftelijke uiteenzetting niets wezenlijks toe aan haar uiteenzetting.

Beoordeling door de Raad

1.

In het verzoekschrift vermelden de verzoekende partijen onder meer de schending van artikel 19 van het Inrichtingsbesluit. Zowel artikel 19 van het Inrichtingsbesluit als het artikel 4.3.1, §1, eerste lid, 1°, b VCRO bepalen dat een vergunning dient geweigerd te worden wanneer het aangevraagde onverenigbaar is met een goede ruimtelijke ordening. In artikel 19 van het Inrichtingsbesluit is nog sprake van 'de goede plaatselijke ordening'. Sinds de inwerkingtreding van de VCRO wordt de 'goede ruimtelijke ordening' beoordeeld aan de hand van de aandachtspunten, criteria en beginselen zoals opgesomd in artikel 4.3.1, §2 VCRO.

Artikel 4.3.1, § 2 VCRO luidt onder meer als volgt:

“ ...

§2. De overeenstemming met een goede ruimtelijke ordening wordt beoordeeld met inachtneming van volgende beginselen:

1° het aangevraagde wordt, voor zover noodzakelijk of relevant, beoordeeld aan de hand van aandachtspunten en criteria die betrekking hebben op de functionele inpasbaarheid, de mobiliteitsimpact, de schaal, het ruimtegebruik en de bouwdichtheid, visueel-vormelijke elementen, cultuurhistorische aspecten en het bodemreliëf, en op hinderaspecten, gezondheid, gebruiksgenot en veiligheid in het algemeen, in het bijzonder met inachtneming van de doelstellingen van artikel 1.1.4;

2° het vergunningverlenende bestuursorgaan houdt bij de beoordeling van het aangevraagde rekening met de in de omgeving bestaande toestand, doch het kan ook beleidsmatig gewenste ontwikkelingen met betrekking tot de aandachtspunten, vermeld in 1°, in rekening brengen;

3° indien het aangevraagde gelegen is in een gebied dat geordend wordt door een ruimtelijk uitvoeringsplan, een gemeentelijk plan van aanleg of een verkavelingsvergunning waarvan niet op geldige wijze afgeweken wordt, en in zoverre dat plan of die vergunning voorschriften bevat die de aandachtspunten, vermeld in 1°, behandelen en regelen, worden deze voorschriften geacht de criteria van een goede ruimtelijke ordening weer te geven.

...”

Artikel 1.1.4 VCRO bepaalt:

“ ...

De ruimtelijke ordening is gericht op een duurzame ruimtelijke ontwikkeling waarbij de ruimte beheerd wordt ten behoeve van de huidige generatie, zonder dat de behoeften van de toekomstige generaties in het gedrang gebracht worden. Daarbij worden de ruimtelijke behoeften van de verschillende maatschappelijke activiteiten gelijktijdig tegen elkaar afgewogen. Er wordt rekening gehouden met de ruimtelijke draagkracht, de gevolgen voor het leefmilieu en de culturele, economische, esthetische en sociale gevolgen. Op deze manier wordt gestreefd naar ruimtelijke kwaliteit.

...”

Het behoort tot de taak en de bevoegdheid van het vergunningverlenend bestuursorgaan om, rekening houdend met artikel 4.3.1, § 2, eerste lid, 1° en 2° VCRO, op concrete wijze te onderzoeken of een aanvraag beantwoordt aan de eisen van een goede ruimtelijke ordening, waarbij het de noodzakelijke of relevante aspecten van de goede ruimtelijke ordening bij zijn beoordeling dient te betrekken. Artikel 4.3.1, § 2 VCRO en artikel 1.1.4 VCRO noodzaken voor het vergunningverlenende bestuursorgaan, in de mate dat dit relevant is voor de betrokken aanvraag, een onderzoek van de hinderaspecten van de aanvraag en/of een onderzoek van de impact van de aanvraag voor het leefmilieu.

De Raad mag zijn beoordeling van de eisen van de goede ruimtelijke ordening niet in de plaats van die van de bevoegde overheid stellen. In de uitoefening van het hem opgedragen wettigheidscontrole is hij enkel bevoegd om na te gaan of het vergunningverlenend bestuursorgaan de hem wettelijk toegekende appreciatiebevoegdheid naar behoren heeft uitgeoefend, met name of het van de juiste feitelijke gegevens is uitgegaan, of het die correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan in redelijkheid tot zijn besluit is kunnen komen.

Om aan de op hem rustende formele motiveringsplicht te voldoen, moet het vergunningverlenende bestuursorgaan duidelijk de met de goede ruimtelijke ordening verband houdende motieven vermelden die zijn beslissing verantwoorden. Alleen met de in de beslissing formeel verwoorde motieven kan er rekening worden gehouden.

2.

De verzoekende partijen menen dat het aanvraagdossier te weinig informatie bevat over de impact van de geurproblematiek op de omgeving en de verwerende partij in haar beoordeling onvoldoende rekening heeft gehouden met de opgeworpen bezwaren over de geurproblematiek, temeer nu de verzoekende partijen allen op minder dan 100 meter van de aangevraagde stalling wonen. De in de milieuvergunning opgelegde voorwaarden, die worden gesteund op een niet wetenschappelijk onderbouwde geurstudie, bieden volgens hen geen garanties om de geurhinder tot een aanvaardbaar niveau te kunnen beperken. Nog volgens de verzoekende partijen is de verleende stedenbouwkundige vergunning zelfs volledig in tegenstrijd met de afgeleverde milieuvergunning en de daarin opgelegde voorwaarden.

3.1

Geurhinder is een relevant aandachtspunt bij de beoordeling van de goede ruimtelijke ordening. Het blijkt dat de beoordeling van de door de verzoekende partijen specifiek aangevoerde geurhinder en ammoniakemissie al ter gelegenheid van de afgifte van de gelieerde milieuvergunning haar beslag heeft gekregen.

Het is dan ook geenszins onredelijk dat de verwerende partij, wat de milieutechnische aspecten van de aanvraag betreft, naar de milieuvergunning en de daarin opgenomen voorwaarden verwijst. De milieuvergunning is daartoe het instrument bij uitstek. De verwerende partij mag zich daartoe echter niet beperken. De stedenbouwkundige toetsing moet immers van de zuiver milieutechnische beoordeling worden onderscheiden.

3.2

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij zich niet beperkt tot een loutere verwijzing naar de beoordeling van de milieutechnische aspecten in de milieuvergunning, maar ook zelf de geurproblematiek als hinderaspect onderzoekt, hierbij rekening houdend met de opgeworpen bezwaren van de verzoekende partijen. Anders dan de verzoekende partijen in hun uiteenzetting poneren, bevat het huidige aanvraagdossier hiertoe wel degelijk voldoende informatie, met name een project-mer-screeningsnota en bijgevoegde uitgebreide geurstudie.

De verzoekende partijen tonen niet met concrete gegevens aan dat de bijgevoegde geurstudie niet wetenschappelijk onderbouwd zou zijn en de verwerende partij zich in redelijkheid niet op deze studie kon en mocht baseren. Het enkele gegeven dat de studie niet is gesteund op de percentages uit omzendbrief LNE 2012/1 betekent nog niet dat de geurstudie niet wetenschappelijk zou zijn. De omzendbrief bevat immers geen verordenende bepalingen, maar enkel een richtkader dat kan worden gebruikt bij de beoordeling van geuremissies die afkomstig zijn van bestaande varkensstallen, maar geenszins verplicht te hanteren is.

Als antwoord op de opgeworpen bezwaren gaat de verwerende partij in haar beoordeling bovendien concreet in op de afstanden van de woningen tot de opgelegde windsingel, die zij aan de hand van het kadasterplan concreet heeft nagemeten, en besluit dat de opgelegde windsingel in overeenstemming is met de richtinggevende afstand van minstens 100 meter uit de omzendbrief LNE/2012/1. De verzoekende partijen tonen niet met concrete gegevens aan dat deze beoordeling zou steunen op foutieve vaststellingen of kennelijk onzorgvuldig zou zijn.

Het gegeven dat het landschapsintegratieplan bij de stedenbouwkundige vergunning mogelijks niet volledig overeenkomt met de opgelegde windsingel uit de milieuvergunning, doet evenmin afbreuk aan de zorgvuldigheid en redelijkheid van de beoordeling van de geurproblematiek door de verwerende partij. De milieuvergunning en de stedenbouwkundige vergunning zijn apart verleend, hebben elk in hun eigen finaliteit, en moeten beide met inbegrip van de daarin opgelegde voorwaarden worden nageleefd. De verzoekende partijen maken in hun uiteenzetting niet aannemelijk dat de voorwaarden uit de milieuvergunning niet meer zouden kunnen worden nageleefd in de mate dat de stedenbouwkundige vergunning is verleend, te meer nu voor de (eventuele bijkomende) aanplanting van groen geen stedenbouwkundige vergunning vereist is.

In de mate dat de verzoekende partijen tot slot nog stellen dat het gekozen stalsysteem volgens hen weinig performant is om de amoniakemissie tegen te gaan en een biologische of chemische luchtwasser verkieslijker zou zijn, lijken zij aan te sturen op een opportuniteitsoordeel door de Raad over het gekozen stalsysteem, waarvoor de Raad echter niet bevoegd is.

4.

Voor zover de verzoekende partijen met hun uiteenzetting eveneens de verleende milieuvergunning en opgelegde voorwaarden aldaar viseren, moet samen met de eerste tussenkomende partij nog opgemerkt worden dat de Raad op basis van artikel 4.8.2 VCRO niet bevoegd is om te oordelen over de wettigheid van verleende milieuvergunningen. Voor zover het middel gericht zou zijn tegen de verleende milieuvergunning, is het dus onontvankelijk.

Het middel wordt verworpen.

C. Derde middel

Standpunt van de partijen

1.

In een derde middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 11.4.1 van het Inrichtingsbesluit *juncto* artikel 4.4.9 VCRO en van artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen:

“
... ”

Overeenkomstig art. 11.4.1. van het K.B. van 28 december 1972 houdende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen zijn de agrarische gebieden bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgellegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven.

Voormelde bepaling voorziet ook in afstandsregels voor niet aan de grond gebonden bedrijven voor wat betreft hun ligging ten opzichte van hindergevoelige gebieden. Art. 11.4.1., tweede lid K.B van 28 december 1972 voorziet meer bepaald dat gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt, slechts mogen opgericht worden op ten minste 300 m van een woongebied of op ten minste 100 m van een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met landelijk karakter betreft.

Bij wijze van overgangsbepaling stelt het betreffende artikel vervolgens dat de afstand van 300 en 100 m evenwel niet geldt in geval van uitbreiding van bestaande bedrijven.

Voor de toepassing van de afstandsregels wordt er onder art. 11.4.1, tweede lid 1, van het K.B. van 28 december 1972 een bedrijf verstaan dat bestond op het tijdstip waarop in het ontwerp-gewestplan of in het gewestplan een woongebied of een woonuitbreidingsgebied wordt aangeduid naast het agrarisch gebied.

Het moge duidelijk zijn dat er op de site in kwestie op heden echter geen sprake is van een bestaand en vergunde veehouderij. Zoals hoger reeds is aangehaald zijn alle vergunningen vervallen, en dit ingevolge weigering van de stedenbouwkundige vergunning door de deputatie van de provincie West-Vlaanderen bij besluit van 13 december 2013. Deze stelling wordt bijgetreden door de auditeur bij de Raad van State, die advies dient te geven over de vordering tot vernietiging tegen de milieuvergunning van de aanvrager Lampaert Veronique.

De zeugenstal die stedenbouwkundig vergund wordt door de thans bestreden beslissing, is zodoende te beschouwen als een nieuw bedrijf.

Het dient dus te worden opgemerkt dat de gebouwen die met de thans bestreden aanvraag wordt beoogd, niet voldoen aan de in art. 11 van het K.B. van 28 december 1972 betreffende inrichting en toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen vervatte afstandsregel.

Uit onderstaande luchtfoto blijkt echter duidelijk dat de inrichting waarop de aanvraag betrekking heeft, geenszins gelegen is op meer dan 300 meter van woongebied maar in tegendeel op slechts 240 meter gelegen is van dergelijk woongebied, met name het woongebied ten noorden van de Dadizelestraat.

De aanvrager kan niet terugvallen op de milieuvergunning verleend door de Vlaamse Minister bevoegd voor Leefmilieu van 3 juni 2013. Ook deze milieuvergunning is komen te vervallen door weigering van de stedenbouwkundige vergunning door de deputatie van de provincie West-Vlaanderen bij besluit van 12 december 2013.

De connexe stedenbouwkundige vergunning die met de voormelde milieuvergunningsaanvraag voor de vergistingsinstallatie overeenstemt en eraan gekoppeld is in de zin van art. 5 van het Milieuvergunningendecreet, is immers geweigerd geworden door de deputatie van de provincie West-Vlaanderen, en dit bij deputatiebesluit van 12 december 2013. Een en ander heeft evident zijn gevolgen voor wat betreft de geldigheid van de milieuvergunning verleend door de Vlaamse Minister bij besluit van 3 maart 2013. Door de weigering van de connexe stedenbouwkundige vergunning komt immers die milieuvergunning, zijnde laatst toegekende milieuvergunning eveneens te vervallen.

Het verval van een milieuvergunning ingevolge weigering van een stedenbouwkundige vergunning volgt uit de koppelingsregeling tussen een stedenbouwkundige vergunning en een milieuvergunning.

Deze koppelingsregeling is opgenomen in art. 5, §2 van het Milieuvergunningendecreet van 28 juni 1985 betreffende de Milieuvergunning. Deze bepaling luidt als volgt:...

Het is overigens niet betwist dat de weigeringsbeslissing van de deputatie betrekking heeft op een stedenbouwkundige vergunning die connex is met de milieuvergunning van 3 juni 2013.

Ook uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat bij weigering van de stedenbouwkundige vergunning, de connexe milieuvergunning vervalt:...

De Raad van State is van oordeel dat de voormelde koppelingsregeling op dwingende wijze het lot van de milieuvergunning regelt, wanneer de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag later resulteert in een definitieve weigering:...

Aangezien in casu de milieuvergunning van 3 juni 2013 een vergunning betreft waarbij de bouwvraag later resulteert in een definitieve weigering, staat het onbetwistbaar vast dat ook de milieuvergunning van 3 juni 2013 vervallen is.

Voor de toepassing van de afstandsregels wordt er onder art. 11.4.1.1. van het K.B. van 28 december 1972 een bedrijf verstaan dat bestond op het tijdstip waarop in het ontwerp-gewestplan of in het gewestplan een woongebied of een woonuitbreidingsgebied wordt aangeduid naast het agrarisch gebied. Op heden is er geen sprake van een bestaand en vergunde veehouderij. Uit de feiten blijft, dat de initiële basisvergunning voor het houden van varkens en runderen op de inrichting aan de Hoenstraat 15 vervallen is. Zo is de milieuvergunning vervallen op 1 september 2011. Daarnaast is de proefvergunning voor de ondiepe grondwaterwinning komen te vervallen op 17 januari 2012. In deze context kan worden verwezen naar stuk 5.

*uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat bij weigering van de stedenbouwkundige vergunning, de connexe milieuvergunning vervalt. De Raad van State is van oordeel dat de voormelde koppelingsregeling op dwingende wijze het lot van de milieuvergunning regelt, wanneer de stedenbouwkundige vergunningsaanvraag later resulteert in een definitieve weigering. De aanvrager kan zodoende niet terugvallen op de milieuvergunning verleend door de Vlaamse Minister bevoegd voor Leefmilieu van 3 juni 2013. Ook deze milieuvergunning is komen te vervallen door weigering van de stedenbouwkundige vergunning door de deputatie van de provincie West-Vlaanderen bij besluit van 12 december 2013. **Deze vergunningen hadden zowel betrekking op de varkenshouderij als op de biogasinstallatie. De auditeur van de Raad van State treedt de stelling van verzoekers bij, hetgeen blijkt uit stuk 5.***

*Het voorgaande heeft tot gevolg dat de aanvraag niet kan worden aanzien als een aanvraag voor een bestaande bedrijf. De thans aangevraagde varkenshouderij is zodoende te beschouwen als een nieuw bedrijf. **Zij moet zodoende getoetst worden aan de terzake geldende stedenbouwkundige verbods- en afstandsregels, verval in art. 11.4.1 van het KB van 28 december 1972.***

Het dient dus te worden opgemerkt dat de gebouwen die met de thans bestreden aanvraag wordt beoogd, niet voldoen aan de in art. 11 van het K.B. van 28 december 1972 betreffende inrichting en toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen vervatte afstandsregel. De afstand tot het dichtst bijzijnde woongebied bedraagt 241 meter. De 50-meterzone gelegen ten noorden van de Dadizelestraat vormt immers zeer duidelijk een woongebied (Cfr. infra gewestplanafdruk geopunt Vlaanderen). Op basis van een meting aan de hand van de Cad-gis viewer (gemeten vanaf de dichtst bij zijnde grens van het bedrijf met gedeelte van de woningen gelegen ten noorden van de Dadizelestraat) blijkt dat de afstand tussen het bedrijf en hindergevoelig gebied 241 meter bedraagt.

De inplantingsplaats van de nieuwe zeugenstal is gelegen op minder dan 300 m van woongebied, zodat de, betreffende afstandsregel is geschonden.

De bestreden beslissing stelt in haar motivering enkel dat aanvraag zou voldoen aan de afstandsregel van art. 11.4.1, tweede lid van het KB van 28 december 1972 houdende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en de gewestplannen en dat de discussie omtrent het al dan niet vervallen zijn van de vergunning niet relevant zou zijn.

Inzoverre de verwerende partij hiermee zou bedoelen dat de discussie niet relevant zou zijn omdat de afstand tussen de inrichting en het dichtst bijgelegen woongebied meer dan 300 meter zou bedragen, dient opgemerkt dat de beslissing uitgaat van een verkeerde feitelijke veronderstelling. Zoals hoger is aangehaald bedraagt de afstand tot de dichtst bijgelegen woongebied bedraagt 241 meter. De vraag of de inrichting al dan niet bestaand is, is zodoende wel degelijk relevant.

De bestreden beslissing schendt de in dit middel aangehaalde bepalingen.

...

2.

De verwerende partij antwoordt:

“...

Verzoekende partij wijst dat de afstandregels ten aanzien van het nabijgelegen woongebied niet worden gerespecteerd. In het bijzonder wijst verzoekende partij dat de afstand tot de dichtst bij zijnde woongebied 241 m bedraagt, terwijl volgens het gewestplannenbesluit de afstand tussen de inrichting en het dichtst bij gelegen woongebied meer dan 300 m moet bedragen.

Verzoekende partij komt tot deze conclusie op basis van de meting van de CAD-gis viewer. Evenwel kan een CAD-gisviewer nooit als een referentiepunt worden aanzien om de juiste afstand tot het woongebied te berekenen. Het komt aan de aanvrager dan ook toe aan de hand van de officiële gewestplankaarten dat de afstand minder dan 300 m bedraagt. Dit is in casu niet aangetoond.

Voor zoveel als nodig kan nog worden verwezen naar het geen is gesteld in de bestreden beslissing:...

Verzoekende partij toont dan ook niet aan dat deze motivatie kennelijk onredelijk is of gesteund is op onjuiste feitelijke gegevens.

...

3.

De eerste tussenkomende partij stelt:

“ ...

Verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging hebben geen enkel belang bij het inroepen van dit middel, nu hun woningen zelf gelegen zijn in het agrarisch gebied.

Een eventuele schending kan dan ook enkel door derden ingeroepen worden die hier daadwerkelijk door zouden worden geschaad.

Zoals hierna zal blijken stelt er zich echter geen probleem inzake de afstandsregels.

Ten gronde

Verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging stellen dat de afstandsregel zoals die van toepassing zijn voor activiteiten in agrarisch gebied geschonden zouden zijn.

De afstandsregel dient wel in zijn context gelezen te worden. Zo is deze afstandsregel enkel van toepassing in geval van (i) bedrijven met een industrieel karakter of (ii) bedrijven voor intensieve veeteelt. De aanvraag betreft het plaatsen van een varkensstal met bijhorende verhardingen. In casu gaat het om een aanvraag voor een varkensstal (intensieve veeteelt), maar niet om een bedrijf met een industrieel karakter.

Daarnaast dient er in het kader van de afstandsregels een onderscheid gemaakt te worden tot de afstand tot “woongebied” en tot “woonuitbreidingsgebied”.

De aangevraagde constructie ligt op méér dan 300meter van het dichtstbijzijnde woongebied. Tussenkomende partijen hebben dit laten opmeten door een landmeter-expert. Daarnaast ligt het gebouw ook op méér dan 100m van het dichtstbijzijnde woonuitbreidingsgebied. De afstandsregel geldt niet voor woongebied met landelijk karakter. Het tegendeel wordt niet bewezen.

De afstandsregel waarnaar er verwezen wordt is derhalve in geen enkel geval geschonden.

Volledigheidshalve wordt artikel 11.4.1. van de omzendbrief voor gewestplannen en ontwerp-gewestplannen aangehaald, dit ter bevestiging van bovenstaande:...

Ook de afstandsregel zoals vervat onder artikel 5.9.4.4. VLAREM II wordt gevolgd. De installatie ligt op afdoende afstand. De deputatie heeft hieromtrent in een eerdere afgeleverde vergunning (biogasinstallatie en varkensbedrijf) ook reeds positief over geoordeeld.

De discussie of het over een bestaand of een niet bestaand bedrijf gaat, is dan ook irrelevant. De discussie inzake het verval van de stedenbouwkundige en/of milieuvergunning voor de biogasinstallatie is in deze eveneens irrelevant. De ellenlange redenering die hieromtrent wordt weergegeven, zal beslecht dienen te worden door de Raad van State. Op heden is er nog geen uitspraak hieromtrent.

*Het is bovendien merkwaardig hoe dit middel voor de Raad van State niet meer wordt opgeworpen in het kader van de milieuvergunning en hoe dit in het kader van de stedenbouwkundige vergunning nog wel wordt opgeworpen.
...*

4.

De tweede tussenkomende partij stelt:

“ ...

De verzoekende partijen gaan daarbij echter uit van een verkeerde rechtsopvatting.

Vooreerst tonen de verzoekende partijen niet aan dat het bedrijf binnen een afstand van 300m van woongebied is gelegen. De meting die de verzoekende partijen naar voor brengen, betreft immers een meting van aan de inrichting tot aan een woongebied met landelijk karakter. Zoals overigens ook al uit de tekst van art. 11.4.1 blijkt, gelden de afstandsregels nochtans niet ten opzichte van woongebieden met landelijk karakter¹². De reden daarvoor is dat in woongebieden met landelijk karakter landbouw en wonen op dezelfde voet staan en dus principieel met elkaar verenigbaar zijn.

Nog belangrijker evenwel is dat de afstandsregels helemaal niet van toepassing zijn op bestaande bedrijven, noch op de uitbreiding daarvan

Een bestaand bedrijf in de zin van art. 11.4.1 Inrichtingsbesluit is volgens de vaste rechtspraak van de Raad van State een bedrijf dat op het ogenblik van de inwerkingtreding van het gewestplan reeds bestond. Het volstaat dus dat op dat ogenblik de gebouwen reeds bestonden:...

Ook de verzoekende partijen wijzen hierover meermaals op, zij het dat zij daar niet de juiste rechtsgevolgen aan verbinden.

Of er voor die bestaande gebouwen ten allen tijde een geldige exploitatievergunning is geweest, is immers van geen enkel belang. De Raad van State heeft dit overigens reeds in arrest van 28 november 1991 duidelijk gesteld, alwaar een verzoeker eenzelfde redenering als de verzoekende partijen maakte:...

*Het middel gaat dus uit van een onjuiste rechtsopvatting en is mitsdien ongegrond.
...”*

5.

De verzoekende partijen stellen in hun wederantwoordnota nog:

“ ...

5.3.3.1. Omtrent het belang bij het middel

69. Zoals hoger reeds werd aangehaald m.b.t. de discussie omtrent het beweerde gebrek aan belang van de verzoekers bij het eerste middel, dient de verzoekende partij aan te tonen in welke mate zij persoonlijke belangenschade lijdt door de potentiële schending van de ingeroepen norm. Eerste tussenkomende partij formuleert opnieuw een exceptie van onontvankelijkheid bij het derde middel. Evenwel tevergeefs. Verzoekers hebben evident ook belang bij het derde middel, aangezien zij als omwonenden van een agrarisch gebied, gelegen op minder dan 300 meter van een woongebied, de rechtvaardigde verwachting mogen

koesteren dat er in de onmiddellijke omgeving van hun woning (i.e. op 300 meter van woongebied) er geen niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt bestemde bedrijven mogen worden opgericht.

70. De betreffende afstandsregel vormt immers een vermoeden dat dergelijke bedrijven binnen een gebied van 300 meter vanaf woongebied (waarin de verzoekers woonachtig zijn) dermate hinderverwekkend zijn zodat zij niet thuishoren binnen een zone van 300 meter gemeten vanaf woongebied en zodat dergelijke bedrijven op minder dan 300 meter van woongebied niet vergunbaar zijn. Om die reden hebben ook de verzoekers als omwonenden van een agrarisch gebied gelegen op 300 meter van woongebied er belang bij dat er geen nieuwe niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt bestemde bedrijven zouden worden vergund.

5.3.3.2. Ten gronde

71. Geen enkele van de verzoekers kan op ernstige wijze weerleggen dat de vergunningen voor het bedrijf in kwestie waarvan de eerste tussenkomende partij de heropstart beoogt, vervallen zijn. Om die reden moet vastgesteld dat het voorwerp van de aanvraag geenszins betrekking heeft op een bestaand bedrijf.

72. Alle vergunningen zijn immers vervallen. Enerzijds kan de niet terugvallen op de milieuvergunning verleend door de Vlaamse Minister bevoegd voor Leefmilieu van 3 juni 2013. Deze milieuvergunning is komen te vervallen door weigering van de stedenbouwkundige vergunning door de deputatie van de provincie West-Vlaanderen bij besluit van 12 december 2013. Deze vergunningen hadden zowel betrekking op de varkenshouderij als op de biogasinstallatie. De auditeur van de Raad van State treedt de stelling van verzoekers bij, hetgeen blijkt uit stuk 5.

73. Het voorgaande heeft tot gevolg dat de aanvraag niet kan worden aanzien als een aanvraag voor een bestaand bedrijf. De thans aangevraagde varkenshouderij is zodoende te beschouwen als een nieuw bedrijf. Zij moet zodoende getoetst worden aan de terzake geldende stedenbouwkundige verbods- en afstandsregels, verval in art. 11.4.1 van het KB van 28 december 1972.

74. Zoals is aangegeven in het gedinginleidend verzoeckschrift, bedraagt de afstand tot het dichtst bijzijnde woongebied 241 meter. De 50-meterzone gelegen ten noorden van de Dadizelestraat vormt immers zeer duidelijk een woongebied (Cfr. infra gewestplanafdruk geopunt Vlaanderen). Op basis van een meting aan de hand van de Cad-gis viewer (gemeten vanaf de dichtst bij zijnde grens van het bedrijf met gedeelte van de woningen gelegen ten noorden van de Dadizelestraat) blijkt dat de afstand tussen het bedrijf en hindergevoelig gebied 241 meter bedraagt. Tevergeefs stelt de verwerende partij plots dat met dergelijke meting geen rekening zou mogen worden gehouden. Voor de volledigheid voegen verzoekers daarom nog een meting toe, gemaakt vanaf het midden van de bouwplaats van eerste tussenkomende partij tot aan het woongebied (niet het WOLK) gelegen aan de zuidelijke kant van de Dadizelestraat, waaruit blijkt dat deze afstand 277 meter bedraagt tot het woongebied. [afbeelding]

75. De inplantingsplaats van de nieuwe zeugenstal is gelegen op minder dan 300 m van woongebied, zodat de, betreffende afstandsregel is geschonden.

...

6.

De eerste tussenkomende partij stelt in haar laatste schriftelijke uiteenzetting:

“ ...

Belang

Verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging hebben geen enkel belang bij het inroepen van dit middel, nu hun woningen zelf gelegen zijn in het agrarisch gebied.

Een eventuele schending kan dan ook enkel door derden ingeroepen worden die hier daadwerkelijk door zouden worden geschaad.

Verzoekende partijen tot vernietiging tonen niet aan in hun nota dat zij toch over het vereiste belang zouden beschikken.

Ten gronde

Inzake de afstandsregels wordt er verwezen naar de tussenkomst van de gemeente Zonnebeke en het arrest van de Raad van State waarin er gesteld wordt dat er dient nagegaan te worden wanneer de betreffende constructies voorhanden waren om zo na te gaan of de afstandsregels al dan niet geschonden worden.

Uit alles blijkt bovendien sowieso dat op het ogenblik dat de nieuwe aanvraag werd ingediend er sprake was van een bestaand bedrijf die over de nodige milieuvergunningen en stedenbouwkundige vergunningen beschikte. Ook op heden is de aanvraag nog steeds in behandeling, waardoor de uitgangspositie dat er geen bestaande onderneming voorhanden zou zijn dan ook niet kan worden aangenomen. Tot slot zijn de afstandsregels niet geschonden en wordt ook in de loop van de procedure hiervan geen verdere verduidelijking gegeven.

Het middel is dan ook manifest onontvankelijk, minstens ongegrond.

...”

7.

De tweede tussenkomende partij voegt in haar laatste schriftelijke uiteenzetting niets wezenlijks toe aan haar uiteenzetting.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 11.4.1 Inrichtingsbesluit bepaalt:

“ ...

De agrarische gebieden zijn bestemd voor de landbouw in de ruime zin. Behoudens bijzondere bepalingen mogen de agrarische gebieden enkel bevatten de voor het bedrijf noodzakelijke gebouwen, de woning van de exploitanten, benevens verblijfsgelegenheid voor zover deze een integrerend deel van een leefbaar bedrijf uitmaakt, en eveneens para-agrarische bedrijven. Gebouwen bestemd voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt, mogen slechts opgericht worden op ten minste 300 m van een woongebied of op ten minste 100 m van een woonuitbreidingsgebied, tenzij het een woongebied met landelijk karakter betreft. De afstand van 300 en 100 m geldt evenwel niet in geval van uitbreiding van bestaande

bedrijven. De overschakeling naar bosgebied is toegestaan overeenkomstig de bepalingen van artikel 35 van het Veldwetboek, betreffende de afbakening van de landbouw- en bosgebieden.
...

Uit deze bepaling volgt dat gebouwen bij nieuwe bedrijven die bestemd zijn voor niet aan de grond gebonden agrarische bedrijven met industrieel karakter of voor intensieve veeteelt slechts mogen worden opgericht op ten minste 300 meter van het woongebied en ten minste 100 meter van het woonuitbreidingsgebied. Deze afstandsregels gelden niet voor het woongebied met landelijk karakter.

De verwerende partij stelt, met verwijzing naar de beslissing van de tweede tussenkomende partij, in de bestreden beslissing vast dat de afstand tot het woongebied aan de Dadizelestraat 310 meter bedraagt en dat er dus voldaan wordt aan de afstandsregels uit artikel 11.4.1 Inrichtingsbesluit. Er kan volgens haar niet met goed gevolg worden verwezen naar de woningen aan de noordzijde van de Dadizelestraat aangezien de gewestplanbestemming daar woongebied met landelijk karakter is.

2.

Nog los van de vraag of het al dan niet gaat om een bestaand bedrijf en de vraag of de verzoekende partijen, die zelf in het agrarisch gebied wonen, in wezen wel een belang hebben bij een middel dat betrekking heeft op de afstandsregels ten opzichte van het woongebied, moet de Raad vaststellen dat de verzoekende partijen niet concreet aantonen dat de geplande stalling op minder dan 300m van het woongebied wordt ingeplant en de motivering van de verwerende partij op dit punt zou steunen op foutieve gegevens.

Volgens de verzoekende partijen wordt de gevraagde stal maar ingeplant op 240 meter van het woongebied, zodat de afstandsregels worden miskend. Op de luchtfoto die de verzoekende partijen in hun verzoekschrift voegen om hun standpunt te ondersteunen, wordt de afstand van het bouwperceel echter maar gemeten tot aan de grens met het woongebied met landelijk karakter aan de noordzijde van de Dadizelestraat.

Zoals reeds gesteld, gelden de afstandsregels niet ten aanzien van het woongebied met landelijk karakter en moet er gekeken worden naar de afstand tot het woongebied. De uiterste grens van het woongebied ligt op en op sommige plaatsen zelfs nog voorbij de zuidzijde van de Dadizelestraat. De verzoekende partijen tonen in hun verzoekschrift niet met concrete gegevens aan dat de afstand van de gevraagde stal tot deze grens minder dan 300 meter zou bedragen.

Het middel wordt verworpen.

D. Vierde middel

Standpunt van de partijen

1.

In een vierde middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 11, 3°,c, 7, artikel 11,3°, c, 8, artikel 11, 3°,c,10, artikel 11, 3°,d, en artikel 16, eerste lid, 3°,b, 3,c, 2 en 8 van het besluit van de Vlaamse Regering van 28 mei 2004 betreffende de dossiersamenstelling van de aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning (hierna: Besluit Dossiersamenstelling), van artikel 4.2.24, §2, VCRO en van de formele motiveringsplicht uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen:

“
...

De vereisten voor de samenstelling van een dossier m.b.t. de aanvraag van een stedenbouwkundige vergunning zijn opgenomen in het besluit van de Vlaamse Regering van 28 mei 2004 betreffende de dossiersamenstelling van de aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning.

...

Uit de plannen blijkt echter duidelijk dat deze geen aanduiding geven van de **buurtweg nr. 32** die gelegen is op de bouwpercelen in kwestie. De aanvraag schendt om die reden de hiervoor geciteerde bepaling en dient onvolledig te worden verklaard.

Nochtans is het van belang om de exacte ligging van deze voetweg weergegeven te zien op de plannen, zodat een inschatting kan gemaakt worden of de bouw van de nieuwe stal een belemmering zal inhouden voor de voetweg. Deze problematiek is wel degelijk actueel en dit gelet op het feit dat de deputatie de eerdere stedenbouwkundige vergunning voor de vergistingsinstallatie om die reden heeft geweigerd.

Er is tot op heden overigens nog geen beslissing genomen omtrent de afschaffing van deze buurtweg. De bestaande buurtweg moet met andere worden op heden nog steeds in rekening worden gebracht bij het beoordelen van een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag die diens tracé kan belemmeren. Alleszins dient melding te worden gemaakt van deze buurtweg op de plannen.

De verwerende partij erkent overigens in de bestreden beslissing dat de buurtweg niet op het plan vermeld staat én dat deze buurtweg tot op heden nog steeds aanwezig is. De verwerende partij stelt echter dat deze buurtweg zou liggen op de plaats waar een (illegaal) deel van de bedrijfsgebouwen aanwezig zijn (cfr. infra). Zodat dit strikt genomen geen uitstaans zou hebben met de voorliggende aanvraag. Deze illegale uitbreiding zou mogelijks voor vergunning in aanmerking komen, aldus de verwerende partij. De beantwoording die de verwerende partij op dit punt biedt op de beroepsargumenten van verzoekers, volstaat geenszins. Feit is dat de verwerende partij wel degelijk dient toe te geven dat de buurtweg ontbreekt, én dat de illegale uitbreidingen onvoldoende zijn weergegeven op het plan.

De aanvraag voorziet ook de functie quarantainest al aan bergruimte 1. Deze bergruimte 1 is echter noch vergund noch geregulariseerd. De aanvraag spreekt over 12,50m breedte en terwijl uit de initieel vergunde plannen blijkt (zie onderstaande afbeelding) dat de vergunde breedte 9,15m bedraagt. De “bestaande varkensstal 1 ongewijzigd” is ook groter gebouwd dan vergund. De lengte van varkensstal 1 is op de plannen van de aanvraag 27,10 meter. De verleende vergunning hield echter een bouwtoelating in voor een stal met een lengte van 22,65meter. Een en ander blijkt uit onderstaand uittreksel van de destijds verleende vergunning voor de betreffende stal (thans aangeduid als stal 1) en de berging: [afbeelding]

De bestaande afmetingen van de gebouwen in kwestie (en zoals vermeld in de thans voorliggende aanvraag) wijken duidelijk af van de initiële bouwvergunning. Deze twee constructies (stal 1 en berging) maken dus het voorwerp uit van een bouwmisdrif.

In het aanvraagdossier wordt er van dit alles echter geen melding gemaakt. Zo maakt het aanvraagdossier geen melding van een aanvraag tot regularisatie van de bewezen bouwovertradingen uit het verleden. Er wordt op de huidige plannen enkel gewag gemaakt van de bestaande afmetingen van vermelde illegale bouwwerken, zonder te vermelden dat deze

bouwwerken zijn opgericht van in afwijking van de vergunning en zonder aan te geven dat er voor deze afwijking een regularisatievergunning moet bekomen worden.

*Het dossier bewaart hieromtrent bewust het stilzwijgen. Het dossier is ook om die reden onvolledig en misleidend. Ook de gemeente Zonnebeke zwijgt (bewust?) in alle talen over deze problematiek in de thans bestreden beslissing, die nochtans was aangeraakt in het bezwaarschrift dat beroepende partijen hebben ingediend naar aanleiding van het openbaar onderzoek. **Op dit punt is het dossier onvolledig in het licht van art. 4.2.24, §2, VCRO hetwelke stelt dat een aanvraag tot regularisatie een afschrift bevat van eventuele processen-verbaal, administratieve beslissingen en rechterlijke beslissingen met betrekking tot de constructie, dewelke ter kennis van de aanvrager werden gebracht. Het aanvraagdossier diende in het licht van het voorgaande dus minstens een afschrift te bevatten van de vroegere vergunningsbeslissingen m.b.t. de stal of berging in kwestie die in overtreding (want in afwijking van de vroegere vergunning is afgeleverd).***

Al de voormelde gegevens zijn uitdrukkelijk voorgeschreven als verplicht te vermelden gegevens op de plannen. De plannen vertonen echter duidelijk hiaten. Deze onvolledigheid van de plannen laat niet toe een correcte beoordeling te maken van de impact van de aanvraag op de omgeving.

Hieruit blijkt niet alleen dat de aanvrager de buurtbewoners, advies instanties en de vergunningverlenende overheid wil misleiden, maar tevens dat de plannen niet voldoen aan de samenstellingsvoorwaarden van het besluit van 28 mei 2004. De thans bestreden beslissing diende om die reden de aanvraag af te wijzen als onvolledig.

...

2.

De verwerende partij antwoordt:

“ ...

In dat verband stelt de bestreden beslissing:...

Verzoekende partij kan niet ernstig stellen dat deze motivatie niet afdoende is.

Het feit dat de bestaande afmetingen van de gebouwen (quarantainestel) afwijkt van de vergunde afmetingen betekent niet noodzakelijk dat men het dossier niet met kennis van zaken kon beoordelen. Overigens moet men bij de beoordeling van de aanvraag steeds rekening houden met de bestaande toestand, ongeacht of die vergund is of niet. Verzoekende partij toont niet aan dat deze toestand weergegeven op de plannen pertinent onjuist is. Daarenboven blijkt nergens uit het dossier dat het bedrijf niet hoofdzakelijk vergund zou zijn zoals bedoeld in artikel 4.1.1, 7° VCRO.

Het vierde middel is ongegrond.

...”

3.

De eerste tussenkomende partij stelt:

“ ...

Ook hier ziet tussenkomende partij niet goed het belang van verzoekende partijen in. Blijkbaar hebben zij deze toestand jaar en dag gedoogd, ondanks dat zij hiertoe conform artikel 1382-1383 B.W. e.v. een procedure hadden kunnen tegen opstarten.

Inzake de buurtweg hebben verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging zelfs een website opgericht tot 'redding' van de buurtweg. Verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging wisten derhalve maar al te goed waar de buurtweg – in zoverre voorhanden (zie hangende procedure voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen) – gelegen was.

Voor wat betreft de illegale constructies blijkt ook dat er hier voor verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging op voorhand reeds duidelijkheid over bestond. Verzoekende partijen vechten aan dat dit niet vermeld wordt, doch tonen geenszins aan, welk belang dat zij hierbij zouden hebben.

i. Ten gronde

Een stedenbouwkundige vergunning wordt conform artikel 4.2.22 VCRO verleend onder voorbehoud van de burgerlijke rechten. Of er al dan niet sprake is van een buurtweg hangt niet louter en alleen af van de opname van de buurtweg in de atlas der buurtwegen. Een buurtweg kan ook door verjaring teniet gaan. Alsdan betreft het een zakenrechtelijk dispuut omtrent de al dan niet aanwezigheid van een buurtweg.

In voorliggende zaak komen verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging plotseling af met een (herontdekte) buurtweg, die op het ogenblik dat verzoekende partij in tussenkomst de eigendom aankocht nog niet gekend was.

Verzoekster heeft betwist dat er sprake is van een buurtweg en heeft hier intussen ook een procedure aanhangig gemaakt voor de burgerlijke rechter. Hiertoe werd een schrijven overgemaakt van haar raadsman aan de deputatie, waarin er rechtsleer werd aangehaald van Professor J. KOKELENBERG die stelt dat een buurtweg effectief kan verjaren.

Navolgend aangehaald citaat wordt hier volledig weergegeven: ...

In casu is het niet aan de deputatie om in deze te oordelen of er al dan niet sprake is van een buurtweg. Of er sprake is van een buurtweg is een bevoegdheid van de burgerlijke rechter. De vergunning wordt derhalve verleend, onder voorbehoud van de burgerlijke rechten.

De bepalingen in de buurtwegenwet omtrent de al dan niet aanwezigheid van een buurtweg hebben dan ook geenszins een zogenaamde 'directe werking', nu de opname van een buurtweg op zich in de atlas der buurtwegen niet afdoende is om vast te stellen dat er nog sprake is van een buurtweg. Artikel 12 van de Buurtwegenwet stelt immers dat de buurtwegen, zoals zij worden erkend en gehandhaafd, weldegelijk – zij het onder voorwaarden – kunnen verjaren én dus verdwijnen zonder dat enige verdere rechtshandeling dient gesteld te worden.

De bestaande rechtspraak van de Raad voor Vergunningsbetwistingen is tot dusver nog niet geconfronteerd geworden met het feit dat een buurtweg kan verjaren. Dit bleef in de diverse discussies die tot op heden gevoerd werden voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (en de Raad van State) buiten het vizier.

Nu er betwisting bestaat omtrent het al dan niet voorhanden zijn van een buurtweg, diende deze buurtweg niet aangeduid te worden en kan er volstaan worden met melding dat de vergunning verleend wordt onder voorbehoud van de burgerlijke rechten.

De tweede discussie die gevoerd wordt betreft de discussie inzake de illegale constructies. In deze werden er nooit PV's opgesteld, zijn er geen rechterlijke beslissingen voorhanden en zitten

we met een probleem dat blijkbaar gedurende jaren gedoogd werd en waaraan niemand zich heeft gestoord gedurende jaren.

In het dossier zijn de werkelijke afmetingen voorzien, zoals gebruikelijk. Het is zo dat gemeentes/provincies naar aanleiding van nieuwe aanvragen de mogelijkheid hebben om voorwaarden op te leggen met betrekking tot eventueel verouderde situaties. In deze was dit blijkbaar niet nodig.

Nu er geen PV's, rechterlijke beslissingen en andere voorhanden zijn, kunnen deze uiteraard ook niet verplicht worden toegevoegd te worden.

*Inzake eventueel andere elementen die nog zouden ontbreken, wordt er niet afdoende aangetoond dat dit het geval is. Deze andere elementen missen dan ook feitelijke grondslag.
..."*

4.

De tweede tussenkomende partij stelt:

"...

Vooreerst moet worden opgemerkt dat de verzoekende partijen helemaal niet aantonen dat de aanvraag niet voldeed aan het Dossiersamenstellingsbesluit.

Weliswaar vereist art. 16 van dat besluit dat men op de plannen "de weg waaraan het goed paalt of vanwaar het goed bereikt kan worden, met vermelding van de bereikbare breedte en de aard van de verharding van die weg" moet worden aangeduid. Uit die formulering alleen al blijkt echter dat het evident gaat om de weergave van de feitelijk bestaande toestand en niet van de bestaande juridische toestand. De vergunningverlenende overheid is overigens zelf voldoende op de hoogte van de bestaande juridische toestand, hetgeen overigens ook in casu het geval is, zoals verder zal blijken.

Tweedens beweren de verzoekende partijen dan wel dat er voor twee bestaande constructies op de site een bouwmisdrijf zou bestaan, maar zij tonen dit op geen enkele wijze aan. Zij brengen slechts een nietszeggende, onduidelijke foto naar voor van een of ander plan en verwijzen verder op erg vage wijze naar "de destijds verleende vergunning", die zij echter niet naar voor brengen en waarvan zij blijkbaar zelfs de datum niet kennen. De verzoekers tonen dus niet eens aan dat het dossier onvolledig was.

Vervolgens moet worden opgemerkt dat het loutere ontbreken van stukken overigens niet zomaar de onwettigheid van de daaropvolgende vergunning voor gevolg heeft, wel integendeel. Het past te herinneren aan de vaste rechtspraak van de Raad van State inzake de dossiersamenstelling. Daarin wordt terecht gesteld dat het ontbreken van één of meerdere dossierstukken slechts tot de onwettigheid van de bestreden beslissing kan leiden, wanneer, eerstens, daardoor de vergunningverlenende overheid heeft gedwaald en, tweedens, de vergunning niet zou zijn verleend indien de bepalingen van het Dossiersamenstellingsbesluit nageleefd waren (RvS 18 juli 1967, nr. 12.534, Lenaerts; RvS 21 februari 1975, nr. 16.897, Van Den Eycken; LINDEMANS, D., BLANCKE, J., De bouw- en verkavelingsvergunning in het Vlaamse Gewest, Heule, UGA, 1997, 86).

Zo kunnen ontbrekende gegevens op een inplantingsplan niet tot de onwettigheid van de vergunning leiden, wanneer de overheid de nodige informatie heeft verzameld tijdens een plaatsbezoek. Ook de ingediende bezwaren kunnen ervoor zorgen dat de overheid toch over

voldoende informatie beschikt (RvS 29 oktober 2008, nr. 187.444, Van Dyck; RvS 3 november 2010, nr. 208.615, Kortenberg; RvS 17 januari 2011, nr. 210.434, Blij ea). In dat laatste arrest werd er nogmaals op gewezen dat "gebeurlijke onjuistheden in het bouwdoossier [...] slechts tot de vernietiging van de stedenbouwkundige vergunning leiden, indien zij enerzijds van die aard zijn dat zij de vergunningverlenende overheid hebben misleid en haar hebben verhinderd met kennis van zaken te beslissen en, anderzijds, indien zij beslissend zijn geweest voor de toekenning van de stedenbouwkundige vergunning.

Welnu, de verzoekende partijen hebben de vergunningverlenende overheid reeds tijdens het openbaar onderzoek uitvoerig gewezen op deze twee vermeende onvolledigheden in dit dossier (zie stuk 7, p. 14-16 van de verzoekende partijen).

Verder blijkt ook dat de vergunningverlenende overheden zeer duidelijk op de hoogte waren van de situatie en ook een duidelijk standpunt daaromtrent hebben ingenomen. Zo stelde de verzoeker tot tussenkomst in haar vergunningsbeslissing:...

Ook de PSA was in zijn verslag zeer duidelijk:...

De verwerende partij heeft zich daar in de bestreden beslissing bij aangesloten (bestreden beslissing p. 6). Zij voegde daar zelfs nog aan toe:...

Aldus blijkt zeer duidelijk dat de verwerende partij met volledige kennis van zaken heeft geoordeeld. Dat oordeel wordt door de verzoekende partijen overigens ook niet inhoudelijk bekritiseerd.

De opgeworpen schendingen van het Dossiersamenstellingsbesluit kunnen dan ook niet, zo zij al voor handen zouden zijn, tot de onwettigheid van de bestreden beslissing leiden.

Het middel is volstrekt ongegrond.

..."

5.

De verzoekende partijen stellen in hun wederantwoordnota nog:

"...

5.4.3.1. Omtrent het belang van verzoekers bij dit middel

81. Verzoekers hebben wel degelijk belang bij het vierde middel en dit om reden dat het van belang is (voor de vergunningverlener, voor omwonenden en voor uw Raad), dat de plannen duidelijk weergeven welke erfdienstbaarheden (dus ook buurtwegen) er op de bouwplaats gelegen zijn. Enkel indien al deze elementen vermeld zijn op de plannen, kan door alle betrokkenen worden nagegaan of de betreffende vermeldingen correct zijn en/of het voorwerp van de aanvraag al dan niet van invloed is op de betreffende buurtweg. Het loutere feit dat de verzoekers weet hebben van het bestaan van deze buurtweg ontslaat de eerste tussenkomende partij niet van haar verplichting om de buurtweg weer te geven op haar inplantingsplan. Door belangrijke informatie weg te laten op het plan, poogt evenwel de eerste tussenkomende partij dat de vergunningverlener en de omwonenden te misleiden. Evident hebben verzoekers daarom belang bij voorliggend middel waarin de onvolledigheid van deze plannen wordt aangekaart.

5.4.3.2. Ten gronde

82. Tevergeefs stelt de tweede verwerende partij dat verzoekers niet zouden aanduiden welke bepaling verplicht tot het aanduiden van de buurtweg nr. 32 op het inplantingsplan.

83. Art. 11,3°, c, 8 van het besluit van de Vlaamse Regering van 28 mei 2004 betreffende de dossiersamenstelling van de aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning bevat de verplichting om op de plannen, indien zijn voorkomen, de bestaande erfdienstbaarheden weer te geven. Artikel 16 van het betreffende besluit van de Vlaamse Regering van 28 mei 2004 betreffende de dossiersamenstelling van de aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning, schrijft dan weer voor dat de bestaande wegen en erfdienstbaarheden dienen te worden aangeduid op het omgevingsplan, dat noodzakelijk deel dient uit te maken van het aanvraagdossier.

84. Uit de plannen blijkt echter duidelijk dat deze geen aanduiding geven van de buurtweg nr. 32 die gelegen is op de bouwpercelen in kwestie. De aanvraag schendt om die reden de hiervoor geciteerde bepaling en dient onvolledig te worden verklaard. Er is tot op heden overigens nog geen beslissing genomen omtrent de afschaffing van deze buurtweg. De bestaande buurtweg moet met andere worden op heden nog steeds in rekening worden gebracht bij het beoordelen van een stedenbouwkundige vergunningsaanvraag die diens tracé kan belemmeren. Alleszins dient melding te worden gemaakt van deze buurtweg op de plannen.

85. De verwerende partij erkent overigens in de bestreden beslissing dat de buurtweg niet op het plan vermeld staat én dat deze buurtweg tot op heden nog steeds aanwezig is. De verwerende partij stelt echter dat deze buurtweg zou liggen op de plaats waar een (illegaal) deel van de bedrijfsgebouwen aanwezig zijn (cfr. infra). Zodat dit strikt genomen geen uitstaans zou hebben met de voorliggende aanvraag. Deze illegale uitbreiding zou mogelijks voor vergunning in aanmerking komen, aldus de verwerende partij. De beantwoording die de verwerende partij op dit punt biedt op de beroepsargumenten van verzoekers, volstaat geenszins. Feit is dat de verwerende partij wel degelijk dient toe te geven dat de buurtweg ontbreekt, én dat de illegale uitbreidingen onvoldoende zijn weergegeven op het plan. Op dit punt is het dossier onvolledig in het licht van art. 4.2.24, §2, VCRO hetwelke stelt dat een aanvraag tot regularisatie een afschrift bevat van eventuele processen-verbaal, administratieve beslissingen en rechterlijke beslissingen met betrekking tot de constructie, dewelke ter kennis van de aanvrager werden gebracht. Het aanvraagdossier diende in het licht van het voorgaande dus minstens een afschrift te bevatten van de vroegere vergunningsbeslissingen m.b.t. de stal of berging in kwestie die in overtreding (want in afwijking van de vroegere vergunning is afgeleverd).

86. Al de voormelde gegevens zijn uitdrukkelijk voorgeschreven als verplicht te vermelden gegevens op de plannen. De plannen vertonen echter duidelijk hiaten. Deze onvolledigheid van de plannen laat niet toe een correcte beoordeling te maken van de impact van de aanvraag op de omgeving. Hieruit blijkt niet alleen dat de aanvrager de buurtbewoners, advies instanties en de vergunningverlenende overheid wil misleiden, maar tevens dat de plannen niet voldoen aan de samenstellingsvoorwaarden van het besluit van 28 mei 2004.

87. De discussie die de eerste tussenkomende partij dienaangaande voert m.b.t. de mogelijke verjaring van de erfdienstbaarheid, is geenszins pertinent. Er is immers op heden geen rechterlijke uitspraak bekend waaruit zou blijken dat de buurtweg effectief zou zijn verjaard. Evenmin is er door de verwerende partij beslist om de buurtweg te verleggen of af te schaffen. Op dit punt is er immers nog onenigheid tussen de verwerende partij en de eerste tussenkomende partij.

87. De verwerende partij diende om die reden de aanvraag af te wijzen als onvolledig.
..."

6.

De eerste tussenkomenende partij verwijst in haar laatste schriftelijke uiteenzetting naar haar uiteenzetting in de eerdere nota.

7.

De tweede tussenkomenende partij voegt in haar laatste schriftelijke uiteenzetting niets wezenlijks toe aan haar schriftelijke uiteenzetting.

Beoordeling door de Raad

1.1.

De verzoekende partijen stellen dat buurtweg nr. 32 niet zou zijn aangeduid op de plannen hoewel deze buurtweg op heden nog steeds aanwezig is. Bovendien worden op de plannen twee constructies weergegeven die het voorwerp uitmaken van een bouwmisdrijf, zonder dat melding wordt gemaakt van eventuele regularisaties, proces-verbalen of rechterlijke uitspraken zoals vereist in artikel 4.2.24, §2 VCRO. Volgens de verzoekende partijen voldoen de plannen dus niet aan de samenstellingsvoorwaarden van het Besluit Dossiersamenstelling en wil de eerste tussenkomenende partij met de ingediende plannen de buurtbewoners, de adviesinstanties en de vergunningverlenende overheid misleiden.

1.2.

In tegenstelling tot wat de eerste tussenkomenende partij stelt, hebben de verzoekende partijen wel degelijk belang om een middel op te werpen dat handelt over het mogelijks ontbreken van essentiële gegevens op de plannen, waardoor de verwerende partij mogelijks zou zijn misleid in haar onderzoek van de aanvraag en in voorkomend geval het aangevraagde niet met de nodige zorgvuldigheid kon beoordelen. Het enkele gegeven dat de verzoekende partijen zelf weten waar de buurtweg gelegen is en er kennis van hebben dat er op het perceel bepaalde, mogelijks onvergunde, constructies aanwezig zijn, ontnemt hen op zich nog niet het belang bij het opgeworpen middel.

De exceptie van de eerste tussenkomenende partij wordt verworpen.

2.1

Artikel 11, 3°, c en d Besluit Dossiersamenstelling bepaalt dat de aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning voor terreinaanlegwerken onder meer de volgende stukken dient te bevatten:

“ ...

3° de tekeningen van de geplande werken, gedateerd en ondertekend door de aanvrager, voorzien van de legende van de gebruikte symbolen en aanduidingen, voorzien van de titel met het voorwerp van het document en een volgnummer in de vorm "nummer van het plan/totaal aantal plannen", met minstens:

...
c)

een inplantingsplan op een gebruikelijke schaal, groter dan of gelijk aan 1/1 000, met minstens:

...

7) de aanduiding van de plaatsen waar de terreinprofielen werden genomen;

8) als ze voorkomen, de weergave of vermelding van de bestaande erfdienstbaarheden;

- 9)...
- 10) *de maatregelen inzake wateropvang, -buffering en -afvoer;*
- 11) *de vermelding van het gebruik van de gronden;*
- d) *minstens één terreinprofiel op een gebruikelijke schaal, groter dan of gelijk aan 1/1 000, met minstens:*
- 1) *de schaal;*
 - 2) *het reliëf van het goed vóór en na de uitvoering van de geplande werken, met verwijzing naar een referentiepeil op de weg waaraan het goed paalt en met het peil van de percelen palend aan het goed;*
 - 3) *als ze voorkomt, het profiel van de bestaande te behouden of te slopen bebouwing;*
 - 4) *als ze voorkomt, het profiel van de aangrenzende bebouwing;*
- ...

Artikel 16, eerste lid, 3° Besluit Dossiersamenstelling bepaalt dat de aanvraag voor stedenbouwkundige vergunningen waarvoor een uitgebreide dossiersamenstelling vereist is, onder meer de volgende stukken dient te bevatten:

- “ ...
- 3° *de tekeningen van de geplande werken, gedateerd en ondertekend door de aanvrager en de architect als zijn medewerking vereist is, voorzien van de legende van de gebruikte symbolen en aanduidingen, voorzien van de titel met het voorwerp van het document en een volgnummer in de vorm "nummer van het plan/totaal aantal plannen", met minstens:*
- ...
- b) *een omgevingsplan op een gebruikelijke schaal, groter dan of gelijk aan 1/2 500, met minstens:*
- ...
- 3) *de binnen de onmiddellijke omgeving van het goed voorkomende percelen met de eventueel voorkomende bebouwing;*
- c) *een inplantingsplan op een gebruikelijke schaal, groter dan of gelijk aan 1/500, met minstens:*
- ...
- 2) *de weg waaraan het goed paalt of vanwaar het goed bereikt kan worden, met vermelding van de berijdbare breedte en de aard van de verharding van die weg;*
- ...
- 8) *als ze voorkomen, de weergave of vermelding van de bestaande erfdiensbaarheden;*
- ...”

Artikel 4.2.24, §2 VCRO bepaalt dat een aanvraag tot regularisatie een afschrift bevat van eventuele processen-verbaal, administratieve beslissingen en rechterlijke beslissingen met betrekking tot de constructie, dewelke ter kennis van de aanvrager werden gebracht.

De Raad merkt hierbij op dat het gebeurlijk onvolledig zijn van de plannen en het aanvraagdossier slechts tot de onwettigheid van de verleende stedenbouwkundige vergunning kan leiden, indien blijkt dat de adviserende en het vergunningverlenend bestuursorgaan de aanvraag hierdoor niet met de vereiste kennis van zaken kon beoordelen dan wel erdoor misleid werd. Het is daarbij in eerste instantie aan het vergunningverlenend bestuursorgaan om te oordelen of bepaalde info op de plannen en in het aanvraagdossier essentieel is voor de beoordeling van de stedenbouwkundige aanvraag, waarbij de Raad slechts beschikt over een marginaal toetsingsrecht.

2.2

De Raad stelt vast dat op de plannen inderdaad niet wordt aangegeven dat er over het perceel een buurtweg loopt. Uit de zesde paragraaf van punt 5B 'toetsing aan wettelijke en reglementaire bepalingen' van de bestreden beslissing, waarin overigens concreet wordt geantwoord op een bezwaar van de verzoekende partijen aangaande de buurtweg, blijkt evenwel dat de verwerende partij wel degelijk kennis heeft van de concrete ligging van de buurtweg op het perceel.

De verwerende partij erkent dat één van de bestaande stallen op het perceel inderdaad op de zate van de buurtweg is gebouwd, maar oordeelt dat dit geen legaliteitsbelemmering vormt voor het verlenen van de *in casu* gevraagde nieuwe varkensstal, aangezien deze niet wordt ingeplant op het tracé van de buurtweg. De verzoekende partijen tonen alleszins niet aan dat de adviesinstanties en de verwerende partij op dit punt zouden zijn misleid door het ontbreken van de buurtweg op het inplantingsplan.

2.3

Op de plannen worden verder conform artikel 16, 3°, c, 6) Besluit Dossiersamenstelling de bestaande constructies op het perceel weergegeven. De verzoekende partijen voeren aan dat de bestaande varkensstal 1 en de bestaande bergruimte qua afmetingen zouden afwijken van wat initieel werd vergund, maar dat het aanvraagdossier geen melding maakt van eventuele onvergunde constructies, noch dat voor deze constructies een regularisatieaanvraag wordt ingediend waarbij wordt voldaan aan de vereisten van artikel 4.2.24, §2 VCRO.

De Raad kan aan de hand van het aanvraagdossier duidelijk vaststellen dat de eerste tussenkomende partij met de huidige aanvraag enkel de bouw van een nieuwe varkensstal en aanleg van terreinverharding aanvraagt en niet de eventuele regularisatie van bestaande stallen op het perceel beoogt. Het is dan ook geenszins onredelijkheid of onzorgvuldig dat de verwerende partij de aanvraag niet eveneens kwalificeert als een regularisatievergunning voor eventuele onvergunde uitbreidingen of werken aan bestaande constructies op het terrein.

De verwerende partij stelt in de bestreden beslissing enkel, als antwoord op een opgeworpen bezwaar van de verzoekende partijen, dat de conclusie dat de bestaande stalling zou moeten worden afgebroken, voorbarig is en dat *“gezien het om een zone-eigen gaat, de te groot uitgevoerde stal/berging misschien in aanmerking zou kunnen komen voor regularisatie”*. Anders dan wat de verzoekende partijen lijken te poneren, moet er dan ook niet worden voldaan aan de vereisten uit artikel 4.2.24, §2 VCRO.

Uit de in vorige paragraaf geciteerde passage uit de bestreden beslissing blijkt bovendien dat de verwerende partij wel degelijk kennis heeft van het gegeven dat de weergegeven bestaande bebouwing mogelijks niet volledig vergund en hierdoor in haar beoordeling niet werd misleid. Alleszins maken de verzoekende partijen het tegendeel niet afdoende aannemelijk.

2.4.

De verzoekende partijen tonen tot slot ook niet aan in welke mate artikel 11, 3°, c, 7 en artikel 11, 3°, d zou zijn miskend door het ingediende aanvraagdossier, noch in welke mate een eventuele schending enige invloed heeft gehad op de beoordeling van de aanvraag door de verwerende partij.

Het middel wordt verworpen.

E. Vijfde middel

Standpunt van de partijen

1.

In een vijfde middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 8 *juncto* artikel 3, §2, 17 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid (verder: DIWB) en van de formele motiveringsplicht zoals bedoeld in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. Ze licht dit als volgt toe:

“...art. 8 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid (DIWB) juncto art. 3, §2, 17, Decreet Integraal Waterbeleid en van de formele motiveringsplicht zoals bedoeld in art 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffen, de de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (formeel motiveringswet

TOELICHTING BIJ HET MIDDEL

Overeenkomstig art. 8 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid (hierna DIWB) draagt de vergunningverlenende overheid er zorg voor door het weigeren van de vergunning of door goedkeuring te weigeren aan het plan of programma dan wel door het opleggen van gepaste voorwaarden of aanpassingen aan het plan of programma, dat geen schadelijk effect ontstaat of zoveel mogelijk wordt beperkt en, indien dit niet mogelijk is, dat het schadelijk effect wordt hersteld of, in de gevallen van de vermindering van de infiltratie van hemelwater of de vermindering van ruimte voor het watersysteem, gecompenseerd.

Wanneer een vergunningsplichtige activiteit, een plan of programma, afzonderlijk of in combinatie met een of meerdere bestaande vergunde activiteiten, plannen of programma's, een schadelijk effect veroorzaakt op de kwantitatieve toestand van het grondwater dat niet door het opleggen van gepaste voorwaarden of aanpassingen aan het plan of programma kan worden voorkomen, kan die vergunning slechts worden gegeven of kan dat plan of programma slechts worden goedgekeurd omwille van dwingende redenen van groot maatschappelijk belang. In dat geval legt de overheid gepaste voorwaarden op om het schadelijke effect zoveel mogelijk te beperken, of indien dit niet mogelijk is, te herstellen of te compenseren. Art. 8 Decreet Integraal Waterbeleid luidt als volgt:...

Onder schadelijk effect in de zin van art. 3, §2, 17, Decreet Integraal Waterbeleid wordt verstaan:...

In casu blijkt uit de plannen dat de aanvraag:

- (1) de verwijdering of inbuizing van een afwateringsgracht voorziet,
- (2) een aanzienlijke verharding beoogt (meer dan 1000 m²).
- (3) en dit alles in overstromingsgevoelig gebied
- (4) én in een biologisch waardevolle omgeving.

De aanvraag zal dus met zekerheid een schadelijk effect hebben op de watersystemen. Door de reliëfwijziging zal immers de waterbergende capaciteit van de percelen waarop de aanvraag betrekking heeft, ernstig verminderen. Ook het verdwijnen (of inbuizen) van de gracht op perceel 305 A zal de afvoer van hemelwater verstoren. Dit alles op percelen die volgens de beschikbare kaarten gelegen zijn in overstromingsgevoelig gebied en in een biologisch waardevolle omgeving.

In de bestreden beslissing wordt een en ander onderkent, en wordt er gesteld dat er een noodzaak is om bij de aanvraag een regenwaterbuffering te voorzien (bovenop de opslag) en dit met het oog op een vertraagde afvoer van hemelwater. Dergelijke regenwaterbuffering is des te belangrijker, gelet op het feit dat uit het advies van de Provinciale Dienst Waterbeleid blijkt dat de aanvraag gesitueerd is een niet infiltratiegevoelige bodem, zodat de vertraagde afvoer enkel kan gerealiseerd worden via het voorzien van extra buffercapaciteit. Dergelijke buffercapaciteit is echter evenmin voorzien op de plannen in het aanvraagdossier. Om die reden wordt het voorzien van de buffercapaciteit ook als voorwaarde opgelegd, hetgeen echter uit den boze is. Het opleggen van voorwaarden in een vergunningsbesluit mag er immers niet toe strekken om leemten of hiaten in de aanvraag op te vullen.

Overigens zijn de in de bestreden beslissing opgelegde voorwaarden onvoldoende duidelijk om te garanderen dat het opgelegde buffervolume in realiteit zou kunnen worden gerealiseerd. Zo wordt er in de bestreden beslissing niet aangegeven hoe de buffercapaciteit moet worden gedimensioneerd. Evenmin wordt er aldaar aangegeven waar de overloop exact moet komen te zitten, hoe de vertraagde afvoer van hemelwater via deze overloop in concreto zal moeten verlopen en of de in algemene bewoordingen opgelegde buffercapaciteit ook in de realiteit kan worden ten uitvoer gelegd (o.a. rekening houdend met het reliëf van het terrein en hoogteplaatsing van de overloop t.o.v. de waterloop waarnaartoe de vertraagde afvoer moet verlopen). Zowel de vergunningsaanvraag als het advies van de provinciale dienst waterbeleid (en navolgend de opgelegde stedenbouwkundige vergunningsvoorwaarden blijven op dit punt zeer vaag.

...

2.

De verwerende partij antwoordt:

“..."

Verzoekende partij wijst dat de voorwaarde onvoldoende duidelijk en precies is. Evenwel blijkt uit de opgelegde voorwaarde dat het project reeds aan het advies van de dienst waterlopen voldoet. Feitelijk zou men kunnen stellen dat de voorwaarde als overbodig kan worden aanzien.

...”

3.

De eerste tussenkomende partij stelt:

“..."

Vooreerst wordt er uitgegaan van een foutief feitenrelaas.

- *Er wordt geen verwijdering of inbuizing van een afwateringsgracht voorzien : De ingebuisde gracht waarvan sprake is op perceel 305A werd reeds meer dan 30 jaar ingebuisd door de vorige eigenaars van de hoeve.*
- *Aanzienlijke verharding meer dan 1000 m² : zie volume en oppervlakteberekening*
- *Overstromingsgevoelig gebied : in bijlage een afdruk van het overstromingsgevoelig gebied in en rond de Hoenstraat (Geopunt afdruk) Op de foto kunt u duidelijk de loodsen van Taillieu herkennen met daarnaast de hoevegebouwen die slechts voor een heel klein deel in mogelijks overstromingsgevoelig gebied zijn gelegen. Dit staat ook zo in de beslissing van de Deputatie van 2 juli 2015 op blz 8 onderaan.*
- *Buffercapaciteit wel voorzien op plannen : zie bijlagen doorsnede FF/ Doorsnede GG/ overzichtsplan*

- Ook op blz 9 van de beslissing in beroep van Deputatie staat dat deze voorzieningen wel degelijk zijn aangeduid op het inplantingsplan.

De gevoerde kritiek betreft dus loutere opportuiniteitskritiek. Er wordt niet ingegaan op de motivering die voorzien is door de deputatie.

Het vijfde middel faalt in feite en in rechte.

...

4.

De tweede tussenkomende partij stelt:

“ ...

Wat de vermeende schending van artikel 8 DIW betreft, is het middel evenmin ernstig. Het middel gaat immers geheel uit van de misvatting dat het aangevraagde een schadelijk effect zou veroorzaken aan het watersysteem. Die misvatting gaat terug op een foutieve lezing van het advies van de dienst Waterlopen van 16 december 2014. In het advies werd immers geenszins gesteld dat voorwaarden noodzakelijk waren om een schadelijk effect te vermijden, maar werd net vastgesteld dat de voorziene buffer van 148m³, zoals voorzien in het aanvraagdossier, volstaat:...

Inderdaad bleek uit het standaardformulier "controle van de voorwaarden uit de verordening hemelwater" zoals het bij de aanvraag was gevoegd dat er inderdaad een buffervolume van 148m³ voorzien (zie vraag 28, 1000 liter komt overeen met 1m³).

De verwerende partij had de verzoekende partijen er overigens al op gewezen dat deze grief, die zij ook al naar voor hadden gebracht in hun administratief beroepschrift, kant noch wal raakte en dat de gevraagde buffering wel degelijk op de plannen is voorzien:...

Het is dan ook werkelijk niet ernstig dat de verzoekende partijen deze grief nogmaals uiten. Nazicht leert immers dat het vijfde middel een quasi woordelijke overname is uit hun administratief beroepschrift, waarbij zij dus kennelijk geen enkele rekening houden met de bestreden beslissing, die nogmaals zeer duidelijk aantoonst dat het aanvraag-dossier wel degelijk voldoende waarborgen omvat en dat er dus helemaal geen probleem was (vgl. het administratief beroepschrift van de verzoekers : stuk 7 verzoekende partijen p. 16-17 met hun vijfde middel).

Inderdaad staat op het plan 1/2 zeer duidelijk de buffervoorziening aangeduid, alsook wordt aangeduid waar de buizen zullen komen die zowel de aanvoer naar die buffer, als de overloop naar de gracht duidelijk aangeduid. Op de snede FF ziet men daarenboven nogmaals in detail weergegeven hoe de afvoer concreet zal gebeuren. Ook de bestaande, deels ingebuisde gracht is duidelijk op het inplantingsplan weergegeven.

...”

5.

De verzoekende partijen stellen in hun wederantwoordnota nog:

“ ...

5.5.3.1. Omtrent de ontvankelijkheid van het middel

93. Om op ontvankelijke wijze de schending te kunnen inroepen van een specifieke norm, die niet de openbare orde aanbelangt, moet de verzoekende partij aantonen dat haar belangen

worden geschaad door de schending van deze norm.” De verzoekende partij dient aan te tonen in welke mate zij persoonlijke belangenschade lijdt door de potentiële schending van de ingeroepen norm.

94. Evident beschikken de verzoekende partijen over het rehtens vereiste belang bij het vijfde middel. Als onmiddellijke omwonende hebben zij immers tevens belang dat de watersystemen aanwezig in de omgeving waar zij wonen niet nadelig beïnvloed wordt door de tenuitvoerlegging van de thans bestreden beslissing. Om die reden hebben zij wel degelijk belang om de schending van de watertoets in te roepen door de bestreden beslissing.

5.5.3.2. Ten gronde

95. Tevergeefs stelt de tweede verwerende partij dat de verzoekers in het vijfde middel slechts hun administratief beroepschrift zouden hernemen.

96. Zoals blijkt uit het gedinginleidend verzoekschrift, zal de aanvraag wel degelijk een schadelijk effect hebben op de watersystemen. Door de reliëfwijziging zal immers de waterbergende capaciteit van de percelen waarop de aanvraag betrekking heeft, ernstig verminderen. Ook het verdwijnen (of inbuizen) van de gracht op perceel 305 A zal de afvoer van hemelwater verstoren. Dit alles op percelen die volgens de beschikbare kaarten gelegen zijn in overstromingsgevoelig gebied en in een biologisch waardevolle omgeving.

97. In de bestreden beslissing wordt een en ander toegegeven, en wordt er gesteld dat er een noodzaak is om bij de aanvraag een regenwaterbuffering te voorzien (bovenop de opslag) en dit met het oog op een vertraagde afvoer van hemelwater. Dergelijke regenwaterbuffering is des te belangrijker, gelet op het feit dat uit het advies van de Provinciale Dienst Waterbeleid blijkt dat de aanvraag gesitueerd is een niet infiltratiegevoelige bodem, zodat de vertraagde afvoer enkel kan gerealiseerd worden via het voorzien van extra buffercapaciteit. Dergelijke buffercapaciteit is echter evenmin voorzien op de plannen in het aanvraagdossier. Om die reden wordt het voorzien van de buffercapaciteit ook als voorwaarde opgelegd, hetgeen echter uit den boze is. Het opleggen van voorwaarden in een vergunningsbesluit mag er immers niet toe strekken om leemten of hiaten in de aanvraag op te vullen.

98. Overigens zijn de in de bestreden beslissing opgelegde voorwaarden onvoldoende duidelijk om te garanderen dat het opgelegde buffervolume in realiteit zou kunnen worden gerealiseerd. Zo wordt er in de bestreden beslissing niet aangegeven hoe de buffercapaciteit moet worden gedimensioneerd. Evenmin wordt er aldaar aangegeven waar de overloop exact moet komen te zitten, hoe de vertraagde afvoer van hemelwater via deze overloop in concreto zal moeten verlopen en of de in algemene bewoordingen opgelegde buffercapaciteit ook in de realiteit kan worden ten uitvoer gelegd (o.a. rekening houdend met het reliëf van het terrein en hoogteplaatsing van de overloop t.o.v. de waterloop waarnaartoe de vertraagde afvoer moet verlopen). Zowel de vergunningsaanvraag als het advies van de provinciale dienst waterbeleid (en navolgend de opgelegde stedenbouwkundige vergunningsvoorwaarden blijven op dit punt zeer vaag.

99. Noch de verwerende partij, noch de tussenkomende partijen gaan in op deze punten. Zij verschuilen zich allen achter het advies van de Provinciale Dienst Waterbeleid. Dit advies biedt zelf evenmin een oplossing voor de door verzoekers aangehaalde hiaten.

...

6.

De eerste tussenkomende partij stelt in haar laatste schriftelijke uiteenzetting dat de verzoekende partijen blijven uitgaan van verkeerde feitelijke weergaven, waaraan onterechte conclusies verbonden worden.

7.

De tweede tussenkomende partij voegt in haar laatste schriftelijke uiteenzetting niets wezenlijks toe aan haar schriftelijke uiteenzetting.

Beoordeling door de Raad

1.

De verzoekende partijen stellen dat de aangevraagde werken een verwijdering of inbuizing van een afwateringsgracht omvatten en bovendien in een aanzienlijke verharding voorzien terwijl het perceel gelegen is in een overstromingsgevoelig gebied én in een biologisch waardevolle omgeving. De aanvraag zal volgens hen met zekerheid schadelijke gevolgen hebben op de watersystemen.

Nog volgens de verzoekende partijen is er geen buffercapaciteit voorzien op de plannen in het aanvraagdossier en is de opgelegde voorwaarde onvoldoende duidelijk om te garanderen dat het buffervolume, dat in het advies van de provinciale dienst Waterlopen wordt opgelegd, in realiteit gerealiseerd kan worden.

2.

Artikel 8, §1 en 2 van het decreet van 18 juli 2003 betreffende het integraal waterbeleid (hierna DIWB), zoals van toepassing bij het nemen van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“ ...

§ 1. De overheid die moet beslissen over een vergunning, plan of programma als vermeld in § 5, draagt er zorg voor, door het weigeren van de vergunning of door goedkeuring te weigeren aan het plan of programma dan wel door het opleggen van gepaste voorwaarden of aanpassingen aan het plan of programma, dat geen schadelijk effect ontstaat of zoveel mogelijk wordt beperkt en, indien dit niet mogelijk is, dat het schadelijk effect wordt hersteld of, in de gevallen van de vermindering van de infiltratie van hemelwater of de vermindering van ruimte voor het watersysteem, gecompenseerd.

... ”

§ 2. De overheid houdt bij het nemen van die beslissing rekening met de relevante door de Vlaamse regering vastgestelde waterbeheerplannen, bedoeld in hoofdstuk VI, voorzover die bestaan.

De beslissing die de overheid neemt in het kader van § 1 wordt gemotiveerd, waarbij in elk geval rekening wordt gehouden met de relevante doelstellingen en beginselen van het integraal waterbeleid.

... ”

Artikel 3, §2, 17° DIWB definieert “schadelijke effecten” als:

“ ...

Ieder betekenisvol nadelig effect op het milieu dat voortvloeit uit een verandering van de toestand van watersystemen of bestanddelen ervan die wordt teweeggebracht door een

menselijke activiteit; die effecten omvatten mede effecten op de gezondheid van de mens en de veiligheid van de vergunde of vergund geachte gebouwen en infrastructuur, gelegen buiten afgebakende overstromingsgebieden, op het duurzaam gebruik van water door de mens, op de fauna, de flora, de bodem, de lucht, het water, het klimaat, het landschap en het onroerend erfgoed, alsmede de samenhang tussen een of meer van deze elementen.

...

Op basis van geciteerde artikelen dient de bestreden beslissing een formele motivering te bevatten, waaruit blijkt dat de in artikel 8, §1 DIWB bedoelde watertoets is uitgevoerd. Meer bepaald moet uit deze motivering blijken dat er ten gevolge van de werken waarvoor de stedenbouwkundige vergunning wordt verleend geen schadelijke effecten zoals bedoeld in artikel 3, §2, 17° DIWB kunnen ontstaan, dan wel dat zulke effecten wel kunnen ontstaan, maar dat ze door het opleggen van gepaste voorwaarden zoveel mogelijk worden beperkt of hersteld.

3

In de bestreden beslissing is een uitgebreide waterparagraaf opgenomen, waarbij wordt verwezen naar het gunstige advies van de provinciale dienst waterlopen en waarbij ook de bezwaren van de verzoekende partijen op dit punt concreet worden weerlegd.

De verwerende partij stelt in de waterparagraaf vast dat het perceel van de aanvraag slechts voor een zeer beperkt deel in mogelijks overstromingsgevoelig gebied gelegen is, maar ook dat het perceel een moeilijk infiltreerbare bodem heeft en afwatert naar een watergevoelig oppervlaktewatersysteem zodat minstens een nuttige berging van 88m³ moet worden voorzien met een vertraagde afvoer. Aangezien de aanvraag een buffervolume van 148m³ voorziet, wordt volgens de verwerende partij voldaan aan het advies van de provinciale dienst waterlopen en zullen er redelijkerwijs geen schadelijke effecten ontstaan op de waterhuishouding.

In hun uiteenzetting tonen de verzoekende partijen niet aan dat deze beoordeling kennelijk onredelijk zou zijn, dan wel zou steunen op foutieve of onzorgvuldig vastgestelde gegevens. Zoals de verwerende partij in haar beslissing uitdrukkelijk motiveert en in tegenstelling tot wat de verzoekende partijen beweren, blijkt uit het aanvraagdossier dat op het ingediende inplantingsplan (1/2) en de doorsnedes FF en GG bij de aanvraag reeds een voldoende groot buffervolume en regenwateropvang is voorzien en er dus voldaan is aan de vereisten die de provinciale dienst waterlopen vooropstelt. Dit wordt door de provinciale dienst Waterlopen in zijn advies overigens ook erkend.

Met de verwijzing naar de voorwaarden die zijn opgelegd in de beslissing van de tweede tussenkomende partij, waaronder het voorzien van een voldoende groot buffervolume, wil de verwerende partij enkel de daadwerkelijke realisatie van het aangevraagd buffervolume garanderen. Anders dan wat de verzoekende partijen stellen, wordt deze voorwaarde dus niet opgelegd om een leemte of een hiaat in de aanvraag op te vangen. Bovendien kan uit de plannen ook concreet worden nagegaan waar het buffervolume wordt geplaatst en hoe de vertraagde afvoer wordt gerealiseerd.

De Raad moet tot slot nog vaststellen dat de verzoekende partijen niet aantonen dat de aanvraag eveneens het verwijderen of inbuizen van een afvoergracht omvat noch in welke mate een gebeurlijke inbuizing of verwijdering een negatieve impact zou hebben op de waterhuishouding van het perceel en de omgeving.

Het middel wordt verworpen.

F. Zesde middel

Standpunt van de partijen

1.

In een zesde middel roepen de verzoekende partijen de schending in van artikel 14 en 16 het decreet van 21 oktober 1997 betreffende het natuurbehoud en het natuurlijk milieu (hierna Decreet Natuurbehoud) en van de formele motiveringsplicht uit artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel:

“ ...

Toelichting bij het middel

Overeenkomstig art. 14 Decreet Natuurbehoud is iedere natuurlijke persoon of rechtspersoon die manueel, met mechanische middelen of bestrijdingsmiddelen en met vaste of mobiele geluidsbronnen ingrijpt op of in de onmiddellijke omgeving van natuurlijke en deels natuurlijke habitats of ecosystemen, op waterrijke gebieden, op natuurlijke en halfnatuurlijke vegetaties, op wilde inheemse fauna of flora of trekkende wilde diersoorten of hun respectieve habitats of leefgebieden, of op kleine landschapselementen, en die weet of redelijkerwijze kan vermoeden dat deze habitats, ecosystemen, waterrijke gebieden, vegetaties, fauna, flora of kleine landschapselementen daardoor kunnen worden vernietigd of ernstig geschaad, verplicht om alle maatregelen te nemen die redelijkerwijze van hem kunnen worden geveerd om de vernietiging of de schade te voorkomen, te beperken of indien dit niet mogelijk is, te herstellen. Art. 16 Decreet Natuurbehoud voegt hieraan toe dat in het geval van een vergunningsplichtige activiteit, de bevoegde overheid er zorg voor draagt dat er geen vermijdbare schade aan de natuur kan ontstaan door de vergunning of toestemming te weigeren of door redelijkerwijze voorwaarden op te leggen om de schade te voorkomen, te beperken of, indien dit niet mogelijk is, te herstellen.

Zoals hoger reeds is aangegeven, is de voorziene inplantingsplaats van de nieuwe varkensstal van de aanvrager gesitueerd tussen diverse percelen grond met een hoge biologische waarde. Het gaat o.a. meer bepaald om soortenrijk permanent cultuurgrasland met relict van halfnatuurlijke graslanden, weilandcomplex met veel sloten en/of microreliëf met relict van half natuurlijke graslanden en een bomenrij met dominantie van al dan niet geknotte wilg, complexen van biologische minder waardevolle en waardevolle elementen en meer bepaald een soortenarm permanent cultuurgrasland met bomenrij met dominantie van populier, een complex van biologisch minder waardevolle, waardevolle en zeer waardevolle elementen, met name soortenarm permanent cultuurgrasland, bomenrij met dominantie van (al dan niet geknotte) wilg, bomenrij met dominantie van populier en veedrinkpoel, een biologisch zeer waardevol gebied met aanwezigheid van een veedrinkpoel en soortenarm cultuurgrasland,

Een en ander wordt weergegeven op onderstaande kaart: [afbeelding]

De percelen recht tegenover het voorwerp van de aanvraag (met name percelengroep nr. 1 aan de overkant van de Hoenstraat) bestaan uit biologisch waardevolle graslanden, en meer bepaald soortenrijk permanent cultuurgrasland met relict van halfnatuurlijke graslanden. Ook percelenblok 2 is biologisch waardevol en vormt meer bepaald een weilandcomplex met veel sloten en/of microreliëf met relict van half natuurlijke graslanden en een bomenrij met dominantie van al dan niet geknotte wilg.

Percelengroep 3, dewelke grenst aan het voorwerp van de aanvraag en gelegen is onmiddellijk naast het voorwerp van de aanvraag, bestaat uit een complex van biologische minder waardevolle en waardevolle elementen en meer bepaald een soortenarm permanent cultuurgrasland met bomenrij met dominantie van populier. Percelengroep 4, gelegen recht tegenover het voorwerp van de aanvraag (aan de overzijde van de Hoenstraat) wordt gekenmerkt door een gelijkaardige kartering. Ook hier is een complex gelegen van biologisch minder waardevolle en waardevolle elementen, met name een soortenarm permanent cultuurgrasland met bomenrij met dominantie van (al dan niet geknotte) wilg.

Op een goede 300-tal meter ten oosten van het voorwerp van de aanvraag is percelengroep 5 gelegen, die gekarteerd is als een complex van biologisch minder waardevolle, waardevolle en zeer waardevolle elementen, met name soortenarm permanent cultuurgrasland, bomenrij met dominantie van (al dan niet geknotte) wilg, bomenrij met dominantie van populier en veedrinkpoel.

Onmiddellijk hierbij aansluitend ligt percelengroep 6, die gekenmerkt wordt als een biologisch zeer waardevol gebied met aanwezigheid van een veedrinkpoel en soortenarm cultuurgrasland. Dit complex loopt over een in geheel van biologisch minder waardevolle en waardevolle elementen (percelengroep 7) die gekenmerkt worden door soortenarm cultuurgrasland, met bomenrij met dominantie met van al dan niet geknotte wilg.

Er wordt in de bestreden beslissing niet onderzocht in welke mate de verzurende en vermestende deposities die door de uitbating veroorzaakt zullen worden de in deze gebieden aanwezige vegetaties negatief te beïnvloeden. De beroepsargumenten dienaangaande worden eenvoudigweg weggelachen door de verwerende partij. Deze bekommernis is des te ernstige, nu niet gekozen wordt voor een systeem van luchtwassing als ammoniakemissiearm stalsysteem.

De aanvraag bevat op dit punt duidelijk te weinig informatie, laat staan dat er een effectenbeoordeling zou zijn uitgevoerd die zou moeten toelaten in te schatten wat de effecten op de biologisch waardevolle elementen in de omgeving zullen zijn.

De verzoekende partijen hebben dit alles aangekaart, maar dit echter tevergeefs.

De bestreden beslissing biedt geen enkele aandacht aan de voormelde problematiek. Het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos werd zelfs niet gevraagd in voorliggend dossier.

De verwerende partij heeft, net als de aanvrager, geenszins een natuurtoets, zoals bedoeld in art. 14 en 16 van het Decreet Natuurbehoud uitgevoerd..

...

2.

De verwerende partij verwijst naar haar motivering in de bestreden beslissing en stelt dat de verzoekende partijen niet aantonen dat deze motivering kennelijk onredelijk of foutief zou zijn.

3.

De eerste tussenkomende partij stelt:

“...

Artikel 14 van het Natuurbehoudsdecreet is niet gericht tot de vergunningverlenende overheid. (Zie RvS Philips nr. 155.602 van 24 februari 2006). Inzoverre het middel zich steunt op een schending van artikel 14 van het Natuurbehoudsdecreet faalt dit in rechte.

Artikel 16 van het Natuurbehoudsdecreet betreft de zogenaamde Natuurtoets die uitgevoerd dient te worden door de vergunningverlenende overheid.

Verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging baseren zich hier op biologische waarderingskaarten, doch laten het na concrete elementen aan te halen. In de praktijk blijkt ondertussen dat vrienden van verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging in de ‘zogenaamd’ waardevol biologische gebieden een weg hebben aangelegd. Hiertegen kwam er geen enkel protest van verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging. Uiteindelijk werd de weg ook vergund door de deputatie.

Voor het overige kan er verwezen worden naar het antwoord van de deputatie. In casu blijkt immers uit niets welk probleem er dan wel voorhanden zou zijn en waarom er een extra motivering zou moeten opgenomen worden.

Het middel faalt in rechte en in feite. Verzoekende partijen tot schorsing en vernietiging hebben bovendien geen enkel belang bij het inroepen van dit middel.

...”

4.

De tweede tussenkomende partij stelt:

“...

Wat de natuurtoets betreft, is het vaste rechtspraak van zowel de RvS als van uw Raad dat de verzoekende partij, die de miskennen van de natuurtoets inroept, concrete elementen dient aan te voeren die erop wijzen dat de natuurtoets zou kunnen leiden tot de conclusie dat de aanvraag onherstelbare schade aan de natuur kan veroorzaken. Die bewijslast rust op de verzoekende partijen. Zij dienen concreet aan te geven welke natuurwaarden vermijdbare schade zullen ondergaan en op welke wijze (zie RvS...)

Ook uw Raad wees er al meermaals op dat het de verzoekende partijen zijn die voldoende draagkrachtige en correcte gegevens moeten aanbrengen, waaruit duidelijk het gevaar voor vermijdbare schade blijkt:...

Zeker wanneer er wel een natuurtoets is gebeurd, zullen de verzoekende partijen moeten aantonen dat die beoordeling kennelijk onjuist of kennelijk onredelijk is:...

In casu is door de verwerende partij uitvoerig aandacht besteed aan de impact van het aangevraagde op de natuurwaarden in de omgeving:...

De verzoekende partijen stellen daar helemaal geen concrete gegevens tegenover die aantonen dat er door het aangevraagde vermijdbare schade aan de natuur zou ontstaan. Zij putten zich daarentegen uit in een uitvoerige beschrijving van de beschrijvingen van omliggende percelen uit de biologische waarderingskaart versie 2. Zoals in de bestreden beslissing ook

wordt opgemerkt (supra), bevinden heel wat van die percelen zich al op een aanzienlijke afstand van de aangevraagde stal.

Zeer terecht wordt er op gewezen dat de aanvraag geen impact zal hebben op de typische kenmerken in de omgeving, zoals permanent cultuurgrasland, bomenrijen, ...

Inderdaad gaat het bij de dichtst gelegen perceelgroepen slechts om graslanden (perceelgroep 1), respectievelijk om soortenarm permanent cultuurgrasland met een bomenrij met dominantie van populier (perceelgroep 3).

Het enige wat in het verzoekschrift staat te lezen is dat er "in de bestreden beslissing niet [wordt] onderzocht in welke mate de verzurende en vermestende deposities die door de uitbating veroorzaakt zullen worden de in deze gebieden aanwezige vegetaties negatief [zullen] beïnvloeden".

De verzoekende partijen lijken er immers van uit te gaan dat een luchtwasser de enige mogelijke optie is om een ammoniakemissiearme stalsysteem te realiseren. Dit is nochtans niet het geval. De Vlarem regelgeving voorziet immers niet slechts in één mogelijke manier om aan ammoniakemissiearme stalbouw te doen, maar biedt daarentegen een waaier aan mogelijkheden. Deze staan opgesomd in de bijlage 1 bij het ministerieel besluit van 19 maart 2004 houdende vaststelling van de lijst van ammoniakemissiearme stalsystemen, dat uitvoering geeft aan artikel 5.9.2.1 bis Vlarem II.

Het staat de exploitant aldus in beginsel vrij te beslissen op welke wijze hij aan ammoniakemissiereductie doet, zolang hij de normen (de zogenaamde emissiefactoren, zie punt 2.1 van de bijlage) maar haalt.

De verzoekende partijen tonen dus op geen enkele wijze aan dat er onvoldoende ammoniakemissiereductie zal zijn. Nochtans kan verzuring maar optreden wanneer er teveel ammoniak in de lucht zou komen, die na binding met die lucht inderdaad een zure neerslag kan geven. De verzoekende partijen tonen dit echter zoals gezegd niet aan.

Niet alleen maken de verzoekende partijen niet eens inzichtelijk dat er te veel verzurende en vermestende deposities uit de bijkomende stal zouden komen, evenmin maken zij aannemelijk dat er überhaupt natuurwaarden in de omgeving zijn die gevoelig zijn voor dergelijke deposities. Het is immers van algemene bekendheid dat een dergelijke problematiek zich enkel stelt t.o.v. gevoelige planten of habitats, maar evident niet t.o.v. een traditioneel boerenlandschap zoals in casu, waar — zoals ook uit de biologische waarderingskaart blijkt — slechts grasland en populieren aanwezig zijn. Deze planten en bomen zijn daarvoor volstrekt niet gevoelig. De motivering in de bestreden beslissing, met name dat de typische kenmerken "zoals permanent cultuurgrasland, bomenrijen van wilgen of populieren, de aanwezigheid van sloten en/of micro reliëf behouden zullen blijven is dan ook in ieder geval correct.

...

5.

De verzoekende partijen stellen in hun wederantwoordnota nog:

"...

106. De eerste verwerende partij stelt tevergeefs dat de argumenten m.b.t. de door haar uit te voeren natuurtoets, nieuwe argumenten zouden betreffen. Zoals blijkt uit het administratief beroepschrift (stuk 9 van verzoekers en meer bepaald pagina 11 en 12) werd de argumentatie omtrent de impact van de aanvraag op de natuurkundige en biologische waarde van de omgeving waarin de aanvraag gesitueerd is, reeds aangekaart in dit beroepschrift.

107. Art. 16 Decreet Natuurbehoud, dat stelt dat in het geval van een vergunningsplichtige activiteit, de bevoegde overheid er zorg voor draagt dat er geen vermijdbare schade aan de natuur kan ontstaan geldt ongeacht de vraag of er op dit bezwaar of administratief beroep was ingesteld.

108. Zoals hoger reeds aangegeven in het verzoekschrift tot schorsing en vernietiging, is de voorziene inplantingsplaats van de nieuwe varkensstal van de aanvrager gesitueerd tussen diverse percelen grond met een hoge biologische waarde. Het gaat o.a. meer bepaald om soortenrijk permanent cultuurgrasland met relictten van halfnatuurlijke graslanden, weilandcomplex met veel sloten en/of microreliëf met relictten van half natuurlijke graslanden en een bomenrij met dominantie van al dan niet geknotte wilg, complexen van biologische minder waardevolle en waardevolle elementen en meer bepaald een soortenarm permanent cultuurgrasland met bomenrij met dominantie van populier, een complex van biologisch minder waardevolle, waardevolle en zeer waardevolle elementen, met name soortenarm permanent cultuurgrasland, bomenrij met dominantie van (al dan niet geknotte) wilg, bomenrij met dominantie van populier en veedrinkpoel, een biologisch zeer waardevol gebied met aanwezigheid van een veedrinkpoel en soortenarm cultuurgrasland,

109. Dit gegeven wordt op zich niet betwist door de verwerende partij of door de tussenkomende partijen.

110. Er wordt in de bestreden beslissing niet onderzocht in welke mate de verzurende en vermestende deposities die door de uitbating veroorzaakt zullen worden de in deze gebieden aanwezige vegetaties negatief te beïnvloeden. De beroepsargumenten dienaangaande worden eenvoudigweg weggelachen door de verwerende partij. Deze bekommernis is des te ernstige, nu niet gekozen wordt voor een systeem van luchtwassing als ammoniakemissiearm stalsysteem.

111. De aanvraag bevat op dit punt duidelijk te weinig informatie, laat staan dat er een effectenbeoordeling zou zijn uitgevoerd die zou moeten toelaten in te schatten wat de effecten op de biologisch waardevolle elementen in de omgeving zullen zijn. De verzoekende partijen hebben dit alles aangekaart, maar dit echter tevergeefs. De bestreden beslissing biedt geen enkele aandacht aan de voormelde problematiek. Het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos werd zelfs niet gevraagd in voorliggend dossier. De verwerende partij heeft, net als de aanvrager, geenszins een natuurtoets, zoals bedoeld in art. 14 en 16 van het Decreet Natuurbehoud uitgevoerd.

...

6.

De eerste tussenkomende partij verwijst in haar laatste schriftelijke uiteenzetting naar haar argumentatie in haar eerdere nota.

7.

De tweede tussenkomende partij voegt in haar laatste schriftelijke uiteenzetting niets wezenlijks toe aan haar schriftelijke uiteenzetting.

Beoordeling door de Raad

1.

Artikel 14 Decreet Natuurbehoud, zoals het gold bij het nemen van de bestreden beslissing, bepaalt:

“ ...

Iedere natuurlijke persoon of rechtspersoon die manueel, met mechanische middelen of pesticiden en met vaste of mobiele geluidsbronnen ingrijpt op of in de onmiddellijke omgeving van natuurlijke en deels natuurlijke habitats of ecosystemen, op waterrijke gebieden, op natuurlijke en halfnatuurlijke vegetaties, op wilde inheemse fauna of flora of trekkende wilde diersoorten of hun respectieve habitats of leefgebieden, of op kleine landschapselementen, en die weet of redelijkerwijze kan vermoeden dat deze habitats, ecosystemen, waterrijke gebieden, vegetaties, fauna, flora of kleine landschapselementen daardoor kunnen worden vernietigd of ernstig geschaad, is verplicht om alle maatregelen te nemen die redelijkerwijze van hem kunnen worden geleverd om de vernietiging of de schade te voorkomen, te beperken of indien dit niet mogelijk is, te herstellen.

De bepaling van het vorige lid geldt eveneens ten aanzien van wie opdracht geeft tot de in dat lid bedoelde ingrepen.

...”

Deze bepaling richt zich in eerste instantie tot de initiatiefnemer van een project, en niet tot het vergunningverlenend bestuursorgaan. De verwerende partij kan bij de beoordeling van een vergunningsaanvraag deze bepaling dus niet hebben geschonden, zodat de verzoekende partijen niet op nuttige wijze de schending van artikel 14 Decreet Natuurbehoud kunnen invoeren.

2.

Artikel 16, §1 Decreet Natuurbehoud houdt voor het vergunningverlenend bestuursorgaan de zorgplicht in om bij de beoordeling van aanvragen tot vergunning verplicht toepassing te maken van de natuurtoets uit artikel 16 Decreet Natuurbehoud. De bepaling luidt als volgt:

“ ...

§ 1. In het geval van een vergunningsplichtige activiteit, draagt de bevoegde overheid er zorg voor dat er geen vermijdbare schade aan de natuur kan ontstaan door de vergunning of toestemming te weigeren of door redelijkerwijze voorwaarden op te leggen om de schade te voorkomen, te beperken of, indien dit niet mogelijk is, te herstellen.

...”

Deze bepaling legt geen bijzondere motiveringsplicht op aan de vergunningverlenende overheid. Het volstaat reeds dat uit de stukken van het dossier blijkt dat er een natuurtoets is uitgevoerd.

Anders dan de verzoekende partijen in hun middel lijken voor te houden, blijkt uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met de biologisch waardevolle omgeving en concreet heeft onderzocht of de gevraagde stal enig negatief effect zal hebben op de omgeving.

In onderdeel 3. ‘MER-screening’ verwijst de verwerende partij naar de ruime afstand tot de beschermde natura2000 gebieden en VEN-gebieden, zodat er geen advies van het agentschap Natuur en Bos moest worden ingewonnen, en naar het gegeven dat de typische kenmerken zoals het permanente grasland, de bomenrijen, de sloten met microreliëf behouden blijven. Bij punt 5B

‘Toetsing aan de wettelijke en reglementaire bepalingen’ wordt nog gesteld dat de bouw van de stal geen directe schade zal toebrengen aan de waardevolle elementen in de omgeving en dat het nieuwe stalsysteem performanter zal zijn van de bestaande, oude stallen. De verwerende partij besluit dat er geen schade aan de waardevolle natuur zal ontstaan.

De verzoekende partijen tonen in hun uiteenzetting niet aan dat deze beoordeling onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn. Zij reiken geen enkel gegeven aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat de voorziene stalsysteem verzuurde deposities zal veroorzaken die de aanwezige vegetaties negatief kunnen beïnvloeden. Het enkele feit dat in de nieuwe stalling niet wordt gekozen voor een systeem van luchtwassing kan daartoe niet volstaan.

Het middel wordt verworpen.

BESLISSING VAN DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De verzoeken tot tussenkomst van mevrouw Véronique LAMPAERT en van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente ZONNEBEKE zijn ontvankelijk.
2. De Raad verwerpt de vordering tot vernietiging.
3. De Raad legt de kosten van het beroep, bepaald op 875 euro, ten laste van de verzoekende partijen.
4. De Raad legt de kosten van de tussenkomst, bepaald op 100 euro per tussenkomende partij, ten laste van de tussenkomende partijen.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel in openbare zitting van 6 maart 2018 door de derde kamer.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Yannick DEGREEF

Filip VAN ACKER